Έτος Ζ'

Τεῦχος 135ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΥΧΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Ἡ ἰδέα τῆς εἰρήνης, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 6551

ΘΕΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Δελτίον ταυτότητος — Μελέται καὶ προεργασίαι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν δελτίων ταυτότητος νέου τύπου, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια καὶ τέλος) 6553

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου..... 6559

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱματηρὰ συμπλοκὴ μεταξὺ ἀστυφύλακος καὶ ἡδονοβλεψίου στὸ ἄλσος Καισαριανῆς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Καρούζου 6562

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις, ὑπὸ τοῦ τ. Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς κ. Γ. Κάτσα..... 6567

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ

Πρωτοχρονιὰ στὴν Παληὰ Ἀθήνα, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων κ. Δ. Σκουζὲ 6573

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος, ὁ προστάτης τῶν Πατρῶν 6676

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

...Ἱερὲς Μορφὲς 6577

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Φιλοσοφῶντας στὴ ζωή, ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου φιλοσόφου R. Kipling, κατὰ μετάφρασιν δοκίμου ἀστυφύλακος κ. Γ. Γαλαίου 6580

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου (συνέχεια) 6581

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«... 1959 ...» ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Σ. Πηλοῦ 6583

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν». (συνέχεια)..... 6586

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Χ. Σταμάτη (συνέχεια)..... 6588

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 6595

Σημείωσις: Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης οἱ Ρετζαῖοι, λόγῳ πληθώρας ὕλης θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ

Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Γ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 135ΟΝ

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη ποὺ σκεπάζει ὅλη τὴ Γῆ, προσπαθεῖ ὁ ἥλιος τοῦ 1959 νὰ φωτίσῃ τὸν Κόσμο.

Ὤ!! Θεέ μου, σὲ Σένα πλέον ἀποθέσαμε τὶς ἐλπίδες μας.

Κάνε, ὥστε ὁ ἥλιος αὐτὸς τοῦ νέου ἔτους, νὰ σκορπίσῃ τὴν ὁμίχλη καὶ νὰ δώσῃ τὸ φῶς καὶ τὴ ζωὴ στὰ κουρασμένα πλάσματά Σου, στοὺς ἀνθρώπους. Γιατὶ ἔτσι ποὺ πλανῶνται χωρὶς νόημα καὶ ἰδέα πάνω στὴ γῆ, κυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς κατάμαυρους καπνούς, τὶς φοβερὲς ἀστραπὲς καὶ τὰ σύνεργα τοῦ θανάτου, ποὺ μονάχοι τους φτειάξανε, βαδίζουν πρὸς τὴν ἀπώλεια.

Ἀλλά, Θεέ μου, Σὺ ποὺ δὲν εἶσαι ὕλη, ἀλλὰ πνεῦμα, ἰδέα καὶ νόημα, βοήθησε στὴν ἀναγέννηση τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης, ποὺ τραυματισμένη βαρειά, ψυχορραγεῖ, σὲ πλατειὲς περιοχὲς τοῦ κόσμου τούτου.

Πρόβαλε στὰ μάτια μας τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἰδέας καὶ βοήθησε τοὺς λίγους πιστούς Σου νὰ ἐνσωματώσουν τὸ πνεῦμα Σου σὲ νέες, ἀδρὲς καὶ πλατειὲς συνθέσεις, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ ἐκφράζουν τὴν ἰδέα

τῆς διαπαιδαγώγησης τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ νὰ νικήσουν τὴν ἐπίδρασι τῆς ὑλιστικῆς βίας καὶ τοῦ τρόμου.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀτενίζουν ἐναγώνια τὸ ὕψος τῆς ἰδέας τῆς Εἰρήνης, ποὺ φαντάζει στοὺς αἰθέρες σὰν μιὰ ἀσύλληπτη ὁμορφιὰ καὶ ἀποτελεῖ τὸν κατάβαθο πόθο τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου, καὶ κείνων ποὺ ζοῦν ἐλεύθερα, καὶ κείνων, ποὺ σκλάβοι τῆς ὕλης σέρνονται σὰ σκουλίκια σὲ τούτη τὴ γῆ.

Βοήθησε Θεέ μου νὰ ξεπροβάλουν νέες ἰδέες, ποὺ νὰ χύνουν τὴν ὁμορφιά τους σὰ φῶς πρωϊνὸ στὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὰ ποτίζουν ὡς τὴν τελευταία λεπτομέρεια, ὡς τὸ τελευταῖο μόριο, σὰν ἕνα ζωντανὸ ὀργανικὸ σύνολο, σὰν μιὰ ἀληθινὴ πολυεδρικὴ σύνθεση. Γιατὶ τὸ πιστεύουμε, ὅτι νέες μορφὲς τῆς ζωῆς βγαίνουν μόνον ἀπὸ νέες ἰδέες.

«Οὐδεὶς βάλλει οἶνον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς. Εἰδὲ μὴ γε, ρήξει ὁ »νέος οἶνος τοὺς ἀσκοὺς καὶ αὐτὸς ἐκχυθήσεται καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦν»ται. Ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον καὶ ἀμφότεροι »συντηροῦνται....». Ὅπως μᾶς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἰδέας τῆς εἰρήνης καὶ κάθε καινούργιας ἰδέας, εἶναι τὸ ὕψιστο ἰδανικὸ τοῦ Κόσμου αὐτοῦ γιατὶ μόνο μέσα στὴν ἰδέα αὐτὴ μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἡ ὁμορφιά.

Εἶπε κάποιος: «Ὁμορφιὰ χωρὶς περιεχόμενο εἶναι πυροτέχνημα »ποὺ σβύνει πρὶν ἀνάψῃ. Σκύβαλο χωρὶς σπόρο. Καὶ στὴν ἄσχημη »γυναῖκα μὲ τὴν ἀντανάκλαση τῆς ἐσωτερικῆς της τελειότητος, τῆς »ψυχικῆς, τῆς ἰδεολογικῆς της πνοῆς, βλέπουμε νὰ λάμπῃ ἕνα φῶς »ὁμορφιᾶς ἀνεξήγητο. Εἶναι τὸ φῶς τῆς ἰδέας, εἶναι τὰ ἰδανικά».

Οἱ τεχνῖτες τοῦ κὸσμου αὐτοῦ, ποὺ δουλεύουν μονάχα τὴν ὕλη, προσπαθῶντας νὰ τῆς δώσουν μιὰ ὡρισμένη μορφὴ καὶ δὲν ἔχουν ἢ δὲν θέλουν νὰ ἐκφράσουν καμμιὰ ἰδέα, φέρνουν χωρὶς ἄλλο στὴ ζωὴ πλάσματα νεκρά. Μόνον ἡ ἰδέα πλάθει τὶς μορφὲς καὶ ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴ κάθε ἀνθρώπινου ἔργου, ποὺ μᾶς μιλᾷ ἀπὸ τὰ βάθη της καὶ μᾶς συγκινεῖ μὲ τὴν κίνηση, τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀλήθεια της.

Γιατὶ τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἔχουν ἀληθινές, ζωντανὲς ἰδέες εἶναι καὶ αὐτὰ νεκρογέννητα.

Ἂς γίνῃ λοιπὸν σύμβολό μας γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο, ποὺ σήμερα προβάλλει στὸν ὁρίζοντα τῆς γῆς, **ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἰδέας τῆς εἰρήνης** καὶ κάθε ἄλλου ἰδανικοῦ, ποὺ θὰ σφυρηλατῇ τὴν ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ Ἔθνη, καὶ θὰ ἐπεξεργάζεται τὴν ὕλη πάνω σὲ νέα πρότυπα πλούσια σὲ αἰσθήματα καὶ σὲ εὐτυχία.

★ Ε Ι Ρ Η Ν Η ★

● ΓΙΑ ΣΕΝΑ ● ΓΙΑ ΜΕΝΑ ● ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ●

Αὐτὸ ἂς εἶναι τὸ σύνθημά μας γιὰ τὸ νέο χρόνο, γιὰ πάντα. Καὶ πάνω στὸ ἰδανικὸ αὐτὸ ἂς ἀρχίσουμε νὰ χτίζουμε τὸν καινούργιο κόσμο, ἕναν κόσμο ὄμορφο γιὰ ὅλους.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

• ΜΕΛΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΕΡΓΑΣΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΤΩΝ ΔΕΛΤΙΩΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ •

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ Α'
κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

5.—Σχέδιον νόμου «περὶ δελτίων ἀστικῆς ταυτότητος» καὶ γνώμης ἐπὶ τούτου τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων.
6.—Νέα Ἐπιτροπὴ τοῦ 1958.
7.—Συμπέρασμα καὶ πρότασις διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐργασίας.

***

5. Σχέδιον νόμου «περὶ δελτίων ἀστικῆς ταυτότητος» καὶ γνώμης ἐπὶ τούτου τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πέρασαν δύο ἀκόμη χρόνια ἀφ' ὅτου ὑπεβλήθη ἡ ἔκθεσις τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, ὁπότε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν (Γεν. Δ/νσις Ἀστυν. Πόλεων) συνετάχθη σχέδιον νόμου «περὶ δελτίου ἀστικῆς ταυτότητος». Τὸ σχέδιον τοῦτο διὰ τὸ ὁποῖον ἐζητεῖτο ἡ γνώμη τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων εἶχεν ὡς ἀκολούθως:

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

«Περὶ δελτίων Ἀστικῆς ταυτότητος»

Ἄρθρον 1ον

1. Πᾶς ἐν Ἑλλάδι διαμένων μονίμως ἢ προσκαίρως ἡμεδαπὸς ἢ ἀλλοδαπός, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἡλικίας ἀπὸ 14 ἐτῶν συμπεπληρωμένων καὶ ἄνω, ἐφοδιάζεται ὑποχρεωτικῶς διὰ δελτίου ἀστικῆς ταυτότητος, ὅπερ καὶ μόνον ἀποτελεῖ ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον ταυτοπροσωπείας.

2. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ὑποχρέωσις εἶναι ἀνεξάρτητος πάσης ἑτέρας τοιαύτης, περὶ ἐφοδιασμοῦ δι' εἰδικῶν δελτίων ταυτότητος τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, στρατιωτικῶν, ἀστυνομικῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.

3. Τῶν, κατὰ τὴν πρώτην παράγραφον, ὑποχρεώσεων, ἀπαλλάσσονται οἱ κατὰ τὸν νόμον 4310/1930 «περὶ ἐγκαταστάσεως καὶ κινήσεως ἀλλοδαπῶν ἐν Ἑλλάδι» (ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως) ἐξαιρούμενοι τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ νόμου τούτου.

4. Ἡ ἰσχὺς τῶν δελτίων ἀστικῆς ταυτότητος εἶναι πενταετὴς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των.

Ἄρθρον 2ον

Ἁρμόδιαι Ὑπηρεσίαι ἐκδόσεως δελτίων ταυτότητος

1. Ἁρμόδιαι Ὑπηρεσίαι διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν δελτίων ἀστικῆς ταυτότητος εἶναι αἱ κατὰ τόπους Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαί.

2. Παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐσωτερικῶν συνιστᾶται Κεντρικὴ Ὑπηρεσία ἀστικῆς ταυτότητος. Τῆς ὑπηρεσίας ταύτης προΐσταται Ἀστυν. Δ/ντὴς Α' ἢ Β' τάξεως, τὸ δὲ προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐξ ἀξιωματικῶν καὶ κατωτέρων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Β. Χωρ/κῆς, λαμβανόμενον ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ὀργανικῆς δυνάμεως τούτων.

Ὁ προϊστάμενος καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης δὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς ἑτέραν ὑπηρεσίαν πρὸ τῆς παρελεύσεως πενταετίας ἀπὸ τῆς τοποθετήσεώς των.

"Αρθρον 3ον

Στοιχεῖα δελτίων ταυτότητος

Τὰ δελτία ἀστικῆς ταυτότητος περιέχωσι τὰ κάτωθι στοιχεῖα:

1) Φωτογραφίαν τοῦ κατόχου σύγχρονον τοῦ ἔτους ἐκδόσεως τοῦ δελτίου
2) 'Επώνυμον
3) "Ονομα
4) "Ονομα Πατρὸς
5) "Ονομα μητρὸς
6) Προκειμένου περὶ ἐγγάμου γυναικὸς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου καθὼς καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ πατρὸς αὐτῆς
7) Τόπον γεννήσεως
8) "Ετος γεννήσεως
9) 'Επάγγελμα
10) Τόπον μονίμου ἢ προσκαίρου διαμονῆς
11) Διεύθυνσιν κατοικίας
12) Δῆμον ἢ Κοινότητα ἐγγραφῆς καὶ ἀριθμὸν μητρώου
13) 'Υπηκοότητα
14) Θρήσκευμα
15) 'Ομάδα αἵματος εἰς ἣν ἀνήκει
16) Δακτυλικὸν ἀποτύπωμα δείκτου (προαιρετικῶς)
17) 'Υπογραφὴν κατόχου
18) Γενικὸν ἀριθμὸν δελτίου
19) 'Εκδίδουσαν 'Αστυνομικὴν 'Αρχήν
20) Χρονολογίαν ἐκδόσεως
21) Τύπον σφραγίδος ἐκδούσης 'Αστυνομικῆς 'Αρχῆς
22) 'Υπογραφὴν Δ/τοῦ ἐκδούσης ὑπηρεσίας
23) Πᾶν ἕτερον στοιχεῖον καθορισθησόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν 'Υπουργοῦ.

"Αρθρον 4ον

Δελτία ἀποβιούντων

1. Τὰ δελτία ταυτότητος τῶν ἀποβιούντων παραδιδόμενα εἰς τὰς 'Αστυνομικὰς 'Αρχὰς κατὰ τὴν θεώρησιν τῆς ἀδείας ταφῆς, ὑποβάλλονται εἰς τὴν Κεντρικὴν 'Υπηρεσίαν ἀστικῆς ταυτότητος.

2. Εἰς τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν ὑποβάλλονται καὶ τὰ δελτία ταυτότητος τῶν φονευομένων ἐν πολέμῳ ἢ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον, ὑπὸ τῶν κρατικῶν ἀρχῶν ἢ οἱονδήποτε προσώπων εἰς τὰ ὁποῖα ταῦτα περιέρχονται.

"Αρθρον 5ον

'Απαγόρευσις ἐπικολλήσεων, ἐπισημάνσεων ἢ ἐγγραφῶν ἐπὶ δελτίων

Δελτία ταυτότητος ἐφ' ὧν ἐγένοντο ἐγγραφαί, ἐπισημάνσεις ἢ ἐπικολλήσεις οἱασδήποτε φύσεως, εἴτε παρὰ Δημοσίας 'Αρχῆς, εἴτε παρ' ἰδιώτου, ἢ ὑπέστησαν οἱανδήποτε φθορὰν καθίστανται ἄκυρα. Οἱ κάτοχοι τοιούτων δελτίων ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐντὸς μηνὸς αἰτήσωνται τὴν ἀντικατάστασίν των.

"Αρθρον 6ον

'Αντικατάστασις δελτίων ταυτότητος

1. Κάτοχοι δελτίων ταυτότητος μεταβάλλοντες ἐπώνυμον λόγῳ γάμου, διαζυγίου, υἱοθεσίας ἢ δι' οἱανδήποτε ἄλλην αἰτίαν ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐντὸς μηνὸς αἰτήσωνται τὴν ἀντικατάστασιν τούτου.

2. Κάτοχος δελτίου ταυτότητός του, ἀπωλέσας τοῦτο καθ' οἱονδήποτε τρόπον (κλοπή, ἀπώλεια, φθορὰ κλπ.), δέον νὰ ὑποβάλῃ δήλωσιν ἐντὸς 5θημέρου, αἰτῶν ἐφοδιασμὸν διὰ νέου.

3. Κάτοχος δελτίου ταυτότητος μεταβάλλων πόλιν μονίμου ἢ προσκαίρου διαμονῆς ἢ διεύθυνσιν κατοικίας ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὑποχρεοῦται ὅπως ἐντὸς μηνὸς αἰτήσηται τὴν ἔκδοσιν νέου δελτίου ταυτότητος. Οἱ παραβάται τοῦ παρόντος ἄρθρου τιμωροῦνται μὲ τὰς ποινὰς τῆς παραγρ. 1 τοῦ ἄρθρου 8.

Ἄρθρον 7ον

Τύπος εἰδικῶν δελτίων ταυτότητος

1. Τὰ δυνάμει εἰδικῶν νόμων ἐκδιδόμενα εἰδικὰ δελτία ὑπὸ διαφόρων Ἀρχῶν ἢ Νομικῶν Προσώπων, Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου εἴτε ὑπὸ ἑταιρειῶν κλπ. δέον νὰ διαφέρωσιν οὐσιωδῶς τῶν δελτίων ἀστικῆς ταυτότητος, κατά τε τὸν χρωματισμὸν καὶ τὰς ἀπεικονίσεις.

2. Τὰ εἰδικὰ ταῦτα δελτία δέον ν' ἀναγράφουν ἐν ἐπιφυλλίδι τὴν ἐκδίδουσαν Ἀρχὴν ἢ Νομικὸν Πρόσωπον καὶ εἰς τὸν τίτλον «Δελτίον Ἀναγνωρίσεως» καὶ οὐχὶ δελτίον ταυτότητος.

3. Πρὸ πάσης ἐκδόσεως τοιούτων δελτίων ἀναγνωρίσεως, δέον νὰ ὑποβάληται σχέδιον εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν ἀστικῆς ταυτότητος, ἵνα ἐγκρίνῃ τοῦτο.

Ἄρθρον 8ον

Ποιναὶ κυρώσεις

1. Οἱ ἄνευ ἠτιολογημένης αἰτίας στερούμενοι δελτίων ἀστικῆς ταυτότητος τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἑνὸς (1) ἔτους.

2. Οἱ παραβάται τῶν ἄρθρων 4, 5 καὶ 7 τοῦ παρόντος, ἐὰν μὲν εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι τιμωροῦνται πειθαρχικῶς, ἐὰν δὲ εἶναι ἰδιῶται τιμωροῦνται διὰ κρατήσεως ἢ προστίμου.

Ἄρθρον 9ον

Διὰ Β. Δ/των ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοῦ θέλουσιν ρυθμισθῆ :

1. Ὁ τύπος τῶν δελτίων ἀστικῆς ταυτότητος καὶ λεπτομέρειαι τούτων.

2. Τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν δελτίων στοιχεῖα καὶ λοιπὰ δικαιολογητικά.

3. Ἡ τήρησις ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀρχικῶς εἰδικῶν ἀρχείων ταυτοτήτων.

4. Ὁ κανονισμὸς λειτουργίας τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας ἀστικῆς ταυτότητος.

5. Ἡ καθιέρωσις ὑποχρεωτικοῦ τοῦ στοιχείου τῆς ἐπιθέσεως ἐπὶ τοῦ δελτίου ταυτότητος τοῦ ἀποτυπώματος τοῦ δείκτου.

6. Αἱ προθεσμίαι ἐντὸς τῶν ὁποίων δέον νὰ γίνῃ ὁ ἐφοδιασμὸς τῶν ὑποχρέων διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένων δελτίων ταυτότητος καὶ ἡ παράτασις ἰσχύος τῶν βάσει τοῦ ἀναφερομένου νόμου, ἐκδοθέντων δελτίων ταυτότητος.

7. Πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια μὴ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου.

Ἄρθρον 10ον

Ὁ νόμος 87/1945 καὶ τὸ Ν.Δ. 179/1946 καὶ πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη τῷ παρόντι καταργοῦνται.

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου τούτου τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων διετύπωσεν τὴν γνώμην του διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 211331Φ215/2/Φεβρουαρίου 1952 ἀναφορᾶς ὡς ἀκολούθως :

ΠΡΟΣ
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Γεν. Δ/νσιν Ἀστυνομίας Πόλεων

Ἐνταῦθα

«Σχέδιον νόμου, περὶ ὑποχρεωτικοῦ ἐφοδιασμοῦ διὰ δελτίων ταυτότητος».

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2464Φ.26/1/Α ἀπὸ 4-11-1952 ὑμετέρας διαταγῆς ν' ἀναφέρωμεν τ' ἀκόλουθα, ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου περὶ ὑποχρεωτικοῦ ἐφοδιασμοῦ διὰ δελτίων ταυτότητος:

Ἄρθρον 1ον : Διὰ τὴν παράγρ. Ι συμφωνοῦμεν.

Διὰ τὴν παράγρ. 2 φρονοῦμεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποκλεισθοῦν τῆς ὑποχρεώσεως ἐφοδιασμοῦ διὰ δελτίου ἀστικῆς ταυτότητος οἱ ἀξ/κοὶ τοῦ Στρατοῦ καὶ οἱ ἄνδρες γενικῶς τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας, καθόσον τὰ ὑπὸ τῶν 'Υπηρεσιῶν των χορηγούμενα δελτία, εἶναι ἐπαγγελματικὰ τοιαῦτα καὶ ἐνδεχομένως εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις νὰ ἐπιβάλλεται ἡ μὴ χρησιμοποίησις αὐτῶν, ἀλλὰ ἡ χρησιμοποίησις τῶν δελτίων τῆς ἀστικῆς ταυτότητος.

Ἄρθρον 2ον : Παράγρ. Ι. 'Εκ τῶν ἀναγραφομένων στοιχείων ταυτότητος, φρονοῦμεν ὅτι παρέλκει ἡ ὑπηκοότης, διότι πρόκειται περὶ δελτίων ἡμεδαπῶν. Πάντως σκόπιμον κρίνομεν ὅπως ληφθῇ πρόνοια, ὅπως ἐφοδιάζωνται διὰ δελτίων ταυτότητος καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ οἱ διαμένοντες μονίμως ἐν 'Ελλάδι διαφορετικοῦ χρώματος τῶν δελτίων τῶν ἡμεδαπῶν.

'Επίσης παρέλκει ἡ ἀναγραφὴ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς οἰκογενειακῆς μερίδος δημοτολογίου διότι πυκνώνει τὰ στοιχεῖα τοῦ δελτίου, χωρὶς οὐσιώδες πρακτικὸν ἀποτέλεσμα.

Ἄρθρον 3ον : Περιττεύει τὸ ἐδάφιον δεύτερον τὸ ἀφορῶν τὰ παλαιὰ δελτία. Ταῦτα θὰ ἰσχύουν μέχρις ὅτου ἐκδοθοῦν τὰ νέα νομιμοποιουμένου τούτου διὰ ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υπουργοῦ.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο νομοτεχνικῶς δύναται νὰ τεθῇ ὡς δευτέρα παράγρ. τοῦ 1ου ἄρθρου.

Ἄρθρον 4ον : Τὸ ἄρθρον τοῦτο δέον νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον τοῦ ἐκτελεστικοῦ διατάγματος τοῦ νόμου, διότι θὰ παραστῇ ἀνάγκη ρυθμίσεως καὶ διαφόρων ἄλλων λεπτομερειῶν τεχνικῶν (καρτέλλες κλπ.).

Ἄρθρον 5ον : Τὸ ἄρθρον τοῦτο (πλὴν τῆς παραγρ. 1 ἥτις δέον νὰ τεθῇ κατωτέρω εἰς ἄρθρον ποινικῶν κυρώσεων) δὲν ἔχει θέσιν ἐν τῷ νόμῳ. Κατ' ἀρχὴν δέον νὰ παύσουν νὰ ἐφωδιάζωνται διὰ δελτίων. Αἱ δεδικαιολογημέναι περιπτώσεις μὴ ἐφοδιασμοῦ, δύνανται νὰ ἐξετάζωνται κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἢ ν' ἀποτελέσουν ἀντικείμενον τοῦ ἐκτελεστικοῦ Β. Δ/τος.

Ἄρθρον 6ον : Δὲν μᾶς εὑρίσκει συμφώνους ὡς ἀρχὴ ἡ κράτησις τῶν δελτίων ταυτότητος ὑπὸ τῶν Στρατιωτικῶν 'Αρχῶν καὶ ὁ ἐφοδιασμὸς τῶν ὁπλιτῶν δι' ἁπλῶν βεβαιώσεων, διότι τότε ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ νόμου καταστρέφεται, ἀφοῦ ὁ οἱοσδήποτε θὰ δύναται εὐκόλως νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ μίαν πλαστὴν βεβαίωσιν ὅτι εἶναι στρατιώτης. Τὰ δελτία ταυτότητος ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δέον ν' ἀφαιροῦνται ὑπὸ τῶν κατόχων, ἀπ' ἐναντίας ὑποχρέωσις ἐπιβλητικὴ δέον νὰ ὑπάρχῃ, ὅλοι οἱ πολῖται νὰ φέρουν μεθ' ἑαυτῶν τὰ δελτία των.

Ἄρθρον 7ον : Τὸ ἄρθρον τοῦτο δέον ν' ἀποτελέσῃ διάταξιν τοῦ ἐκτελεστικοῦ Β. Διατάγματος.

Ἄρθρον 8ον : Αἱ παράγρ. Ι καὶ ΙΙ τοῦ ἄρθρου τούτου ὡς ἔχουν διατυπωθῇ θὰ προκαλέσουν διενέξεις μεταξὺ τῶν κατόχων καὶ Δημοσίων 'Αρχῶν, αἵτινες τυχὸν θὰ θελήσουν νὰ κάμουν ἐπισήμανσιν ἐπὶ τῶν δελτίων. Σκόπιμον ἡ διατύπωσις νὰ γίνῃ κατὰ τρόπον ὥστε ἡ τοιαύτη ἐπισήμανσις νὰ ἐπιφέρῃ μόνον ἀκυρότητα τοῦ δελτίου.

Διὰ τὴν παράγρ. ΙΙΙ δέον νὰ γίνῃ καθορισμὸς εἰς τὸ Ν. Δ/γμα.

Ἄρθρον 9ον : Δὲν μᾶς εὑρίσκει συμφώνους.

Τὸ δελτίον ταυτότητος ἐκδίδεται διὰ νὰ διευκολύνῃ καὶ οὐχὶ νὰ δυσχεράνῃ τὰς συναλλαγὰς ἐν γένει, ἀντὶ τῆς διατάξεως ταύτης δέον νὰ τεθῇ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 παράγραφος ἔχουσα οὕτω :

.....«ὅπερ καὶ μόνον ἀποτελεῖ ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον ταυτοπροσωπείας».

Ἄρθρα 10 καὶ 11 : Δὲν μᾶς εὑρίσκουν συμφώνους δι' οὓς λόγους ἀνωτέρω ἐκθέτομεν ὑποστηρίζοντες ὅτι καὶ οἱ στρατιωτικοὶ δέον νὰ ἔχουν τὰ δελτία ταυτότητος.

Ἄρθρα 12, 13, 14 : Δύνανται νὰ συμπτυχθοῦν εἰς ἓν ἄρθρον.

Ἄρθρα 15, 16, 17 : Εἶναι περιττά, δεδομένου ὅτι ὁ Π. Νόμος προβλέπει καὶ τιμωρεῖ ἁπάσας τὰς περιπτώσεις αὐτάς.

Ἄρθρον 18ον : Δὲν μᾶς εὑρίσκει συμφώνους, διότι αἱ ἀστικαὶ ὑποθέσεις κρίνονται κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, ὅστις προβλέπει διὰ τὰς περιπτώσεις τῶν δι' ἀπάτης δικαιοπραξιῶν κλπ.

Ἄρθρον 19ον : Ἡ παράγρ. 1 ἔχει καλῶς. Ἡ παράγρ. 2 ἔχει καλῶς, δέον ὅμως ὁ τίτλος τῶν εἰδικῶν δελτίων νὰ μὴ εἶναι «Βεβαίωσις ἀναγνωρίσεως» ἀλλὰ «Δελτίον ἀναγνωρίσεως».

Ἄρθρον 20ον : Αἱ περιπτώσεις προβλέπονται ὑπὸ τοῦ Κ. Π. Νόμου καὶ ἑπομένως περιττεύει τὸ εἰδικὸν τοῦτο ἄρθρον.

Ἄρθρον 21ον : Καλὸν μὲ ἐλαφρὰς τροποποιήσεις.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτάσεών μας τούτων συνετάξαμεν σχέδιον νόμου περὶ δελτίων ἀστικῆς ταυτότητος, ὅπερ ὑποβάλλομεν συνημμένως.

6. Νέα Ἐπιτροπὴ τοῦ 1958.

Ἐκτοτε παρῆλθον ἓξ ἔτη καὶ κατὰ τὴν 24/7/1958 συνεδρίασεν νέα Ἐπιτροπὴ συγκληθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7041Φ26/13β ἀπὸ 20/6/958 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Τὸ πρακτικὸν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἔχει ὡς ἑξῆς :

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ

Συνεδριάσεως Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ θέματος ἐκδόσεως νέων δελτίων ταυτότητος πολιτῶν.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 24ην Ἰουλίου 1958 ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ συγκροτηθεῖσα δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 7041Φ26/13β ἀπὸ 20/6/1958 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν (Γεν. Δ/νσις Ἀστυνομίας Πόλεων) ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κάτωθι :

1) Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' Σπυροπούλου Νικολάου ὡς Προέδρου

2) Δ/ντοῦ Ὑπ. Βιομηχανίας Μπεκιάρη Δημητρίου

3) Χημικοῦ τοῦ Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους Διαλισμᾶ Ἀποστόλου

4) Ἀστυνόμου Α' Τσαγκρῆ Νικολάου, ἀντιπροσώπου Γεν. Δ/νσεως Ἀστυν. Πόλεων καί

5) Μοιράρχου Παπαβλασσοπούλου Γρηγορίου, ἐκπροσώπου Γεν. Δ/νσεως Χωρ/κῆς, μελετήσασα τὸ ὅλον θέμα τῆς ὁμοιομόρφου ἀνανεώσεως τῶν δελτίων ταυτότητος τῶν πολιτῶν

ΑΠΟΦΑΙΝΕΤΑΙ

ὁμοφώνως ὡς ἑξῆς :

Α) Κατάλληλα μηχανήματα τῶν εἰδικῶν ἐργοστασίων Ἀλλοδαπῆς, ἐκφακελλώσεως καὶ ἐνσωματώσεως τῶν ἀτομικῶν δελτίων ταυτότητος τῶν πολιτῶν ἐντὸς φύλλου πλαστικῆς ὕλης, κρίνονται τὰ ἠλεκτροϋδραυλικὰ ἢ μηχανικὰ πιεστήρια ἢ τοιαῦτα λειτουργοῦντα δι' ὑψηπύκνων ρευμάτων :

1) Νὰ δέχωνται ὁμαδικὴν τοποθέτησιν τῶν δελτίων καὶ τῶν ἑκατέρωθεν αὐτῶν φύλλων τῆς πλαστικῆς ὕλης.

2) Νὰ ἔχωσιν μόνιμον καὶ σταθερὰν θερμοκρασίαν ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς ἐσχάρας καὶ καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς λειτουργίας τοῦ μηχανήματος.

3) Νὰ ἔχωσιν σύστημα ταχείας ψήξεως.

4) Νὰ ἔχωσιν πλήρη τὰ ἐξαρτήματα ἀρίστης λειτουργίας καὶ κοπτῆρας διατομῆς τῶν ἐξ ἑκάστης δέσμης δελτίων καὶ στρογγυλεύσεως τῶν γωνιῶν αὐτῶν μετὰ ὑποβάθρου ἐγκαταστάσεως τῆς συσκευῆς.

5) Τὸ πλῆρες συγκεκροτημένον ἠλεκτροϋδραυλικὸν ἢ μηχανικὸν ἢ δι' ὑψηπύκνων ρευμάτων λειτουργοῦν μηχάνημα νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὴν καλλιτέραν δυνατὴν ἀπόσιν.

6) Αἱ ἐξωτερικαὶ διαστάσεις τῶν μηχανημάτων θὰ εἶναι ὡς ἔγκειστα αἱ ἀκόλουθοι: ὕψος ἓν μέτρον, πλάτος 0,50 τοῦ μέτρου καὶ βάθος 0,45 τοῦ μέτρου, ἵνα τὸ ὠφέλιμον τῆς ἐπιφανείας ἐσχάρας τοῦ κλιβάνου ἔχει περίπου τὰς διαστάσεις 0,28× 0,33 τοῦ μέτρου.

Ἡ χρησιμοποιουμένη τάσις ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἐν Ἑλλάδι εἶναι τριφασικὸ ρεῦμα τάσεως 380—220 V 50 περιόδων.

Β) Κατάλληλος πλαστικὴ ὕλη κρίνεται ἡ οἱασδήποτε εἰδικῆς ὀνοματολογίας τοιαύτη, πλὴν τῆς ὀξικῆς κυτταρίνης, ἐφ' ὅσον δὲ ἔχει τὰς ἑξῆς ἰδιότητας :

1) Νὰ εἶναι πάχους 0,25 τοῦ χιλιοστομέτρου ὑπὸ ἀνοχὴν 10—15%, εἰς ἐπιφάνειαν δὲ γαλακτώδη καὶ ἀστίλβωτον, καθισταμένην αὐτομάτως διαφανῆ καὶ στιλβωμένην κατὰ τὴν θέρμανσιν πρὸς συγκόλλησιν.

2) Νὰ μὴ φέρῃ εἰδικὴν ἐπίχρησιν κολλητικῆς τινος οὐσίας ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς δι' εὐκολωτέραν συγκόλλησιν, πρὸς ἀποφυγὴν σφαλμάτων περὶ τῶν καταλλήλων ἐπιφανειῶν κατὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὰς ἐσχάρας τοῦ μηχανήματος.

3) Νὰ μὴ εἶναι εὔφλεκτος καὶ ὑψηλῆς ἀντοχῆς, εἰς τὸ φῶς νὰ μὴ κιτρινίζῃ. Νὰ καθίσταται εὔπλαστος εἰς θερμοκρασίαν 60° Κ. περίπου. Ἡ θερμοπλαστικὴ αὕτη ὕλη δέον νὰ εἶναι κατασκευασμένη εἰς ἄβακας (πλάκας) τῶν διαστάσεων τῆς ἐπιφανείας τῆς ἐσχάρας τοῦ μηχανήματος.

4) Αἱ χαρακτηριστικαὶ ἰδιότητες συνθέσεως, θερμικαί, ἠλεκτρικαί, διηλεκτρικῆς σταθερᾶς ἀντοχῆς εἰς ἐφελκισμόν, διάτρησιν, κάμψιν ἐπιδράσεως ἀνοργάνων καὶ ὀργανικῶν οὐσιῶν, διαλυτῶν καὶ ἄλλων συναφῶν στοιχείων τῆς πλαστικῆς ὕλης, θέλουσι ἐλεγχθῆ κατὰ τὰς περιγραφάς, εἰς ἃς ὑποχρεοῦνται οἱ προμηθευταὶ βάσει τῶν διεθνῶς παραδεδεγμένων ἀρχῶν.

Πρὸς πίστωσιν συνετάγη καὶ ὑπογράφεται.

Ὁ Πρόεδρος *Τὰ Μέλη*

7. Συμπέρασμα καὶ πρότασις διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐργασίας.

Τὸ συμπέρασμα ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν εἶναι ἕνα : Ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν κατοίκων διὰ δελτίων αὐτῶν νέου τύπου παρεχόντων ἀσφαλὴν ἀπὸ πάσης ἀποπείρας πλαστογραφίας, πλαστοπροσωποιήσεως κλπ. ἐνῷ μελετῶνται ἀπὸ τοῦ 1947 δὲν κατωρθώθη μέχρι σήμερον ἤτοι μετὰ 11ετίαν νὰ ἀχθῆ εἰς πέρας.

Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἐπεδιώχθη ἡ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τῶν ἑκάστοτε μελετῶν, πορισμάτων καὶ προτάσεων δι' ἐπιτροπῶν καὶ οὐχὶ διὰ μιᾶς νέας ὑπηρεσίας «ἀστικῆς ταυτότητος» συνιστωμένης καὶ κατοχυρωμένης νομοθετικῶς.

Ἤδη τὰ πορίσματα εἰς τὰ ὁποῖα ἔχομεν καταλήξει ὕστερα ἀπὸ μελέτες καὶ παρατηρήσεις 11 ὁλοκλήρων ἐτῶν εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

1. Ἐπιβάλλεται νὰ συσταθῆ ἀμέσως διὰ νόμου ἡ ὑπηρεσία «ἀστικῆς ταυτότητος», διὰ τοῦ ἰδίου δὲ νόμου νὰ καθορίζωνται καὶ τὰ τοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν πολιτῶν ὑποχρεωτικῶς διὰ τῶν νέων δελτίων ταυτότητος.

2. Μετὰ τὴν σύστασιν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς δέον νὰ τοποθετηθῆ κατάλληλος ἀνώτερος Ἀξ/κὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὅστις θὰ προβῆ εἰς τὴν ἄμεσον ὀργάνωσιν τῆς ὑπηρεσίας, τὴν προμήθειαν τῶν ἀναγκαίων μέσων καὶ ὑλικῶν καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ Ὀργανισμοῦ λειτουργίας τῆς ὑπηρεσίας ταύτης.

3. Ἐφόσον ὅμως ἐνεκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως τὰ δελτία ταυτότητος εἶναι ἔγκλειστα ἐντὸς δύο φύλλων ζελατίνης συγκεκολλημένων διὰ ὑψηλῆς θερμοκρασίας, δέον νὰ ἐξετασθῆ ἂν τὰ ἤδη ὑπὸ τοῦ Κράτους κατασκευασθέντα ἐν Ἑλλάδι μηχανήματα, δύνανται νὰ λειτουργήσουν κανονικῶς χρησιμοποιουμένης ζελατίνης καταλλήλου ποιότητος, ἀφλέκτου, ἀδιαλύτου ἐν τῷ ὕδατι, ἀντοχῆς κλπ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δέον νὰ ἐπισπευθῆ ἡ προμήθεια νεωτέρου τύπου μηχανημάτων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

4. Ὁ ἐφοδιασμὸς τῶν κατοίκων διὰ δελτίων νέου τύπου δύναται νὰ γίνῃ καὶ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α΄

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΖ΄. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

207.—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις ὁμάδων στενῆς αὐτοάμυνας τοῦ Κ.Κ.Ε. Συνοικισμῶν Κολωνοῦ, Βύρωνος, Καισαριανῆς καὶ Κυψέλης.

208.—Ἐξάρθρωσις ὁμάδων «αὐτοάμυνας» τῆς Κ.Ο.Α. καὶ Κ.Ο.Π. μὲ ἀθρόες συλλήψεις καὶ σύλληψις τῶν δραστῶν τῆς δολοφονίας τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης Χρήστου Λαδᾶ.

***

207. Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις ὁμάδων στενῆς αὐτοάμυνας τοῦ Κ.Κ.Ε. Συνοικίας Κολωνοῦ, Βύρωνος, Καισαριανῆς καὶ Κυψέλης.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασι τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ ἔδινε ἐπιτακτικὴ ἐντολὴ στὰ μέλη του τῆς Περιοχῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν ἄλλων πόλεων νὰ ἀρχίσουν ἔντονη τρομοκρατικὴ δράση ἐσχηματίσθησαν ὁμάδες στενῆς αὐτοάμυνας σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς συνοικίες κατὰ τὸ σύστημα τῶν τριάδων.

Στὶς 15 Ἰανουαρίου 1948 κατόπιν συστηματικῆς παρακολουθήσεως ἀνεκαλύφθη ὁλόκληρος ὁ παράνομος τεχνικὸς μηχανισμὸς τῆς «αὐτοάμυνας» Κολωνοῦ καὶ συνελήφθησαν ὅλα τὰ μέλη της.

Ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ σύλληψις τῶν συνομωτῶν αὐτῶν ἔγινε κατόπιν ὁμολογίας τοῦ Δ. Κομνηνοῦ καὶ Α. Δελαβεκούρα ποὺ εἶχαν συλληφθῆ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς δολοφονίας τοῦ ἀστυφύλακος Δουβῆ.

Οἱ συλληφθέντες ἦσαν 14 καὶ ἀρχηγός των ἦταν ὁ Δελαβεκούρας.

Τὴν ἴδια ἡμέρα συνελήφθη καὶ ἡ Ἰσμήνη Γ. Σιδηροπούλου, καθηγήτρια, γιατὶ διεπιστώθη ὅτι εἰργάζετο συνομωτικῶς καὶ ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ μὲ ἡγετικὰ στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἡ ἰδία ἦταν εἰδικὴ γραμματεὺς τοῦ Πορφυρογένη τοῦ γνωστοῦ κομμουνιστοῦ ἡγέτου καὶ ὑπουργοῦ τῆς ψευδοκυβερνήσεως τῶν συμμοριτῶν. Αὐτὴ εἶχε πλαστὴ ταυτότητα μὲ τὰ στοιχεῖα Ἀναστασία Γ. Λαΐνου καὶ ἐσκόπευε νὰ ταξιδέψῃ στὸ ἐξωτερικό.

Στὶς 20 Ἰανουαρίου 1948 ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ συλλάβῃ 34 στελέχη τῆς «αὐτοάμυνας» τῶν συνοικισμῶν Βύρωνος καὶ Καισαριανῆς. Οἱ τρομοκράται αὐτοὶ κομμουνισταὶ εἶχαν ἐφοδιασθῆ μὲ αὐτόματα ὅπλα, μὲ ἀτομικὰ τυφέκια, μὲ χειροβομβίδες καὶ μὲ διάφορα ἄλλα πυρομαχικὰ καὶ ἐκρηκτικὲς ὕλες. Σκοπὸς ἀντικειμενικὸς τῶν τριάδων αὐτῶν,

---

τμηματικῶς κατὰ περιφερείας, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τῆς πρωτευούσης. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅμως ὅτι ἡ πρωτίστη ἐξ ὅλων τῶν ἐνεργειῶν εἶναι νὰ συγκροτηθῆ ἡ ὑπηρεσία «ἀστικῆς ταυτότητος» καὶ νὰ ὁρισθῆ ὁ Διευθυντὴς αὐτῆς.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ἦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ δολοφονία διαφόρων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν καὶ ἐπισήμων προσώπων ποὺ ἀνῆκαν στὸ Στρατό, στὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ στὴν ἐθνικόφρονα πολιτικὴ παράταξι, καὶ ἡ ἐνέργεια διαφόρων ἄλλων τρομοκρατικῶν πράξεων (δολιοφθοραὶ κλπ.), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ προπαρασκευή των, σὲ τρόπο ὥστε, ὅταν θὰ ἐδίδετο ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. σχετικὴ ἐντολὴ νὰ ἐνεργήσουν ἐκτεταμένες δολιοφθορὲς δημοσίων ἔργων, ἔργων κοινῆς ὠφελείας, συγκοινωνιῶν κλπ. νὰ προσβάλλουν ἐνόπλως τὸν Ἐθνικὸ Στρατὸ καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας ποὺ ἤλπιζαν ὅτι θὰ ἔφθαναν καὶ θὰ ἤλεγχον τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν, καὶ νὰ καταλύσουν ἔτσι τὶς Ἀρχές.

Ἀρχηγοὶ τῶν ὁμάδων αὐτῶν ἦσαν οἱ Δημήτριος Τρουμπαδάκης, Στυλιανὸς Διαμαντόπουλος, Χρῆστος Σουμαγόρης, Εὐστάθιος Τσεκούρας καὶ Λάμπρος Πίσσαρης. Στὰ χέρια τῶν ὁμάδων αὐτῶν κατεσχέθησαν ἕνα αὐτόματον Στέν, 13 περίστροφα, 16 χειροβομβίδες Ἀγγλικοῦ τύπου Μίλς, 12 ἐμπυρεύματα καψύλια ἄλλων χειροβομβίδων ἰδίου τύπου, ἀνταλλακτικά, γεμιστῆρες Στὲν καὶ πολλὰ φυσίγγια αὐτομάτων περιστρόφων καὶ πολεμικῶν ὅπλων.

Στὶς 28 Ἰανουαρίου 1948 ἀνεκαλύφθησαν καὶ συνελήφθησαν 24 στελέχη τῆς 5ης ἀχτίδας τῆς Κ.Ο.Α. ἡ ὁποία μὲ καθοδηγητὴ τὸν Χριστόφορο Σωτηράκο ποὺ συνελήφθη, εἰργάζετο δραστήρια γιὰ τὴ στρατολογία ἐμπίστων καὶ ἀφοσιωμένων μελῶν γιὰ τὴν ἐπάνδρωσι τῶν ὁμάδων τῆς «αὐτοάμυνας».

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Φεβρουαρίου 1948 οἱ ἀστυνομικοὶ ἔκαμαν ἔρευνα στὴν οἰκία τοῦ ἀνωτέρου στελέχους τῆς αὐτοάμυνας Ἀθηνῶν Παναγοπούλου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θήρας 95. Αὐτὸς κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τότε, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες συνεπλάκη μὲ ἀστυνομικοὺς στὸ Μαροῦσι. Στὸ σπίτι αὐτὸ ἀνεκαλύφθησαν μέσα σὲ μιὰ ντουλάπα δύο ἐκκρηκτικὰ μηχανήματα τελευταίου τύπου τελειότατα Ἀγγλικῆς κατασκευῆς. Τὰ μηχανήματα αὐτὰ ἦσαν πολὺ μικρὰ καὶ ἔφεραν τὸ σχῆμα μικρᾶς πίπας. Μὲ ἕνα ὅμοιο ἐκκρηκτικὸ μηχάνημα ἀνετινάχθη ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο τῆς βάσεως Ἐλευσῖνος.

Φυσικὰ ἡ Ἀστυνομία εἶχε πληροφορίες θετικὲς γιὰ τὶς ἀνατινάξεις ποὺ ἐσχεδίαζαν νὰ κάνουν οἱ κομμουνισταὶ σὲ σπουδαίας σημασίας κτίρια τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἶχε λάβει κατάλληλα προληπτικὰ μέτρα.

208. Ἐξάρθρωσις τῶν ὁμάδων «αὐτοάμυνας» τῆς Κ.Ο.Α. καὶ Κ.Ο.Π. μὲ ἀθρόες συλλήψεις, καὶ σύλληψις τῶν δραστῶν τῆς δολοφονίας τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης ἀειμνήστου Χρήστου Λαδᾶ.

Ἡ δραστηριότης τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ συμμοριτισμοῦ καὶ τῆς προσπαθείας νὰ προκαλέσουν ἀναταραχὲς στὴν Πρωτεύουσα ἔφθασε στὸ κατακόρυφο.

Καθημερινῶς ἀνεκαλύπτοντο μυστικὰ ἀρχεῖα, τυπογραφεῖα, ὑπόγειες κρύπτες στὶς ὁποῖες ἐκρύπτοντο κομμουνιστικὰ στελέχη καθὼς ἐπίσης καὶ πολλὰ ἄλλα σατανικὰ τεχνάσματα τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως τῶν κομμουνιστῶν.

Στὶς 17-3-1948 ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε 19 στελέχη καὶ μέλη τῆς 3ης ἀχτίδας τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργανώσεως Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναπτύξει ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα στὴν Πρωτεύουσα καὶ καθοδηγεῖτο ἀπὸ τὸν Α' γραμματέα τῆς ἀχτίδος Εὐάγγελο Κλαουδάτο, τὸ Β' γραμματέα Δημήτρη Τσιμπουκίδη, τὸν ὑπεύθυνο ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ Παναγιώτη Γιαννόπουλο, καὶ τὴν ἱστρούχτορα (καθοδηγήτρια) Ἀργυρούλα Δρονάκη.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς Ἀπριλίου 1948, ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε τὸν Ζαφειρίου ἐκπρόσωπον τοῦ στρατηγοῦ τῶν συμμοριτῶν Μάρκου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ στρατολογία γιὰ τοὺς ἀντάρτες.

Μαζὶ μὲ αὐτὸν συνελήφθησαν καὶ ἀρκετοὶ συνεργάτες του μὲ ὑποψηφίους κομ-

μουνιστοσυμμορίτες. Ὁ Ζαφειρίου ὡμολόγησε ὅτι στρατολογοῦσε συμμορίτες καὶ ἀπεκάλυψε τὸ μηχανισμὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιστράτευσι καθὼς καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ εἶχαν ἐντολὴ νὰ καταρτίσουν συμμοριτικὲς ὁμάδες.

Στὴν 1 Μαΐου 1948 ἐδολοφονήθη ἔξω ἀπὸ τὸ Ναὸ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου Καρύτση, ὁ τότε Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης ἀείμνηστος Χρῆστος Λαδᾶς. Ἡ δολοφονία ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. γιατὶ ὁ Λαδᾶς εἰσηγήθη καὶ συνέταξε τὸ Νόμο «Περὶ προστασίας τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος τῆς χώρας», μὲ τὸν ὁποῖο τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ οἱ συναφεῖς ὀργανώσεις ἐτίθεντο ἐκτὸς Νόμου καὶ διελύοντο.

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἐκινήθη μὲ ταχύτητα καὶ μεθοδικότητα καὶ κατώρθωσε μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ἔγκλημα τοῦτο, ποὺ συνεκλόνισε ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ συλλάβῃ ὅλους σχεδὸν τοὺς ἐνόχους, φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς αὐτουργούς.

Ἀπὸ τοὺς ἐνόχους τῆς δολοφονίας πλεῖστοι κατεδικάσθησαν σὲ θάνατο καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐξετελέσθησαν οἱ Ὀρέστης Μακρίδης, Βασίλειος Ζάννος, Χαράλαμπος Ψωμιάδης, Κωνσταντῖνος Χατζηκίδης, Ἐμμαν. Πολατίδης καὶ Ἐμμαν. Σαραντίδης, οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἦσαν ἀνώτερα στελέχη τῆς ἐγκληματικῆς ὀργανώσεως «αὐτοάμυνας» Ἀθηνῶν.

Στὶς 27 Μαΐου 1948 ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε 44 στελέχη τῆς 6ης ἀχτίδας τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργανώσεως Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Θεοδωρίδη Ἰωάννου, Σιώχα Γεωργίου, Τσιλημελίδη Χρήστου καὶ ἄλλων στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. μελῶν τῆς ἀχτιδικῆς ἐπιτροπῆς, δροῦσαν συνομωτικὰ γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσι τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τὴν καθοδήγησί των. Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ἐξέδιδε πολυγραφημένες κομμουνιστικὲς προκηρύξεις καὶ δελτία τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξυμνοῦντο οἱ δῆθεν ἐπιτυχίες τῶν συμμοριτῶν καὶ ἐδίδοντο ψεύτικες πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασι ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν ὕπαιθρο, μὲ σκοπὸ νὰ κλονίσουν τὸ ἠθικὸ τοῦ λαοῦ, νὰ καλλιεργήσουν τὴν ἡττοπάθεια καὶ νὰ προκαλέσουν αἴσθημα φοβίας στοὺς ἐθνικόφρονες πολίτες.

Στὶς 12 Ἰανουαρίου 1948 ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε 29 στελέχη τῆς ἐγκληματικῆς καὶ τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως «αὐτοάμυνας» ποὺ μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ὀρέστη Μακρίδη, ὑπεύθυνο τοῦ συμβουλίου «αὐτοάμυνας Πρωτευούσης», μετέφερε καὶ ἔκρυβε τὸν ὁπλισμὸ ταύτης καὶ συγκροτοῦσε μονάδες τρομοκρατικῆς καὶ ἀναρχικῆς δράσεως.

(Συνεχίζεται)

ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΜΕΤΑΞΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΚΑΙ ΗΔΟΝΟΒΛΕΨΙΟΥ ΣΤΟ ΑΛΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α'
κ. ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΟΥΖΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Πῶς ἔγινε ἡ συμπλοκή.
2. Ἡ ἀνάκρισις γιὰ τὸ ἀδίκημα—Ἐξιχνίασις αὐτοῦ.

***

1. Πῶς ἔγινε ἡ συμπλοκή.

Ἕνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ ἡ στήλη αὐτὴ εἶχε ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Ὑπαρχιφύλακος Εὐαγγέλου Καμπέρη τοῦ ΚΔ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ποὺ ἔγινε στὸ ἄλσος τοῦ Λυκαβηττοῦ στὶς 17 Δεκεμβρίου 1957, ἀπὸ τὸ Βούλγαρο φυγάδα Βόρις Στογιάνωφ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ γνωστὴ τύχη. Στὸ τεῦχος αὐτὸ θὰ ἀναφερθοῦμε σ' ἕνα ἄλλο παρόμοιο σχεδὸν γεγονός, ποὺ ἔγινε στὸ ἀλσύλλιο τῆς Καισαριανῆς στὶς 25-11-1958 καὶ ποὺ ἀφορᾶ τὴν ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ ἀστυφύλακος Ἰωάννου Ζυγουράκη τοῦ ΚΑ'. Παραρτήματος Ἀσφαλείας, ἀπὸ τὸν ἡδονοβλεψία Ἀντώνιο Μουζακίτη. Εὐτυχῶς ὅτι στὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦταν τόσο σοβαρὸ καὶ τόσο αἱματηρὸ καὶ τὸ ὁποῖο κατωρθώθη νὰ διαλευκανθῆ πολὺ σύντομα ἀπὸ τοὺς ἀνακρίνοντας, χάρις στὸν ἴδιο τὸν ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος καίτοι τραυματισμένος διετήρησε τὴν ψυχραιμία του καὶ μὲ τὴν τόλμην καὶ τὴν σταθερότητα στὶς ἐνέργειές του, ποὺ τὸν διακρίνουν, κατώρθωσε νὰ ἀντιπυροβολήσῃ καὶ νὰ τραυματίσῃ τὸν διεστραμμένον αὐτὸν τύπον, ἡ ὁμολογία τοῦ ὁποίου, μετὰ ἀπὸ 3ήμερο ταλαιπωρία τῶν ἀνακρινόντων ἔχυσε πλῆρες φῶς στὴν ὑπόθεσιν. Τὸ περίεργο ἐδῶ εἶναι τοῦτο: τὸ πῶς ἕνα ράπισμα κάποιου ἀγνώστου στὴν ἀρχὴ προσώπου, ἔφερε τὸν ἀστυφύλακα στὸ σημεῖο ἐκεῖνο γιὰ νὰ βρεθῆ ἀντιμέτωπος μ' ἕνα ἄλλο ἄτομο, ὡπλισμένο καὶ τὸ ὁποῖον ἄτομο δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ προηγούμενο ἐπεισόδιο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΥΓΟΥΡΑΚΗΣ

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά:

Στὶς 16.45' ὥραν τῆς 25 Νοεμβρίου 1958 παρουσιάστηκε στὸν Ἀξιωματικὸ Ὑπηρεσίας τοῦ ΚΑ' Παραρτήματος ἕνα ἄτομον ὀνόματι Βαγιανὸς Ἀναστάσιος, κτηματίας, κάτοικος συνοικισμοῦ Καισαριανῆς καὶ τοῦ ἀνέφερε ὅτι πρὸ ὀλίγης ὥρας εὑρισκόμενος στὸ ἄλσος Καισαριανῆς εἶδε μιὰ παρέα ἀπὸ 5—6 πρόσωπα νὰ κάθωνται κοντὰ σ' ἕνα αὐτοκίνητο κοῦρσα καὶ ἐπλησίασε ἀπὸ περιέργεια νὰ ἰδῆ τὶ συνέβαινε. Τότε ἕνα ἀπὸ τὰ ἄτομα αὐτὰ τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐρώτησε τὶ θέλει ἐκεῖ ἐνῷ ταυτοχρόνως τοῦ ἔδωσε δυὸ ραπίσματα. Ὁ Βαγιανὸς ἐφοβήθηκε ὅτι θὰ ἐπακολουθήσῃ χειρότερη μεταχείρησις κατ' αὐτοῦ καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸ ἄγνωστον τοῦτο ἄτομον. Στὴ φυγή του ἄκουσε ἕναν ἄλλον νὰ φωνάζῃ εἰς τὸν πρὸ ὀλίγου ἐπιτεθέντα κατ' αὐτοῦ «ἄστον ρὲ Κώστα». Ὁ Βαγιανὸς τρέχοντας ἔφτασε στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ συνοικισμοῦ Καισαριανῆς, ὁπότε συνήντησε ἕναν ἀστυφύλακα μὲ στολὴ καὶ τοῦ ἀνέφερε τὰ συμβάντα, ἀφοῦ ἐπέδειξε σ' αὐτὸν καὶ τὸ σημεῖον ὅπου εὑρίσκετο τὸ ἄτομον ποὺ τὸν ἔδειρε καὶ ἡ παρέα του. Ὁ ἀστυφύλαξ συνοδευόμενος

καὶ ἀπὸ ἕναν ἔφεδρο ἀνθυπολοχαγὸ ποὺ ἦταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐκεῖ, ἀνεχώρησε γιὰ τὸ σημεῖον ποὺ τοῦ ὑπεδείχθη, τὸ ὁποῖον ἀπεῖχε 500 περίπου μέτρα, ἐνῷ συνέστησε στὸν Βαγιανὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Παράρτημα Ἀσφαλείας τῆς Καισαριανῆς καὶ νὰ ἀναφέρῃ τὸ γεγονός, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἔκανε.

Ὁ Ἀξιωματικὸς Ὑπηρεσίας ἔχοντας μόνον στὴν διάθεσί του τὸν ἀστυφύλακα Κ 247 Ζυγουράκην Ἰωάννην, τὸν διέταξε νὰ μεταβῇ μαζὶ μὲ τὸν παραπονεθέντα Βαγιανὸν εἰς τὴν τοποθεσίαν τοῦ συμβάντος καὶ ἂν ἀνεύρῃ, νὰ συλλάβῃ καὶ προσαγάγῃ ἐνώπιόν του τὸν ἀδικοπραγήσαντα, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν Βαγιανόν, ἐδήλωσε ὅτι εἶναι ἀστυνομικός. Ὁ ἀστυφύλαξ Ζυγουράκης ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀστυφύλακας τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς σὲ ἦθος, τόλμη, ἐργατικότητα καὶ προθυμία, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴ ποὺ ἔλαβε καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Βαγιανοῦ. Στὸ δρόμο του ἀναζητοῦσε καὶ ἄλλον συνάδελφόν του πρὸς ἐνίσχυσί του, ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ καὶ ὁ Ἀξιωματικὸς Ὑπηρεσίας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εὑρῆκε. Ὁδηγούμενος πάντα ἀπὸ τὸν Βαγιανὸν ἔφτασε στὸ ἄλσος Καισαριανῆς, ὁπότε ὁ παραπονεθεὶς τοῦ ἔδειξε τὸ σημεῖον ὅπου ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῇ ὁ ἀδικοπραγήσας. Ὁ ἀστυφύλαξ συνέστησε εἰς τὸν Βαγιανὸν νὰ πάῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σημείου αὐτοῦ καὶ βαδίζοντας καὶ οἱ δυὸ πρὸς τὸ κέντρον νὰ συναντηθοῦν ἐκεῖ, κάνοντας ἔτσι μιὰ κυκλωτικὴ κίνησι γιὰ νὰ ἀποκλείσουν τὸ δρόμο τῆς φυγῆς του ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Πράγματι ἐνῷ ὁ Βαγιανὸς ἐπῆρε τὴν κατεύθυνσι ποὺ εἶχαν συνεννοηθῆ, ὁ ἀστυφύλαξ ἐβάδιζε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ σημεῖον ὅπου στεκόταν ἕνα ἄτομο. Μόλις πλησίασε τοῦ ἐδήλωσε τὴν ἰδιότητά του, τὸ ἐρώτησε τὶ θέλει ἐκεῖ καὶ τὸ ἐκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ταυτότητά του καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὅταν ὅμως τὸ πρόσωπο αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ τὴν ταυτότητά του ἀπὸ τὴ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἄλσους ὁπότε ὁ ἀστυφύλαξ τὸν κατεδίωκε καλῶντάς τον ταυτοχρόνως νὰ σταματήσῃ. Σὲ ἀπόστασι 100 περίπου μέτρων, τὸ ἄτομον τοῦτο σταμάτησε καὶ ἀφοῦ γύρισε πρὸς τὸν ἀστυφύλακα ποὺ ἦταν πιὰ κοντά του, ἔβγαλε τὸ περίστροφό του, τὸν ἐπυροβόλησε τρεῖς φορὲς καὶ συνέχισε τὴ φυγή του. Δύο ἀπὸ τὶς σφαῖρες αὐτὲς εὑρῆκαν τὸν ἀστυφύλακα καὶ τὸν ἐτραυμάτισαν, εὐτυχῶς ὄχι βαρειά, στὸ βραχίονα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του καὶ στὸ στῆθος κάτω ἀπὸ τὸ δεξιὸ μαστό.

Ὁ τραυματισθεὶς ἀστυφύλαξ χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του παρὰ τοὺς πόνους ἀπὸ τὰ ταύματά του καὶ τὴν αἱμορραγία ἔβγαλε τὸ περίστροφό του, ποὺ κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσι εἶχε χωρὶς θήκη στὴν ἔξω τσέπη τῆς καμπαρτίνας καὶ ἐπυροβόλησε τρεῖς φορὲς τὸν ἄγνωστο, ὁπότε οὗτος ἐστάθηκε πάλιν καὶ ἐπυροβόλησε ἄλλες δύο φορὲς τὸν ἀστυφύλακα. Ὁ Ζυγουράκης, πότε ὄρθιος καὶ πότε ἕρποντας, πότε τρέχοντας καὶ πότε κρυπτόμενος πίσω ἀπὸ τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων ἔρριξε καὶ τὶς ἄλλες τρεῖς σφαῖρες τοῦ περιστρόφου του. Στὸ μεταξὺ ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ καὶ ἔχασε τὸν καταδιωκόμενον ὁπότε ἀποφάσισε μὲ τὶς δυνάμεις ποὺ τοῦ ἀπέμειναν νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ἄλσος στὰ πρῶτα σπίτια γιὰ νὰ τοῦ παρασχεθῇ βοήθεια. Στὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὸ ἄλσος συνήντησε ἕνα ἰδιώτη, Σταύρου Ἰωάννην ὀνόματι, ὁ ὁποῖος εἰδοποίησε τὸν Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν διὰ νὰ ἀποστείλῃ ἀσθενοφόρον αὐτοκίνητον. Στὸ μεταξὺ ὁ Βαγιανός, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι μέσα στὸ ἄλσος τὴ συμπλοκὴ αὐτή, ἔτρεξε πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου ἦταν ὁ τραυματισμένος ἀστυφύλαξ καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἀνωτέρω Σταύρου τὸν μετέφεραν εἰς τὸν Σταθμὸν Α' Βοηθειῶν καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀκολουθῶντας μόνον ὁ Σταύρου μετεφέρθη εἰς τὸ 401 Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον, ἐνῷ ὁ Βαγιανὸς ἐγύρισε στὸ ΚΑ' Παράρτημα Ἀσφαλείας γιὰ νὰ ἀναφέρῃ τὸ γεγονὸς καὶ νὰ βοηθήσῃ σὰν αὐτόπτης μάρτυς τὴν ἀνεύρεσι τοῦ ἀγνώστου προσώπου.

Πρὶν ἀκόμη φθάσῃ ὁ Βαγιανὸς στὸ Παράρτημα τῆς Καισαριανῆς γιὰ νὰ εἰπῇ ὅ,τι ἔγινε, ἕνας ἄλλος πολίτης ὀνόματι Λῶλος Αὐρήλιος, ποὺ εἶχε λάβει γνῶσι τυχαίως τῆς συμπλοκῆς, ἔτρεξε στὴν Ἀστυνομία καὶ ἀνέφερε τὰ συμβάντα. Ἀμέσως ὁ Διοικητὴς τοῦ Παραρτήματος μὲ ὅλη τὴ δύναμι τούτου ἀνεχώρησε γιὰ τὸ ἄλσος τῶν Καισαριανῆς, ἀφοῦ προηγουμένως ἀνέφερε τὸ συμβὰν εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν

Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν, οἱ Προϊστάμενοι τῶν ὁποίων Ὑπηρεσιῶν ἔφθασαν ἀμέσως εἰς τὸ ΚΑ' Παράρτημα. Ὅταν ἡ ἀνωτέρω δύναμις ἔφθασε εἰς τὸ ἄλσος ὁ ἐπικεφαλῆς ἀφοῦ ἔμαθε τὸ σημεῖο τῆς συμπλοκῆς ἀπὸ τὸν καταφθάσαντα ἐν τῷ μεταξὺ Βαγιανόν, ἀνέπτυξε τὴν δύναμιν σὲ ἀκτῖνα 500—600 μέτρων καὶ ἄρχισε τὸν ἔλεγχον παντὸς εὑρισκομένου ἀτόμου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ζητοῦσε πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὸ ἐπεισόδιον. Ἔτσι ὁ ἐπικεφαλῆς συνάντησε τὸν διερχόμενον ἀπ' ἐκεῖ στρατιώτην Τσενὲν Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι ἐκεῖ κοντὰ εὑρῆκε ἕνα τραυματισμένο ἄτομο τὸ ὁποῖο τοῦ ἔδωσε τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου 20-707 καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τηλεφωνήσῃ σ' ἕνα δικό του πρόσωπο (κουνιάδο του), τὸν Μουζακίτη Σπυρίδωνα ποὺ δούλευε ὡς σερβιτόρος στὸ «Κόρφους Μπάρ», στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν πάρῃ μὲ αὐτοκίνητο. Ἀμέσως ὁ Διοικητὴς τοῦ Παραρτήματος ἔτρεξε στὸ σημεῖο ποὺ τοῦ εἶπε ὁ στρατιώτης ὅπου εὑρῆκε πεσμένο χάμω καὶ τραυματισμένο ἕνα ἄτομο καὶ πλησίον του ἕνα ζευγάρι δερμάτινα γάντια ποὺ ἀνῆκαν σ' αὐτό. Τὸ ἄτομον αὐτὸ καθὼς ἐδήλωσε καὶ ὅπως ἀπεδείχθη κι' ἀπὸ τὴν ταυτότητά του, ποὺ εἶχε ἐπάνω του, ὠνομάζετο Μουζακίτης Ἀντώνιος τοῦ Σπυρίδωνος καὶ τῆς Ὄλγας, ἐτῶν 25, ἐκ Κερκύρας, σερβιτόρος κάτοικος Ἁγίων Ἀναργύρων ὁδὸς Βόλου 6, ἔγγαμος.

Τὸν Μουζακίτη παρέλαβαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ μὲ αὐτοκίνητο ταξὶ τὸν μετέφεραν συνοδεία στὸ νοσοκομεῖο Νέας Ἰωνίας ὅπου νοσηλεύεται ἀκόμη. Στὸ Νοσοκομεῖο διεπιστώθη ὅτι εἶχεν δύο διαμπερῆ τραύματα ἀπὸ βλήματα περιστρόφου, τὸ ἕνα στὴν ἀριστερὴ ὠμοπλάτη καὶ τὸ ἄλλο κοντὰ στὸν ἀριστερὸ βραχίονα. Ἡ ὑπόλοιπη δύναμις παρέμεινε στὸ σημεῖο τῆς συμπλοκῆς καὶ ἐνεργοῦσε ἔρευνες διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ περιστρόφου τοῦ Μουζακίτη, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πρόχειρη ἐξέτασι στὸ Νοσοκομεῖο εἶπε ὅτι τὸ ἔχει ρίξει ἐκεῖ κοντὰ ὅπου εὑρέθη τραυματισμένος. Στὸ μεταξὺ εἶχε πιὰ νυχτώσει καὶ ἡ ἔρευνα γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ περιστρόφου ἦταν δύσκολη, ὁπότε διετάχθη καὶ τὴν ἄλλη μέρα πρωΐ-πρωΐ συνεργεῖα ἀπὸ ἀστυνομικοὺς συνέχισαν τὶς ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ περιστρόφου, τὸ ὁποῖον καὶ εὑρῆκαν σὲ ἀπόστασι 600 περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου εὑρέθηκε τραυματισμένος ὁ Μουζακίτης.

2. Ἡ ἀνάκρισις γιὰ τὸ ἀδίκημα—Ἐξιχνίασις αὐτοῦ.

Τὸ ἐπεισόδιο ἀναστάτωσε τὶς ἁρμόδιες Ἀστυνομικὲς Ἀρχές. Ὅλος ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος τὸ ὑπεδέχθη μὲ πολὺ λύπη, γιατὶ ἡ εἴδησίς του ἔφερε πάλι στὴ μνήμη μας παρόμοια ἐπεισόδια τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἀνάκρισις ἔπρεπε νὰ κινηθῇ ἀστραπιαία γιὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν συντομώτερη ἐξιχνίασι γι' αὐτὸ κι' ἀπ' τὴ πρώτη στιγμὴ ἀνετέθη σὲ δεδοκιμασμένους ἀστυνομικοὺς τῆς Ἀσφαλείας (τῆς Ὑπηρεσίας Διαρρηκτῶν) σὲ συνεργασία μὲ τὸ ἁρμόδιο Παράρτημα καὶ ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἐπίβλεψι τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Ἀθηνῶν κ. Θ. Ρακιντζῆ, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδ/νσεως Γεν. Ἀσφαλείας κ. Ε. Καραμπέτσου καὶ τοῦ Ὑποδ/τοῦ κ. Π. Μπαρδοπούλου. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ προσέφερε τὴ μεγαλύτερη ὑπηρεσία στὴν ἀνάκρισι ἦταν ὁ ἀστυφύλαξ Ζυγουράκης ποὺ μὲ τὴν αὐτοθυσία του κατώρθωσε νὰ τραυματίσῃ τὸν Μουζακίτη καὶ νὰ τὸν παραδώσῃ ἔτσι στὰ χέρια τῶν ἀνακρινόντων ἕτοιμο νὰ ὁμολογήσῃ. Ἐπὶ 3 ἡμέρες οἱ ἀνακρίνοντες ταλαιπωροῦνται μὲ τὶς ψεύτικες ὁμολογίες τοῦ Μουζακίτη. Οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται τῶν ἐφημερίδων ὁραματίζονται τὶς διὸ ἀπίθανες ἐκδοχὲς καὶ συσχετίζουν τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ μὲ ἄλλα ἐγκλήματα τοῦ παρελθόντος. Ὁ Μουζακίτης ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρες προσπάθησε νὰ συσκοτίσῃ τὰ πράγματα μὲ τοὺς πιὸ ἀλλόκοτους ἰσχυρισμούς, τοὺς ὁποίους ἀπέρριπταν οἱ ἀνακρίνοντες, κατάλαβε πιὰ τὴν τρίτη ἡμέρα ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ παίζῃ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ὡμολόγησε ὅτι εἶναι τύπος ἡδονοβλεψίου ὅμοιος σχεδὸν μὲ τὸν Στεφανόπουλον, διαλύοντας ἔτσι τὸ μυστήριο ποὺ ἐκάλυπτε τὴ μονομαχία του μὲ τὸν ἀστυφύλακα Ζυγουράκη.

Ἔτσι ἡ ὑπόθεσις πῆρε τὴν ἑξῆς ξεκαθαρισμένη μορφή:

Ἀπὸ χρόνια ὁ Μουζακίτης ἦταν ἕνας παθολογικὸς ἡδονοβλεψίας καὶ τὸ πάθος του αὐτὸ δὲν τὸ ἐγκατέλειψε παρ' ὅλον ὅτι ἐνυμφεύθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Ἀντιθέτως,

συνέχισε νὰ περιέρχεται τὰ διάφορα πάρκα ὅπου συχνάζουν ἐρωτικὰ ζεύγη ἱκανοποιῶν ἔτσι τὴν διαστροφήν του. Στὸ τέλος μάλιστα συστηματοποίησε τὶς ἡδονοβλεπτικές του ἐπιχειρήσεις ὡς ἑξῆς : Συνεδέθη μὲ μιὰ νεαρὰ χήρα, ἡ ὁποία τὸν συντρόφευε στοὺς περιπάτους του μέσα στὰ διάφορα ἄλση καὶ ἄλλα ἀπομακρυσμένα μέρη. Ἔτσι ὁ Μουζακίτης συνεδύαζε τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου. Δηλαδή, ἀφ' ἑνὸς εἶχε τὴ τρυφερὴ συντροφιὰ τῆς νεαρᾶς χήρας καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ γεγονὸς ὅτι συνωδεύετο, συντελοῦσε ὥστε τὰ ἄλλα ἐρωτικὰ ζεύγη νὰ μὴ τὸν ἀντιμετωπίζουν ὡς ἐνοχλητικὸν τύπον ἀλλὰ σὰν ὅμοιόν τους. Ἔπαιρνε τὴ νεαρὰ χήρα καὶ πήγαινε πότε στὸ Λυκαβηττό, πότε στοῦ Στρέφη, πότε στὸ Πεδίο τοῦ Ἄρεως καὶ πότε στὴ Καισαριανή. Ἐκεῖ καθόταν πολὺ κοντὰ στὰ ἄλλα ζευγάρια καὶ ἔβλεπε. Μάλιστα πολλὲς φορὲς ἄφινε τὴ συνοδό του καὶ συρόμενος πολὺ κοντὰ στὰ ζευγάρια, ἱκανοποιοῦσε τὴ διαστροφή του καὶ ξαναγύριζε.

Τόσο μεγάλο ἦταν τὸ πάθος του ὥστε δὲν ἄφινε εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴ τὸ ἱκανοποιῇ. Κάθε ἡμέρα σχεδὸν τριγύριζε στὶς διάφορες ἀπόμερες τοποθεσίες μὲ ἀποτέλεσμα στὸ τέλος νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς καὶ νὰ ἐπισημανθῇ ὡς ἡδονοβλεψίας. Εἰδικώτερα στὴ περιοχὴ τοῦ λόφου τῆς Καισαριανῆς ἦταν γνωστότατος, γιατὶ ἦταν ὁ στόχος ποὺ συχνότερα τὸν χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς «ἐπιχειρήσεις» του. Μὲ τὸ τελευταῖο αὐτὸ τόπο συνδυάζεται τὸ συγκεκριμένο ἐπεισόδιο στὸ ὁποῖον ἀναφερόμεθα καὶ τὸ ὁποῖο ὅπως λέγει ὁ Μουζακίτης, ἔγινε ὡς ἑξῆς.

«Στὶς 2 τὸ μεσημέρι τῆς 25-11-58 ἀφοῦ ἔφαγα στὸ σπίτι μου καὶ δὲν εἶχα » δουλειά, πῆρα μαζύ μου ἕνα περίστροφο Σμὶθ Ν. 38 βραχύκανο ἐξάσφαιρο, τὸ » γέμισα, κατέβηκα στὴν Ἀθήνα καὶ ἀπ' ἐκεῖ πῆγα εἰς τὸ ἄλσος Κουπονίων ὅπου » θὰ δοκίμαζα σὲ ἐρημικὸ μέρος τὸ περίστροφο γιὰ πρώτη φορά, ποὺ εἶχα ἀγοράσει » ἀπὸ κάποιον στὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς πρὸ τριετίας ἀντὶ 150 δραχμῶν. Ἀφοῦ γύρισα » ὁλόκληρο τὸ ἄλσος καὶ δὲν εὑρῆκα τὸ κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσω, γιατὶ » σὲ ὅλα τὰ σημεῖα εὕρισκα ἐρωτικὰ ζευγάρια, ἀποφάσισα στὶς 4,30' τὸ ἀπόγευμα » νὰ φύγω. Ἄρχισα νὰ κατεβαίνω ἀπὸ τὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο τοῦ ἄλσους ποὺ εἶχα » ἀνεβεῖ πρὸς τὰ κάτω, μὲ πρόθεσι νὰ πάρω τὸ λεωφορεῖο τῆς Καισαριανῆς γιὰ τὴν » Ὁμόνοια. Ὅπως κατέβαινα εἶδα σ' ἕνα σημεῖο συγκεντρωμένα τρία-τέσσερα » ἄτομα ποὺ κύτταζαν ἕνα ἐρωτικὸ ζευγάρι καὶ τὰ πλησίασα. Τὰ ἄτομα αὐτὰ ἔφυγαν » ἀλλὰ ἐγὼ παρέμεινα ἐκεῖ. Μετὰ ἀπὸ λίγο εἶδα νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου ἕνα » ἄτομο, τὸ ὁποῖο ἀφοῦ πλησίασε μὲ ρώτησε τὶ κάνω ἐκεῖ καὶ τοῦ ἀπήντησα ὅτι » κυττάζω ὅ,τι κυττάζουν καὶ οἱ ἄλλοι». Μετὰ μοῦ δήλωσε ὅτι εἶναι ἀστυνομικὸς » καὶ μὲ διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Τὰ ἔχασα. Τὶ νὰ ἔλεγα; Δὲ μποροῦσα νὰ δι- » καιολογηθῶ. Νὰ πῶ ὅτι βρισκόμουν ἐκεῖ γιὰ νὰ βλέπω τὰ ζευγάρια; Θὰ ντροπια- » ζόμουν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη θὰ τὸ μάθαινε καὶ ἡ γυναίκα μου ποὺ » δὲν ἤξερε τίποτε. Ἔτσι τὄβαλα στὰ πόδια γιὰ νὰ ξεφύγω, ἀλλὰ μὲ κατεδίωξε καὶ » ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ μὲ συλλάβῃ στράφηκα ἀπότομα καὶ τὸν πυροβόλησα πέντε φο- » ρές. Αὐτὸς μὲ πυροβόλησε ὅμως μὲ τὸ δικό του περίστροφο ἀμέσως καὶ μὲ τραυ- » μάτισε στὸ χέρι καὶ στὸ στῆθος. Παρὰ ταῦτα, ἐγὼ συνέχισα νὰ τρέχω καὶ σὲ » ἀρκετὴ ἀπόστασι ἔπεσα γιατὶ ἔχασα τὶς δυνάμεις μου ἀφοῦ πρῶτα εἶχα ρίξει τὸ » περίστροφό μου κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἀρνοῦμαι ὅτι εἶχα καὶ ἄλλους παρέα. Ἤμουν » μόνος μου».

Αὐτὰ εἶπε ὁ Μουζακίτης κι' ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι προτίμησε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀστυφύλακα γιὰ νὰ ξεφύγῃ, μὲ σκοπὸ νὰ μὴν...ἐκτεθῇ. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ποὺ ἐπηκολούθησε διεπιστώθη ὅτι τὸ περίστροφο τὸ εἶχε ἀφαιρέσει μαζὶ μὲ 50 σφαῖρες πρὸ πενταμήνου ἀπὸ τὴ μονάδα του ὅταν ἀκόμη ὑπηρετοῦσε ὡς στρατιώτης. Ἔτσι γεννᾶται ἡ ὑπόνοια ὅτι πιθανὸν ὁ 25ετὴς σερβιτόρος μὲ τὴν βοήθεια τοῦ πιστολιοῦ του, νὰ εἶχε σκοπὸ νὰ ἐπεκτείνῃ τὶς ἐπιχειρήσεις του ἴσως μέχρι καὶ ἐκβιασμοῦ εἰς βάρος τῶν διαφόρων ζευγαριῶν ἂν οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς τὸν ἔσπρωχναν μέχρις ἐκεῖ. Θὰ ἦταν δὲ ἀστεῖο νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι ἠθικὲς ἀναστολὲς

δὲν θὰ τὸν ἄφιναν νὰ φτάσῃ μέχρις ἐκεῖ. Τὶ ἠθικὴ ὅμως ἀναστολὴ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ σὲ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ λέγει ὅτι προτίμησε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀστυφύλακα γιὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ; Ἀρχὴ ὅμως σὲ ἐκβιασμοὺς τέτοιους δὲν εἶχε κάνει, πρᾶγμα ποὺ ἐξηκριβώθη ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι. Πάντως, τολμοῦμε νὰ ποῦμε, εὐτυχῶς ποὺ ἦλθαν τὰ πράγματα ἔτσι, γιατὶ τίποτα δὲν ἀποκλείει νὰ μεταβάλλετο ὁ Μουζακίτης σ' ἕναν ὑπ' ἀριθ. 2 Στεφανόπουλο.

Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα ποιὰ ἦταν τὰ 5 ἄτομα, ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐρράπισε τὸν Βαγιανό, γεγονὸς ποὺ ἀπετέλεσε καὶ τὴν ἀφορμὴ γιὰ νὰ φτάσουν τὰ πράγματα μέχρι τὴν ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ ἀστυφύλακος.

Ἀλλὰ καὶ τὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν ἔμεινε σκοτεινό. Καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ ἐστράφη ἡ ἀνάκρισις καὶ ἀπεδείχθη ὅτι τὰ ἄγνωστα αὐτὰ πέντε ἄτομα μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ἦσαν εὐϋπόληπτοι κάτοικοι τοῦ συνοικισμοῦ Κουπονίων, τὰ ὁποῖα εἶχαν πάει τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης στὸ ἄλσος αὐτὸ γιὰ νὰ συζητήσουν κάτι ὑποθέσεις των. Τότε φάνηκε νὰ ἔρχεται ὁ Βαγιανὸς ὁ ὁποῖος πήγαινε στὸ σπίτι του στὴν Καισαριανὴ γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐργασία του μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργηθῇ παρεξήγησις. Ὁ Βαγιανὸς ἐνόμισε ὅτι τὰ ἄτομα αὐτὰ διεπληκτίζοντο καὶ πλησίασε νὰ δῇ τὶ συμβαίνει. Οἱ τελευταῖοι πάλι ἐνόμισαν ὅτι εἶχαν μπροστά τους τὸν ἡδονοβλεψία τῆς περιοχῆς, γιὰ τὸν ὁποῖον πολλὰ εἶχαν ἀκουσθῇ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐρράπισε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐξεδίωξαν ἀπ' ἐκεῖ κακὴν κακῶς. Ἔτσι ὁ Βαγιανὸς κατέφυγε στὸ ΚΑ' Παράρτημα Ἀσφαλείας καὶ ἀνέφερε τὰ διατρέξαντα. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅμως ὅτι καὶ ὁ Βαγιανὸς ἦταν γνωστὸς ἡδονοβλεψίας τῆς περιοχῆς ἐκείνης.

Τελειώνοντας τὴν ἐξιστόρησι τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ ἐπεισοδίου θὰ ἦταν παράλειψις νὰ μὴ σημειώσουμε τὴν στάσι τοῦ ἀστυφύλακος, γι' αὐτὸ καὶ μεταφέρουμε ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν σχετικὴ ἔκθεσι τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἀνάκρισιν ὁ ὁποῖος γράφει τὰ ἑξῆς : «Θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νὰ ἐξάρω τὴν προθυμίαν, θάρρος, τόλμην, αὐτο» θυσίαν καὶ ἑτοιμότητα τοῦ ἀστυφύλακος Ζυγουράκη Ἰωάννου, ὅστις ἐν τῇ ἐκτε» λέσει τοῦ καθήκοντος ἀψηφῶν τὸν θάνατον κατεδίωξε τὸν κακοποιὸν πυροβολού» μενος καὶ ἀντιπυροβολῶν τοῦτον, ἐπέτυχε καίτοι τραυματισμένος εἰς τὴν δεξιὰν » χεῖρα μὲ τὴν ὁποίαν ἐπυροβόλει, νὰ τραυματίσῃ σοβαρῶς τὸν κακοποιὸν καὶ νὰ » θέσῃ τοῦτον ἐκτὸς μάχης, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνεύρεσιν καὶ σύλληψιν τούτου, » ὀλίγην ὥραν μετὰ τὴν συμπλοκήν. Διὰ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ μέγεθος τῆς ὑπηρεσίας » ἣν προσέφερεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τῆς αὐτοθυσίας, τόλμης καὶ ἑτοιμότητός του » ὁ ἀστυφύλαξ Ζυγουράκης Ἰωάννης, δέον νὰ ἐκκινήσωμεν ἀπὸ τὴν ἀντίθετον ἄπο» ψιν, ὅτι δηλ. ἐὰν οὗτος μετὰ τὸν τραυματισμόν του ἔχανε τὸ θάρρος του καὶ λιγο» ψυχοῦσε καὶ δὲν εἶχε τὴν τόλμην καὶ τὴν ἑτοιμότητα νὰ ἀντιπυροβολήσῃ καὶ ὁ » δράστης διέφευγε σῶος καὶ ἀβλαβὴς τὴν σύλληψίν του. Βαρεῖα θὰ ἀνέκυπτε ἡ εὐ» θύνη διὰ τὴν Ὑποδ)νσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ τὴν Ἀστυνομίαν γενικῶς, διότι θά » εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνεργήσῃ ταχέως διὰ κινητοποιήσεως ὁλοκλήρου τῆς δυνά» μεώς της διὰ τὴν σύλληψιν δράστου τοῦ ὁποίου ἠγνόει τὴν ταυτότητα, τὰ ἐλατή» ρια τῆς πράξεώς του καὶ τὴν σχέσιν τὴν ὁποίαν πιθανὸν εἶχεν οὗτος μὲ τελεσθέντα » ἢ μέλλοντα νὰ τελεσθῶσιν ἐγκλήματα κατὰ τοῦ Κράτους ἢ τῆς Κοινωνίας. Ἡ ἐξαί» ρετος αὕτη πρᾶξις τοῦ ἀστυφύλακος Ζυγουράκη Ἰωάννου ἀποτελεῖ κλασσικὸν πα» ράδειγμα πρὸς μίμησιν ὑπὸ παντὸς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου καὶ πρὸς ἀνάπτυξιν » τῆς μεταξὺ αὐτῶν εὐγενοῦς ἁμίλλης ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων».

Ἀξίζει πράγματι κάθε ἔπαινος εἰς τὸν ἀστυφύλακα Ζυγουράκην Ἰωάννην. «Εὖγε» του.

Γ. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ [1]

Ὑπὸ τοῦ τ. Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς
κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ**

Παρατηρεῖται πολλάκις ἐπαναφορὰ εἰς τὴν ἐπικαιρότητα θεμάτων θεωρουμένων ὡς ἐξαντληθέντων, ἅτινα ὅμως καὶ πάλιν προκαλοῦν βαθεῖαν συγκίνησιν καὶ εὐρυτάτην ἐκ νέου συζήτησιν.

Δύο τοιαῦτα θέματα ἦλθον εἰς τὴν ἐπικαιρότητα κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν καὶ εὐρέως συνεζητήθησαν ἔν τε τῷ ἐπιστημονικῷ καὶ πολιτικῷ τύπῳ. Ταῦτα ὑπῆρξαν τὸ τῆς εὐθανασίας καὶ τὸ τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως.

Τὸ θέμα τῆς εὐθανασίας δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερον.

Τὸ δεύτερον θέμα τὸ τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως, ἀπὸ 150 περίπου ἐτῶν γνωστὸν ἦχθη εἰς τὴν ἐπικαιρότητα κατόπιν τῆς φήμης ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξαπέστειλαν τὸ σπέρμα στρατιωτῶν ὑπηρετούντων ἔξω τῆς Ἀμερικῆς καὶ δὴ εἰς τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ πρὸς τὰς ἐν Ἀμερικῇ συζύγους των πρὸς τεχνητὴν γονιμοποίησιν αὐτῶν. Λέγεται δὲ ὅτι 10.000 τοιαῦται τεχνηταὶ γονιμοποιήσεις ἐγένοντο. Τοῦτο ἔφερε, ὡς εἴπομεν, τὸ θέμα τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως εἰς τὴν ἐπικαιρότητα, πολλαπλῶς δὲ ἐξητάσθη τοῦτο. Παρουσιάζει πράγματι τοῦτο πολλὰς πλευράς, δι' ὃ ἐξητάσθη ἀπὸ ἀπόψεως ἰατρικῆς, ἠθικῆς, νομικῆς, κοινωνικῆς κλπ.

Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις ἐκζητεῖται κατὰ κανόνα ὑπὸ ζεύγους νομίμων συζύγων, εἴτε πρὸς ἐξασφάλισιν κληρονομικῶν δικαιωμάτων, εἴτε πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ἐνστίκτου τῆς μητρότητος τῆς γυναικὸς εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ κατὰ φύσιν συνάντησις τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικὸς διὰ φυσικῆς συνουσίας ἀπέβη στεῖρα ὡς πρὸς τὴν παραγωγὴν τέκνου. Εἶναι δὲ συχνὴ σχετικῶς ἡ στειρότης ἐκ διαφόρων αἰτίων προερχομένη. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπελογίσθη ὅτι 500.000 νόμιμοι ἑνώσεις ἀπέβησαν ἄκαρποι, μὴ παραχθέντος τέκνου. Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀρεστὸν εἰς πολλὰ ζεύγη, μὴ ἐπιθυμοῦντα τὴν ἀπόκτησιν τέκνων, δι' ἄλλα εἶναι ἀφορμὴ ψυχικῆς καταθλίψεως ὑψίστης· ἐπεζητήθη δὲ ἡ διόρθωσις τοῦ ἀτυχήματος διὰ τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐξωγάμου συμβιώσεως δυνατὸν νὰ ζητηθῇ ἡ ἐνέργεια τεχνητῆς γονιμοποιήσεως ὑπὸ τῆς γυναικός, ἐκζητούσης νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς παραγωγῆς τέκνου νομιμοποίησιν τῆς μετὰ τοῦ ἐραστοῦ συμβιώσεως ἢ καὶ τὴν ἀπόκτησιν κληρονομικῶν δικαιωμάτων, μὴ ἐπιθυμούσης ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόκτησιν τέκνου διὰ συναντήσεως κατὰ συνουσίαν μετ' ἄλλου ἀνδρός.

Περίεργος ἀλλὰ καὶ σπανία, ἂν μὴ μοναδική, περίπτωσις τεχνητῆς γονιμοποιήσεως ἦλθεν εἰς γνῶσιν ἡμῶν πρὸ ἐτῶν καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν κατὰ τὴν Γ' ἔκδοσιν τῆς Δεοντολογίας ἡμῶν (1940) εἰς τὴν προσθήκην εἰδικοῦ κεφαλαίου σχετικοῦ πρὸς τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν.

Γυνή τις, ἐν διαζεύξει ἀπὸ τοῦ συζύγου της εὑρισκομένη, κατεχομένη ὑπὸ ἐπιτακτικοῦ αἰσθήματος μητρότητος, μὴ θεωροῦσα ὅμως ἠθικὸν νὰ συναντηθῇ γενετησίως μετ' ἀνδρός τινος πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἐπιθυμητοῦ τέκνου καὶ νομίζουσα ὅτι παρέκαμπτε τὸν σκόπελον τῆς ἀτιμώσεως ἂν διὰ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως ἐγονιμοποιεῖτο, προέβη εἰς τεχνητὴν γονιμοποίησιν ἀπευθυνθεῖσα εἰς ἰατρόν τινα εἰδικευθέντα ὡς μοὶ ἔλεγε, περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως. Ἡ ἐπιχειρηθεῖσα ὅμως γονιμοποίησις ἀπέβη ἄκαρπος.

Συνηθεστέρας οὔσης τῆς περιπτώσεως τῆς ἐκζητήσεως τεχνητῆς γονιμοποιήσεως ἐπὶ νομίμως ἐγγάμου ζεύγους τοῦτο θέλομεν ἔχει ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν περαιτέρω συζήτησιν τοῦ θέματος.

---

1) Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς «Ἰατρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν» τῆς 3-2-51.

Ἡ ἔνδειξις τεχνητῆς γονιμοποιήσεως ἐπὶ ζεύγους συζύγων νομίμως συνδεομένων ἐμφανίζεται ὑπὸ δύο περιπτώσεις. Πρῶτον ἐκείνην καθ' ἣν ὁ σύζυγος ἔχει σπερματοζῳάρια εἰς τὸ σπέρμα του ἐν τῇ φυσιολογικῇ ἀφθονίᾳ καὶ ὑγιᾶ ὡς δεικνύεται ἐκ τῶν ζωηρῶν κινήσεων αὐτῶν. Δεύτερον δὲ ἐκείνην καθ' ἣν ὁ σύζυγος στερεῖται σπερματοζῳαρίων ἐντελῶς ἢ ὑπάρχουν μὲν ὀλίγα (ὀλιγοσπερμία) ἢ ἀσθενικὰ τοιαῦτα.

Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐννοεῖται ὅτι πρὸς τεχνητὴν γονιμοποίησιν ἀπαιτεῖται ὅπως ἡ ἐξέτασις τῆς γυναικὸς δεικνύει ταύτην καλῶς ἔχουσαν τὰ ἔσω γεννητικά της ὄργανα ἢ παρουσιάζουσαν ὑπερβατὰ ἐμπόδια εἰς τὴν πρόοδον τῶν σπερματοζῳαρίων. Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις ἐκτελεῖται διὰ τοῦ σπέρματος τοῦ συζύγου (τεχνητὴ γονιμοποίησις συζύγου) εἰσαγομένου ὑπὸ ἰατροῦ ἐντὸς τῆς μήτρας. Κατὰ τὴν δευτέραν εἰσάγεται εἰς τὴν μήτραν τῆς γυναικὸς τὸ σπέρμα ἄλλου τινὸς ἀνδρὸς (σπερματοδότου, τεχνητὴ γονιμοποίησις δότου). Οὐδαμῶς ἀσχολούμεθα περὶ τῶν τρόπων ἐπιτελέσεως τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως.

Ἡ πρώτη περίπτωσις, ἐκείνη δηλαδὴ καθ' ἣν χρησιμοποιεῖτο τὸ σπέρμα τοῦ συζύγου δὲν ἤγειρε πολλὰς ἀντιρρήσεις, καίτοι τινὲς ἠμφισβήτησαν τὴν νομιμότητα τοῦ οὕτω τεχθησομένου τέκνου. Οἱ πολλοὶ ὅμως παραδέχονται τὴν νομιμότητα καὶ μετ' αὐτῶν συντασσόμενοι καὶ ἡμεῖς δὲν ἐπεκτείνομεν τὴν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου συζήτησιν.

Καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ὅμως ταύτης θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἔχῃ βασίμους ἀντιρρήσεις, ὅταν τὸ σπέρμα τοῦ συζύγου δὲν εἰσάγεται εἰς τὴν μήτραν τῆς συζύγου ἅμα τῇ ἐκσπερματώσει καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τούτου. Ἡ ἀποστολὴ ὅμως σπέρματος τοῦ μακρὰν εὑρισκομένου συζύγου, ἢ ἐν φυλακῇ, ἢ ἀπὸ μεμακρυσμένου στρατεύματος, ὡς ἀπὸ τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ κλπ. θὰ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ μελλοντικὰς ἀντιρρήσεις τοῦ συζύγου, διατεινομένου ὅτι οὐχὶ διὰ τοῦ ἰδικοῦ του σπέρματος ἐγονιμοποιήθη ἡ σύζυγός του καὶ ἀποκηρύσσοντος τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ οὕτω γεννηθέντος τέκνου τῆς συζύγου του.

Ἡ δευτέρα ὅμως περίπτωσις, ἐκείνη δηλαδὴ καθ' ἣν πρὸς τεχνητὴν γονιμοποίησιν χρησιμοποιεῖται τὸ σπέρμα ἄλλου τινὸς ἀνδρός, ἤγειρεν ὁμοθύμους ἀποδοκιμασίας καὶ τὸ θέμα ἐξητάσθη ἀπὸ ἀπόψεως νομικῆς, ἠθικῆς, κοινωνιολογικῆς, ἰατρικῆς. Ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀπόψεων τοῦ θέματος ὀλίγα θέλομεν ἀναφέρει, ἐπεκτεινόμενοι κυρίως εἰς τὴν ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος.

Ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις δότου θεωρεῖται ἀποκρουστέα. Τὸ τεχθησόμενον διὰ ταύτης τέκνον δὲν θεωρεῖται νόμιμον, ὡς μὴ προελθὸν ἐκ τοῦ σπέρματος τοῦ συζύγου, ἀλλ' ἐκ τοιούτου ἄλλου τινός.

Ἡ γέννησις τοιούτου τέκνου δύναται νὰ διαταράξῃ τὴν κληρονομικὴν σειρὰν ἐν οἰκογενείᾳ τινί, δι' ὃ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων θέλει προσβληθῇ ἡ νομιμότης τοιούτου τέκνου.

Γέννησις τέκνου ἐκ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου προκαλεῖ ἄλλας παραβάσεις τοῦ νόμου. Οὕτω τὸ τοιοῦτον τέκνον φέρει τὸ ὄνομα ἀνδρὸς μεθ' οὗ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἐγγράφεται εἰς τὸ σχολεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς μητρός του, χωρὶς οὐδεμίαν σχέσιν νὰ ἔχῃ πρὸς αὐτόν.

Ἡ διὰ τοῦ σπέρματος δότου τεχνητὴ γονιμοποίησις ἤγειρεν ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως τὸ ζήτημα ἂν ἡ οὕτω γονιμοποιηθεῖσα σύζυγος δὲν διέπραξε μοιχείαν, ἐφ' ὅσον ἐδέχθη ἐντός της τὸ σπέρμα οὐχὶ τοῦ συζύγου της, ἀλλ' ἄλλου τινὸς ἀνδρός. Τοῦτο ὅμως δὲν γίνεται δεκτὸν ὑπὸ τῶν περισσοτέρων, διότι ἡ διὰ δότου τεχνητὴ γονιμοποίησις δὲν γίνεται ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου, οὔτε πρὸς σαρκικὴν ἱκανοποίησιν, ἀλλὰ πρὸς ἀπόκτησιν τέκνου, ἐνεργεῖται δὲ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συζύγου διὰ τῆς εἰσαγωγῆς οὐχὶ πέους, ἀλλὰ χειρουργικῶν ἐργαλείων, (μητροσκοπίου, σύριγγος κλπ.).

Ἐὰν ὑποτεθῇ δὲ ὅτι συχνότερον ἐπιτελεῖται ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις δότου δύναται νὰ γίνῃ ἀφορμὴ αἱμομιξίας, τιμωρουμένης ὡς γνωστὸν παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ 281 ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου. Εἶναι δὲ δυνατὴ ἡ αἱμομιξία ὅταν τὸ σπέρμα τοῦ αὐτοῦ δότου ἐγονιμοποίησε πλείονας γυναῖκας καὶ εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον τὰ ἐξ αὐτῶν γεννηθησόμενα τέκνα (ἑτεροθαλεῖς ἀδελφοὶ ἐν τῇ πραγματικότητι) δύνανται νὰ ἔλθωσιν εἰς σαρκικὴν συνάντησιν, εἴτε ἐν γάμῳ, εἴτε παρανόμως.

Παραλείπομεν τὴν ἐπὶ πλέον ἀπασχόλησιν ἐπὶ τῆς νομικῆς ἀπόψεως τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου.

Ἀπὸ ἠθικῆς ἐξ ἄλλου ἀπόψεως κατεκρίθη δριμύτατα ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις δότου, δικαίως δέ. Διὰ ταύτης καταστρέφεται αὐτὸς οὗτος ὁ σκοπὸς τοῦ γάμου ὅστις εἶναι ὀλιγότερον ἡ γενετήσιος ἱκανοποίησις, περισσότερον δὲ ὁ σύνδεσμος πρὸς ἀλλήλους τῶν δύο συζύγων καὶ ἱερώτατος σκοπὸς ἡ παραγωγὴ τέκνων, προερχομένων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, ἐνῷ διὰ τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου θὰ εἶναι μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ τέκνον τῶν ἐλθόντων εἰς γάμου κοινωνίαν.

Ἐφαρμοζομένης τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου εἴτε καὶ τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως συζύγου διὰ τῆς ἀποστολῆς σπέρματος τοῦ συζύγου ἀπὸ μακρυνῆς ἀποστάσεως—ὡς κατὰ τὸν ἀναφερθέντα Ἀμερικανικὸν τρόπον—παρέχεται εἰς τὴν ἔγγαμον γυναῖκα ἡ εὐκαιρία τῆς συναντήσεως μετὰ τῶν ἐραστῶν της, τῆς ἐνδεχομένης τεκνοποιΐας ἀποδοθησομένης εἰς τὴν ἐνεργηθεῖσαν τεχνητὴν γονιμοποίησιν.

Τὸ διὰ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου παραχθὲν τέκνον, ἔστω καὶ συναινέσει τοῦ συζύγου, θὰ ἀποτελῇ μὲν ἀντικείμενον ἱκανοποιήσεως τοῦ μητρικοῦ φίλτρου διὰ τὴν σύζυγον, θὰ εἶμαι ὅμως ἰσόβιος ὑπόμνησις εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ἀνικανότητός του πρὸς παραγωγὴν ἰδίων τέκνων. Τοῦτο θὰ διετάρασσε τὴν διὰ τοῦ γάμου ἐπιδιωκομένην ἁρμονίαν σχέσεων τῶν δύο συζύγων καὶ θὰ διέθετε τὸν σύζυγον ἐχθρικῶς πρὸς τὸ προϊὸν ξένης ἐπεμβάσεως. Τοιαύτη διάθεσις ἐχθρικὴ μοιραίως θέλει ἀναπτυχθῇ εἰς τὸν σύζυγον, ἐὰν τὸ τεχθησόμενον τέκνον παρουσιάσῃ κατὰ τὴν ζωήν του ἐλαττώματα σωματικὰ ἢ ψυχικὰ ἀνεπιθύμητα, δυνάμενα νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν σπερματοδότην πατέρα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ θέσις τοῦ διὰ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου τεχθέντος τέκνου δὲν θὰ εἶναι εὐχάριστος, ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελεν ἀποκαλυφθῇ ὁ τρόπος τῆς προελεύσεώς του εἰς τὸν κόσμον. Οἱ νόθοι, οἱ ἐκ μοιχείας ἢ παρανόμων ἐρώτων παραγόμενοι, δύνανται νὰ λάβωσι πληροφορίαν τινὰ διὰ τὸν σπείραντα αὐτοὺς παρὰ τῆς μητρός των ἢ ἄλλου τινὸς προσώπου. Τὸ ἐκ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου ὅμως τεχθησόμενον τέκνον οὐδεμίαν πληροφορίαν θὰ ἔχῃ, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ μητέρα του θὰ ἀγνοῇ τίνος ἀνδρὸς σπέρμα ἐγονιμοποίησεν αὐτήν. Εἶναι εὔκολον νὰ φαντασθῇ τις τὴν ψυχικὴν ὀδύνην τοῦ τοιούτου τέκνου, ἐὰν ἤθελε πληροφορηθῇ τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς του.

Ἰδιαιτέρως ὅμως ἐνδιαφέρει τοὺς ἰατρούς, ἡ ἰατρικὴ ἄποψις τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως ἰδιαίτατα δὲ τῆς ἐνεργουμένης διὰ σπέρματος δότου τινός. Ἐφαρμοζομένης τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου καὶ εἰς μοναδικὴν περίπτωσιν, ἀλλὰ ἀσφαλέστερον εἰς σειρὰν τοιούτων, πλεῖστα σημεῖα θὰ θίξωσι τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν δότου ἰατροῦ, θὰ ἐπισύρωσι κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, θὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ εὐθύνας. Μετὰ τοῦ ἐνεργήσαντος ὅμως τοιαύτας πράξεις ἰατροῦ θὰ κατηγορηθῇ ὁλόκληρον τὸ ἰατρικὸν σῶμα καὶ θὰ τεθῇ ἐν ἀμφιβόλῳ ἡ ἄσπιλος ἠθικότης τοῦ σώματος. Ἀρκετὰ δυσφημίζεται τὸ ἰατρικὸν σῶμα ἐκ πράξεων ἀνηθίκων καὶ παρανόμων ἐνίων ἰατρῶν, ὡς εἶναι ἡ διενέργεια ἀμβλώσεων, ἡ παροχὴ ψευδῶν πιστοποιητικῶν κλπ. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο οὐδαμῶς οἱ ἰατροὶ νὰ ἀναμιχθῶσι πρὸς ἐνέργειαν τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου, ἐν ᾗ ὅμως περιπτώσει εἴτε τὰ ἤθη μεταβληθῶσι, οἷα ὑπῆρξαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Σπάρτῃ, εἴτε ὁ νόμος ἐπιτρέψει καὶ συστήσει τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν δότου, ὁ ἐνεργῶν τοιαύτην

ἰατροὺς δέον, πρὸς ἀποφυγὴν συνεπειῶν, νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του τὰς κάτωθι ἀπαιτήσεις.

1) Τὴν ἐντολὴν τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου θὰ λαμβάνῃ γραπτῶς παρ' ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, ἐν ἐπιγνώσει τῆς πράξεως ἐκζητούντων ταύτην. Οὐδαμῶς ὁ ἰατρὸς θὰ ἀναλάβῃ ἐκτέλεσιν τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἑνὸς τῶν συζύγων, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἑτέρου, διότι τότε ὑποκρύπτεται ἀθέμιτός τις σκοπὸς τοῦ ἐκζητοῦντος τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν δότου πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ συμβάλῃ ὁ ἰατρός. Ὁ σύζυγος δυνατὸν νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν δότου ἐν ἀγνοίᾳ τῆς συζύγου του πρὸς κάλυψιν τῆς ἀνικανότητός του πρὸς παιδοποιΐαν ἢ πρὸς δημιουργίαν τέκνου καὶ ἐξασφάλισιν κληρονομικῶν δικαιωμάτων, κατόπιν δὲ συνεννοήσεως μετὰ ἰατροῦ νὰ γίνῃ τεχνητὴ γονιμοποίησις δότου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ γυναικολογικῆς ἐξετάσεως τῆς γυναικός. Ἡ σύζυγος ἐξ ἄλλου ἐνδέχεται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου ἐπιτέλεσιν τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου πρὸς ἐξασφάλισιν κληρονομικῶν δικαιωμάτων ἢ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ἐμφωλεύοντος εἰς τὰς γυναῖκας αἰσθήματος τῆς μητρότητος. Ἀποκαλυπτομένου τοῦ πράγματος ὁ ἰατρὸς θὰ ὑποστῇ μεγάλην ἠθικὴν μείωσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰατρικὸν σῶμα μετ' αὐτοῦ.

2) Ὡς ἐπὶ τῶν πλείστων ἐνεργειῶν τοῦ ἰατροῦ καὶ ἐπὶ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως ἡ τήρησις τοῦ ἀπορρήτου προβάλλει ἐπιτακτική, ἰδίᾳ ἂν πρόκειται περὶ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου. Ἀκριτομύθιά τις τοῦ ἰατροῦ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀναστάτωσιν εἰς οἰκογένειάν τινα, διενεργήσασαν τεχνητὴν γονιμοποίησιν δότου, ἰδιαιτέρως δὲ θὰ ζημιωθῇ τὸ διὰ ταύτης γεννηθὲν τέκνον. Εἶναι δὲ ἐνδεχόμενον οἱ ζημιωθέντες διὰ τῆς ἀποκαλύψεως νὰ ἐγκαλέσωσι τὸν ἰατρόν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 445 ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου περὶ ἐπαγγελματικοῦ ἀπορρήτου.

3) Ἐπιμελῶς ὁ ἰατρὸς δέον νὰ ἀπέχῃ προσπαθείας συγκαλύψεως ἀνομημάτων τῆς συζύγου· ἐνδεχόμενον αὕτη καταστᾶσα ἐκ μοιχείας ἔγκυος, νὰ ἐκζητήσῃ, πρὸς συγκάλυψιν τοῦ ἀνομήματός της παρὰ τοῦ ἰατροῦ πιστοποίησιν ὅτι ἐνήργησεν ἐπ' αὐτῆς τεχνητὴν γονιμοποίησιν δότου.

Καὶ ἠθικῶς ἐκπίπτει ὁ ἰατρὸς χορηγῶν ψευδῆ πιστοποίησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς νομίμους κυρώσεις ὑπόκειται.

4) Ἡ μεγίστη ὅμως εὐθύνη τοῦ ἰατροῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν δότου προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι κατὰ κανόνα αὐτὸς ἐκλέγει τὸν δότην τοῦ σπέρματος πρὸς γονιμοποίησιν τῆς γυναικός. Δὲν εἶναι δὲ ἡ τοιαύτη ἐκλογὴ οὔτε εὔκολος, οὔτε ἐστερημένη εὐθυνῶν διὰ τὸν ἰατρόν. Ὁ δότης δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἄφθονα καὶ ζωτικὰ σπερματοζῳάρια· δέον νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένος νόσων μεταδοσίμων εἰς τὴν γυναῖκα καὶ κακῶν κληρονομικῶν διαθέσεων, δυναμένων νὰ μεταδοθῶσιν εἰς τὸ παραχθησόμενον τέκνον, τοῦ ὁποίου αὐτὸς—ὁ δότης—θὰ εἶναι ὁ πατήρ.

Ἡ ἐξέτασις ὅμως δὲν εἶναι πάντοτε οὔτε εὔκολος οὔτε ἐπιτευκτή. Ἐὰν εἶναι δυνατὸν καὶ ἂν συγκατατίθεται ὁ σπερματοδότης νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς ἀναγκαίας ἐξετάσεις πρὸς διαπίστωσιν ἀκουσίας συφιλιδικῆς προσβολῆς, εἶναι ἐξόχως δύσκολον νὰ ἀποκαλυφθῶσι νόσοι κληρονομικαί, διὰ τὰς ὁποίας ἴσως ὁ σπερματοδότης δὲν ἔχει ἰδέαν, πρὸς διαπίστωσιν δὲ ὁ ἰατρὸς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τοῦ σπερματοδότου. Νόσοι ὡς ἡ αἱμορροφιλία, ψυχικαὶ νόσοι διάφοροι, κληρονομικῆς ἀφορμῆς, ἀπαιτοῦσι πρὸς ἀποκάλυψίν των λεπτολόγους ἐξετάσεις εἰς ἃς ὀλίγοι σπερματοδόται θὰ ἐδέχοντο νὰ ὑποβληθῶσι. Ἀνεξακρίβωτοι ὅμως νόσοι τοῦ σπερματοδότου εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ παραγάγωσι τέκνον ἐλαττωματικὸν καὶ τότε ὁ σύζυγος τῆς μητρὸς τοῦ τέκνου, παρὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου, θὰ διακηρύξῃ ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ πραγματικὸς

πατὴρ τοῦ τέκνου τῆς συζύγου του ἀλλ' ἄγνωστός τις σπερματοδότης. Δυνατὸν δὲ καὶ εὐθῦναι νὰ ζητηθῶσι παρὰ τοῦ ἐκλέξαντος κακὸν σπερματοδότην ἰατροῦ.

Ἀλλὰ καὶ παραβάσεις ἄλλων ὑποχρεώσεων δύνανται νὰ ἐκθέσωσι τὸν ἰατρὸν εἰς εὐθύνας ἠθικὰς καὶ νομικάς. Ἐὰν π.χ. ὁ ἐνεργήσας τὴν ἐκλογὴν τοῦ σπερματοδότου ἰατρὸς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν σχέσιν τοῦ παράγοντος Rh μεταξὺ σπερματοδότου (Rh) καὶ γονιμοποιουμένης γυναικὸς (Rh) ἐὰν ἐπιτύχῃ ἡ γονιμοποίησις τὸ παραχθησόμενον τέκνον ἐνδέχεται νὰ εἶναι θετικὸν εἰς Rh, τότε ὅμως δύνανται νὰ ἀναπτυχθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου αἱ γνωσταὶ κακαὶ ἀπολήξεις, θάνατος τοῦ ἐμβρύου καὶ ἀποβολὴ τούτου, ὕδρωψ καὶ ἴκτερος τῶν ἐμβρύων, ἐρυθροβλαστώσεις τῶν νεογνῶν. Ἡ τοιαύτη κακὴ ἔκβασις τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δύναται νὰ ἀποδοθῇ, δικαίως δέ, εἰς τὴν κακὴν ἐκλογὴν σπερματοδότου ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ καὶ εὐθῦναι νὰ ζητηθῶσι παρ' αὐτοῦ.

Ἡ δημιουργία τέκνου διὰ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου συνεπάγεται ἀλληλοδιαδόχους παραβάσεις τοῦ νόμου. Τὸ διὰ ταύτης γεννηθὲν τέκνον ψευδῶς θὰ δηλωθῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς μητρός του οὐδαμῶς συμμετασχόντος εἰς τὴν παραγωγήν του καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ φέρον ἐπώνυμον τὸ ὁποῖον οὐδὲν δικαίωμα ἔχει νὰ χρησιμοποιῇ. Βαρεῖαι ποιναὶ διὰ τοιαύτας παραβάσεις ἐπιβάλλονται ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις δότου προεκάλεσε ζωηρὰς ἀποδοκιμασίας ἐπισήμων κύκλων. Ἀναφέρομεν μόνον ψήφισμα τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κατὰ Μάρτιον 1949 καὶ κήρυγμα τοῦ Ποντίφηκος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Πίου XII κατὰ Ὀκτώβριον 1949.

Τὸ ἐνδιαφέρον μέρος τοῦ ψηφίσματος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἔχει ὡς ἑξῆς : «Ἡ Ἀκαδημία θεωρεῖ ὅτι ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις δότου χρησιμοποιουμένη πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἐκ τοῦ συζύγου στειρότητος, ἐγείρει εἰς τὸ συζυγικὸν ζεῦγος, ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς, νομικῆς καὶ κοινωνικῆς, τοιαύτας ἀντιρρήσεις ὥστε ἡ ἐφαρμογή της νὰ μὴ συνιστᾶται οὐδόλως.

Ὅτι ἐφιστᾷ ἐνθέρμως τὴν προσοχὴν τῶν ἀτόμων, ἅτινα θὰ ἐσκέπτοντο ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ προσφύγουν εἰς τὴν μέθοδον ταύτην ἐπὶ ἀτόπων, ψυχολογικῆς φύσεως, ἀμέσων ἢ μελλοντικῶν, ἅτινα παρουσιάζει ἢ θὰ παρουσιάσῃ.

Ὅτι τὰ ἄτοπα ταῦτα δὲν δύνανται πάντοτε νὰ γίνωσιν ἀντιληπτὰ κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ ἀπόφασις (περὶ τεχνητῆς γονιμοποιήσεως δότου) ἐκτελεῖται.

Ὅτι ἡ ἀξία τῆς δοθείσης συναινέσεως τοῦ συζύγου δύναται, ἠθικῶς, νὰ ἀμφισβητηθῇ.

Ὅτι τὸ γεγονὸς τῆς ἐντάξεως δολίως εἰς οἰκογένειάν τινα ἑνὸς παιδίου ὅπερ θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ νομίμου πατρὸς καὶ ὅπερ θὰ θεωρῇ ἑαυτὸ ὡς υἱόν, πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς προσβολὴ πρὸς τὰ θεμέλια τοῦ γάμου, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Πάπα ἐγένετο πρὸς πλῆθος ἰατρῶν, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀντιπροσωπευόντων τριάκοντα διάφορα ἔθνη, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι:

«Πλειστάκις ἐλάβομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ θίξωμεν πολλὰ θέματα ἀναφερόμενα πρὸς τὴν ἰατρικὴν ἠθικήν. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι νῦν τίθεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ζήτημα ἀπαιτοῦν μᾶλλον ἐπειγόντως ἢ ἄλλα, τὸ φῶς τῆς ἠθικῆς τῆς Καθολικῆς πίστεως· εἶναι τοῦτο τὸ τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀφίσωμεν νὰ παρέλθῃ ἡ παροῦσα εὐκαιρία, ἵνα ὑποδείξωμεν διὰ βραχέων εἰς γενικὰς γραμμὰς τὴν ἠθικὴν γνωμάτευσιν, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

1) Ἡ ἐκτέλεσις τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζηται οὔτε ἀπολύτως οὐδὲ εἰσέτι κατ' ἀρχὴν μόνον ἀπὸ ἀπόψεως βιολογικῆς καὶ ἰατρικῆς, παραβλεπομένης τῆς ἀπόψεως τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ δικαίου.

2) Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις ἔξω τοῦ γάμου, πρέπει νὰ καταδικασθῇ πλήρως καὶ σαφῶς ὡς ἀνήθικος.

Τοιοῦτος εἶναι, πράγματι ὁ φυσικὸς καὶ ἐκ Θεοῦ νόμος, ὅτι ἡ δημιουργία νέας ζωῆς ὀφείλει νὰ προέρχεται μόνον ἐκ γάμου. Μόνος ὁ γάμος διαφυλάσσει τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν συζύγων (κυρίως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει), τὴν προσωπικήν των εὐτυχίαν. Αὐτὸς μόνον παρέχει τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ παιδιοῦ. Συνεπῶς, εἰς τὴν καταδίκην πάσης τεχνητῆς γονιμοποιήσεως ἔξω τῆς συζυγικῆς ἑνώσεως οὐδεμία διχογνωμία εἶναι δυνατὴ μεταξὺ Καθολικῶν. Τὸ παιδὶ ποὺ θὰ συνελαμβάνετο ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, θὰ ἦτο ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ γεγονότος, παράνομον.

3) Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις εἰς τὸν γάμον, ἐκτελουμένη διὰ τοῦ ἐνεργοῦ στοιχείου ἑνὸς τρίτου εἶναι ἐξ ἴσου ἀνήθικος καὶ ὡς τοιαύτη ὀφείλει νὰ ἀποδοκιμασθῇ ἀνεγκλήτως.

Μόνον οἱ νόμιμοι σύζυγοι ἔχουν ἀμοιβαῖον δικαίωμα ἐπὶ τοῦ σώματός των διὰ νὰ παραγάγωσι νέαν ζωήν, δικαίωμα ἀποκλειστικόν, ἀπαραχώρητον, ἀναπαλλοτρίωτον. Καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ἐξετάζηται καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ τέκνου.

Εἰς τὸν δίδοντα τὴν ζωὴν εἰς μικρὸν ὂν ἡ φύσις ἐπιβάλλει, λόγῳ αὐτοῦ τούτου τοῦ συνδέσμου, τὴν ἐπιφόρτισιν τῆς συντηρήσεώς του καὶ τῆς ἀνατροφῆς του. Ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ νομίμου συζύγου καὶ τέκνου καρποῦ ἐνεργείας τρίτου τινὸς (ἔστω καὶ τῇ συναινέσει τοῦ συζύγου) δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς δεσμὸς ἐκ καταγωγῆς, οὐδεὶς δεσμὸς ἠθικὸς καὶ νομικὸς συζυγικῆς δημιουργίας.

4) Ὡς πρὸς τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν ἐν γάμῳ ἂς μᾶς ἀρκέσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ὑπομνήσωμεν τὰς ἐξῆς ἀρχὰς τοῦ φυσικοῦ δικαίου. Τὸ ἁπλοῦν γεγονὸς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα πρὸς ὃ ἀποβλέπουν ἐπιτυγχάνεται δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου δὲν δικαιολογεῖ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ μέσου τούτου· οὔτε ἡ ἐπιθυμία, καθ' ἑαυτὴν τόσον δικαιολογημένη, τῶν συζύγων νὰ ἀποκτήσωσι τέκνον δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν νομιμότητα τῆς προσφυγῆς εἰς τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν ἥτις θὰ ἐπλήρου τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην».

Τὴν αὐτὴν ἀποδοκιμασίαν πρὸς τὴν τεχνητὴν γονιμοποίησιν ἐξέφερεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντεβριγίας εἰς τὸ ἐτήσιον γεῦμα τῆς Ἰατροδικαστικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΤΣΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου
Ἀθηναίων κ. **ΔΗΜ. ΣΚΟΥΖΕ**

Κάθε χρόνο τέτοιες ἡμέρες ἐμᾶς τοὺς παληοὺς Ἀθηναίους μᾶς κυριεύει μιὰ παράξενη νοσταλγία. Ἀναπολοῦμε τὰ περασμένα κι' ἕνα αἴσθημα εὐχάριστο ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὀδυνηρὸ πλημμυρίζει τὴν ψυχή μας γιὰ ὅ,τι ἔσβυσε κι' ἐχάθηκε γιὰ πάντα.

Καὶ γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς αὐτὴ τὴ νοσταλγία καὶ τὴν μελαγχολία μας θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ γνωρίσει τὴν Ἀθήνα μας μέσα στὸ παληὸ εἰδυλλιακὸ πλαίσιο, ὅπως τὴν γνωρίσαμε ἐμεῖς.

Ἀκόμη προχθὲς ἐνῷ καθόμουν στὸ γραφεῖο μου, ποὺ εἶναι στὴν χιλιοτραγουδισμένη Πλάκα, ὁ νοῦς μου ἔτρεχε στὶς παληὲς Ἀθηναϊκὲς γιορτές. Καὶ μέσα ἀπὸ τὶς διάφορες νοσταλγικὲς σκέψεις μου, ἀπὸ τὰ περασμένα χρόνια, ἄρχισαν νὰ ζωντανεύουν καὶ νὰ παίρνουν ξεχωριστὴ μορφὴ πολλὲς ἀναμνήσεις μου ἀπὸ τὶς γορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ, ποὺ μὲ τόση νοσταλγία ἀναπολοῦμε ἐμεῖς οἱ παλαιότεροι αὐτὲς τὶς χρονιάρες ἡμέρες.

Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ὅλοι οἱ παληοὶ γνωστοὶ Ἀθηναῖοι, ποὺ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν σήμερα, ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τόσων ὡραίων ἐθίμων, ποὺ αὐτοὶ εἶχαν διατηρήσει μὲ εὐλάβεια καὶ ἀγάπη ἐπὶ τόσες γενεές, καὶ ὅλως ἰδιαίτερα γιὰ τὴν «εἰσβολὴ» πλείστων ξένων συνηθειῶν, ποὺ τόσο μακρυὰ βρίσκονται ἀπὸ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμά μας.

Ἡ διαμαρτυρία τους αὐτὴ ἦταν δυστυχῶς δικαιολογημένη... Οἱ πολλοὶ πόλεμοι, οἱ διάφορες ἐπαναστάσεις, ἡ ἄφιξις χιλιάδων ἀδελφῶν προσφύγων στὴν Πρωτεύουσα καὶ ὁ νέος μηχανικὸς πολιτισμὸς ποὺ ἐπιδιώκει μόνον τὴν ταχύτητα, καὶ τὴν διαρκῆ ἀλλαγή, ἦταν ἡ αἰτία νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὶς ὡραῖες Ἀθηναϊκὲς παραδόσεις καὶ ὅλες τὶς γιορταστικὲς συνήθειες τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

Μιὰ ἄλλη αἰτία ἦταν ὅτι καὶ πολλὰ ξενικὰ ἔθιμα ποὺ ἦλθαν δειλὰ στὴν ἀρχὴ καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπεβλήθησαν γιὰ νὰ ἐκτοπίσουν τὰ πατροπαράδοτα, τελικῶς ἐπεκράτησαν καὶ ἔγιναν ἡ προτίμησις πολλῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἐλάχιστα νοιάζονται γιὰ τὶς Ἑλληνικὲς παραδόσεις.

Ἔτσι ἐλάχιστες συνήθειες ἔμειναν καὶ ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Ὅσο ὅμως περνοῦν τὰ χρόνια τόσο περισσότερο ἔρχονται στὴν σκέψι οἱ λαμπρὲς παληὲς γιορτές.

Θυμᾶμαι σὰν νὰναι ἀκόμα χθὲς τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Τότε στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὅπου ἀγόραζε ὁ περισσότερος κόσμος τοὺς μπουναμάδες γινόταν ἀληθινὸ πανηγύρι. Ὁμάδες-ὁμάδες ἀπὸ κορίτσια ἀπὸ νέους καὶ ἀπὸ ἡλικιωμένους ἀκόμη, περνοῦσαν πάνω κάτω στὸν δρόμο μὲ κέφι καὶ ἐνθουσιασμὸ κρατῶντας ροκάνες, ἄλλοι μικρὲς καὶ ἄλλοι μεγάλες, καὶ σφυρίχτρες διαφόρων εἰδῶν. Ὁ θόρυβος ἦταν κάτι τὸ ἀπερίγραπτον. Μὰ καὶ τὰ πειράγματα ἦσαν πάντοτε ἔξυπνα ὅσο καὶ ἀθῷα. Ὅλοι μιλοῦσαν μεταξύ τους σὰ νὰ ἦταν συγγενεῖς ἢ γνώριμοι ἀπὸ χρόνια κι' ὕστερα τραγουδοῦσαν τὸ γνωστὸ τότε σ' ὅλους σκοπό. «Ἔφυγε ὁ παληὸς ὁ χρόνος, ἂς χαροῦμε βρὲ παιδιά, κι' ἔρχεται ὁ καινούργιος πάλι μὲ ἐλπίδες μὲ χαρά».

Ὅλα αὐτὰ τὰ εὐγενικὰ πειράγματα συνωδεύοντο πάντα ἀπὸ ἕνα γενναῖο χαρ-

τοπόλεμο μὲ μεγάλα κομφετὶ τὰ ὁποῖα ἔφερνε ἀπὸ τὴν Νίτσαν τῆς Γαλλίας τὸ γνωστὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ, ἡ δὲ χρυσῆ νεολαία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μαζὶ μὲ τὰ κομφετὶ ἔρριχνε στὶς κοπέλλες καὶ μικρὰ σφιχτοδεμένα μπουκετάκια ἀπὸ μενεξέδες.

Τέτοιες ἡμέρες εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ δράσῃ καὶ ὁ μικρὸς φτερωτὸς υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ πολλὰ Ἀθηναϊκὰ εἰδύλλια ἄρχιζαν τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Χάρις στὶς γνωριμίες αὐτὲς ποὺ ἐδημιουργοῦντο κατὰ τὶς γιορτινὲς ἡμέρες ἀνεπτύχθησαν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ οἱ περίφημες Ἀθηναϊκὲς καντάδες, στὶς ὁποῖες διεκρίθησαν ὡς συνθέται τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Λαυράγκας, ὁ Κόκκινος, ὁ Στρουμπούλης, ὁ Λαμπελὲτ καθὼς καὶ ὁ Γεώργιος Ρόδιος, ποὺ τόσες φορὲς σὲ συναυλίες τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀθηναίων διηύθυνε τὴν ἀγαπημένη του σύνθεσι «χαμένη νεότης».

Στὶς γιορτὲς τότε τὰ πιὸ ἀγαπητὰ πρόσωπα τῆς ἡμέρας ἦσαν οἱ κανταδῶροι, ὅπως ὁ Μωραΐτης, ὁ Βεκιαρέλλης, ὁ Ἀποστόλου, ὁ Νικολάου, ὁ Ἀγγελόπουλος, ὁ Γεωργαντῆς καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ ζῆσαν στὴν χρυσῆ ἐποχὴ τῆς κιθάρας, τῆς καντάδας, τοῦ βασιλικοῦ καὶ τῶν γιασεμιῶν.

Ἀκόμη θυμᾶμαι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὶς παληὲς Ἀθηναῖες, τὶς γιαγιάδες, τὶς μητέρες μας καὶ τὶς θεῖες, ποὺ συναγωνίζονταν ποιὰ θὰ ἔκανε τὰ καλλίτερα μελομακάρονα, τοὺς κουραμπιέδες, ἢ τὶς νοστιμώτατες δίπλες. Μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα καὶ πολλὰ στολίδια γινόνταν πάντα στὸ σπίτι καὶ ἡ πατροπαράδοτη βασιλόπιττα μὲ τὸ νόμισμα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου μέσα, ποὺ ἔκοβε πάντοτε ὁ νοικοκύρης τοῦ κάθε σπιτιοῦ ἀνήμερα τὴν Πρωτοχρονιά, καὶ αὐτὸς στὸν ὁποῖον ἐτύχαινε τὸ νόμισμα ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ γουρλῆς καὶ ὁ προνομιοῦχος τῆς χρονιᾶς, ποὺ ἐρχόταν.

Τὸ κόψιμο τῆς πίττας ποὺ ἦταν τὸ σπουδαιότερο γεγονὸς τῆς ἡμέρας γινόταν τὸ πρωὶ μὲ συγκεντρωμένη τὴν οἰκογένεια γύρω ἀπὸ τὸ ἑορταστικὰ στρωμένο τραπέζι, καὶ ὄχι τὰ μεσάνυχτα κοντὰ στὰ τραπουλόχαρτα καὶ στὴν πράσινη τσόχα.

Τὴν ἡμέρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς μετὰ τὴν πρωινὴ λειτουργία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου πρῶτος ἔμπαινε στὸ σπίτι ὁ νοικοκύρης κρατῶντας στὸ χέρι του γιὰ γούρι ἕνα σπερδούκλι ποὺ τὸ κρεμοῦσε ὕστερα πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα. Γιὰ μᾶς τὰ παιδιὰ ἡ Πρωτοχρονιὰ ἦταν ἡ ὁμορφότερη ἡμέρα τῆς ζωῆς μας, γιατὶ οἱ γονεῖς μας, οἱ συγγενεῖς μας καὶ οἱ φιλικὲς οἰκογένειες, εἴτε ἦσαν πλούσιοι, εἴτε φτωχοί, ἐφρόντιζαν πάντα νὰ μᾶς χαρίζουν ὡραῖα δῶρα καὶ νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν μὲ κάθε τρόπο.

Ἐπίσης τὰ παληὰ τὰ χρόνια οἱ Ἀθηναῖοι ἐφρόντιζαν νὰ δίνουν διάφορα χρήσιμα δῶρα σ' ὅλους τοὺς γνωστούς των φτωχούς, γιὰ νὰ χαροῦνε καὶ νὰ ἐλπίσουν κι' αὐτοὶ μὲ τὴν συμβολικὴ ἐκείνη χειρονομία πῶς θὰ ἄλλαζεν ἡ ζωή τους μὲ τὴν αὐγὴ τοῦ καινούργιου χρόνου.

Ἐκεῖνο ποὺ γιὰ μᾶς τὰ παιδιὰ τότε, μᾶς ἔμενε πιὸ ἀλησμόνητο ἀπὸ τὴν πανηγυρικὴ γιορτὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἦταν ἡ κάλτσα τοῦ Ἅη-Βασίλη μὲ τὰ διάφορα δῶρα.

Σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο αὐτὸ οἱ γονεῖς μας τὴν παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους γέμιζαν μιὰ μάλλινη μεγάλη κάλτσα μὲ διάφορα μικρὰ παιχνίδια ἀνακατεμένα μὲ σπιτικὰ μελομακάρονα καὶ κουραμπιέδες. Αὐτὸ τὸ φουσκωμένο τσουράπι οἱ δικοί μας τὸ κρεμοῦσαν στὸ πόμολο τοῦ παραθύρου τῆς κρεβατοκάμαρας ὅταν ἐμεῖς κοιμώμαστε. Τὸ πρωὶ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἀνοίγαμε τὸ παράθυρο καὶ παίρναμε μὲ γέλια καὶ ἀνυπομονησία γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει μέσα. Ἂν ἔκανε τὴν νύχτα καλὸν καιρὸν τὰ γλυκὰ καὶ τὰ παιχνίδια ἦσαν ὅπως τὰ εἶχαν βάλει οἱ γονεῖς μας ποὺ μᾶς ἔλεγαν ὅτι τὰ εἶχε φέρει ὁ Ἅγιος Βασίλης γιατὶ εἴμαστε φρόνιμοι. Ἂν ὅμως τὴν νύχτα φυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας τότε ἡ κάλτσα χτυπιόταν πάνω στὸ παράθυρο καὶ στὸν τοῖχο καὶ ἔτσι χαλοῦσαν τὰ γλυκὰ καὶ γίνονταν μιὰ ἄμορφη μᾶζα μὲ τὰ μικρὰ παιχνίδια. Τότε οἱ γονεῖς μας μᾶς ἔλεγαν ὅτι αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ τοὺς καλλικαντζάρους γιατὶ εἴμαστε ἄτακτα παιδιά. Ἡ λύπη μας γι' αὐτὸ ἦταν μεγάλη καὶ δίναμε τὸν λόγο μας στοὺς δικούς μας ὅτι θὰ γίνουμε καλλίτεροι τοῦ χρόνου γιὰ νὰ μὴν τὴν πάθουμε πάλι ἀπὸ τὴν διαβολόκαλτσα.

Καὶ ἀφοῦ ἀναφέραμε τοὺς καλικαντζάρους, τὰ μικρὰ αὐτὰ κακοποιὰ ζιζάνια

τοῦ δωδεκαημέρου, ὅπως τὰ ἐθεωροῦσαν τότε, θὰ ἤθελα νὰ κατατοπίσω ἐν ὀλίγοις τοὺς σημερινοὺς ἀναγνώστας μου, σχετικὰ μὲ αὐτὴν τὴν παράδοσι, τὴν τόσο βαθειὰ ριζωμένη στὴ συνείδησι τῶν παλαιῶν 'Αθηναίων, ποὺ πράγματι πίστευαν στὴν ὕπαρξί τους.

Ὅλοι οἱ παληοὶ 'Αθηναῖοι, ποιὸς λίγο ποιὸς πολύ, ξέρουμε τὴν παράδοσι γιὰ τοὺς καλικαντζάρους ποὺ κινοῦνται κατὰ τὶς ἅγιες ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων ἕως τὰ Φῶτα κάθε χρόνο. 'Επιστεύετο δηλαδὴ στὰ παληὰ χρόνια πὼς κατὰ τὸ ἑορταστικὸ αὐτὸ δωδεκαήμερο διάφορα πονηρὰ πνεύματα ἔκαναν ἐπιδρομὲς στὰ Χριστιανικὰ σπίτια γιὰ νὰ σκοτώσουν καὶ πληγώσουν τὴν φτωχικὴ εὐσέβεια τῶν Χριστιανῶν. Ἦταν φυσικὸ οἱ γυναῖκες νὰ ταράζωνται περισσότερο καὶ νὰ προσπαθοῦν μὲ διάφορα ξόρκια ν' ἀπομακρύνουν αὐτὰ τὰ πονηρὰ πνεύματα ἢ νὰ τὰ καλοπιάνουν μὲ διάφορες λειχουδιὲς ὥστε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι. 'Επιστεύετο ἀκόμη πὼς τὰ πονηρὰ πνεύματα ἔμπαιναν στὰ σπίτια πάνω ἀπὸ τὶς καμινάδες τῶν τζακιῶν, στὰ κεραμίδια τὴν νύχτα καὶ περιφέρονταν μέσα στὶς κουζίνες πρὸ πάντων. Ἡ γυναικεία φαντασία ἐδημιουργοῦσε διάφορα ὁράματα ἢ ἀνακάλυπτε διάφορες μικροζημιὲς ποὺ τὶς ἀπέδιδε στοὺς καλικαντζάρους. Γενικῶς ἦταν παραδεδεγμένο πὼς τὰ πονηρὰ πνεύματά τους ἦταν ἀντιχριστιανικά. Ἴσως αὐτὸ νὰ δικαιολογῇ ἡ ἱστορικὴ παράδοσις ἀπὸ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους, ὁπότε οἱ εἰδωλολάτραι γιὰ νὰ ταράξουν τὴν ἱερότητα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν καὶ νὰ συγχίσουν τὴν χριστιανικὴ συνείδησι τῶν πιστῶν τῆς νέας θρησκείας, ἐμηχανεύθηκαν νὰ τοὺς πανικοβάλλουν καὶ ἐδημιούργησαν νυκτερινοὺς θορύβους πάνω στὶς στέγες τῶν χριστιανικῶν σπιτιῶν. Κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ φαντασία δούλεψε ἐπὶ αἰῶνες. 'Από μιὰ τέτοια ὑποψία, ἴσως δικαιολογεῖται τὸ ὅτι οἱ καλικάντζαροι ἐλέγοντο καὶ Παγανοὶ ποὺ σημαίνει εἰδωλολάτραι. Στὰ νεώτερα χρόνια στὴν τουρκοκρατία λέγονταν καὶ Κολοβελόνηδες, πιθανὸ ἀπὸ τὴν βελονοειδῆ οὐρά τους, γιατὶ ἡ λαϊκὴ φαντασία τοὺς παρομοίαζε μὲ μικροσατανάδες, δηλαδὴ ὄντα ἀνθρώπινα μέν, ἀλλὰ μὲ κέρατα, κοφτὰ μάτια, μοῦσι, μακρυὰ χέρια καὶ πόδια καὶ οὐρά. Δηλαδὴ δεισιδαιμονία μὲ οὐρά.

'Αλλὰ καὶ φαντασία μὲ οὐρά!!! Εἰς ἐνέργειαν λοιπὸν τὰ ξόρκια, ποὺ συνίσταντο σὲ διάφορα μέτρα : σταύρωναν τὶς πόρτες ἢ καὶ τὰ παράθυρα, ἔβαζαν κόκκινες κλωστὲς πάνω στὰ κεραμίδια, τοποθετοῦσαν στὶς ταράτσες ἕνα κανάτι μὲ νερό. Ἢ ὅταν ἐζύμωναν τὰ Χριστόψωμα, ἔβαζαν μέσα μιὰ βελόνα γιὰ τὸν καλικάντζαρο καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα. Ἢ ἀντιθέτως γιὰ νὰ καλοπιάσουν τὰ πονηρὰ πνεύματα, ἔφτιαναν τηγανῖτες μὲ μέλι, ποὺ τὶς ἄφιναν στὸ ράφι τῆς κουζίνας νὰ κατέβουν νὰ τὶς φᾶνε.

'Επίσης ἀπὸ τὸ φόβο τῶν καλικαντζάρων ἔβαζαν τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν νωρὶς τὸ βράδυ, ἀφοῦ κάνουν τὴν προσευχή τους. Δὲν ἔκαναν οὔτε μπουγάδα οὔτε ἄλλα ροῦχα ἔπλεναν καὶ τὴν Πρωτοχρονιὰ πρωὶ-πρωί, μετὰ τὴν ἐκκλησία, ἔπαιρναν νερὸ μ' ἕνα κανάτι ἀπὸ τὴ βρύση τοῦ δρόμου, ἐπειδὴ ἐπίστευαν πὼς τὸ νερὸ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν μολυσμένο ἀπὸ τοὺς καλικαντζάρους.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ὑστερία βάσταγε ὡς τὴν ἡμέρα τῶν Φώτων, ὁπότε μὲ τὸν ἁγιασμὸ τῶν ὑδάτων ἔφευγαν οἱ καλικάντζαροι, τοὐλάχιστον γιὰ ἕνα χρόνο κυνηγημένοι ἀπ' τὴν ἁγιαστούρα τῶν ἱερέων, ποὺ ὡς γνωστόν, πηγαίνουν κι' ἁγιάζουν ὅλα τὰ σπίτια τῶν πιστῶν.

Σήμερα ἀπ' ὅλη αὐτὴν τὴν ἱστορία δὲν μένει παρὰ ἡ ἀνάμνησίς της καὶ τ' ὡραῖο Χριστιανικὸ ἔθιμο τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν Χριστιανικῶν σπιτιῶν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς.

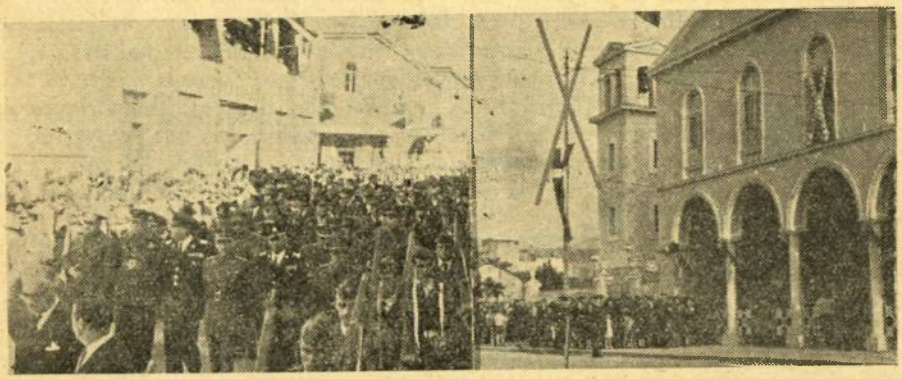
Αὐτὲς εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις ποὺ ἦρθαν στὸ νοῦ μου τὶς ἡμέρες αὐτὲς καὶ γέμισαν τὴν ψυχή μου μὲ τόση νοσταλγία καὶ συγκίνησι ὥστε νὰ νομίσω γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἡ 'Αθήνα ἡ παληὰ δὲν πέθανε, ἀλλὰ ζῇ μὲ τὴν διαφορά, ὅτι ἐγὼ ἔχω τὴν αἴσθησι πὼς εἶμαι ξενητεμένος μακρυά της καὶ θέλω νὰ γυρίζω κάθε τόσο κοντά της ἔστω καὶ μὲ τὴν φαντασία μου γιὰ νὰ ἀντικρύζω τὸ γέλιο, τὴν χαρὰ καὶ τὴν ὡραία ξεγνοιασιὰ τῆς ἀλησμόνητης ἐκείνης ἐποχῆς ποὺ ζούσαμε οἱ 'Αθηναῖοι πρὶν ἀπὸ πενῆντα χρόνια.

ΔΗΜ. ΣΚΟΥΖΕΣ

Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος προστάτης τῶν Πατρῶν

Ἡ 30η Νοεμβρίου, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, εἶναι ἡ ἡμέρα ποὺ ἑορτάζεται ἰδιαίτερα εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, διότι εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν πολιοῦχον της τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν, τὸν Πρωτόκλητον ἐπονομαζόμενον.

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας γεννηθεὶς εἰς τὴν Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας ἐκλήθη ἐκ τῶν πρώτων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Σίμωνος ὑπὸ τοῦ Ναζωραίου ἵνα τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Ἀποστολικὴν συντροφίαν. Ἡ πρώτη πρόσκλησις τοῦ Ναζωραίου τοῦ ἤναψε τὴν Χριστιανικὴν φλόγα εἰς τὰ στήθη καὶ ἐγκαταλείποντας τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐξεκίνησε διὰ τὸ Θεῖο ἔργον τῆς διδασκαλίας. Ἀφοῦ ἐφώτισε μὲ τὸ Χριστιανικὸ φῶς, τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τὰ σκότη τῆς Ἀνατολῆς μετεπήδησε εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον τῆς ὁποίας τὸ μεγαλεῖον τοῦ Πολιτισμοῦ της ἤσκησε ἐπ' αὐτοῦ μίαν ἀκαταμάχητον ἕλξιν. Διέσχισε τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον ἀπὸ τοῦ βορειο-

Ἀριστερά: Ὁ Ἀρχηγὸς κ. Ν. Κόκκινος, ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Πατρῶν κ. Κ. Τσίπης, αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ λοιποὶ Ἀνώτεροι Ἀξιωματικοὶ ἀκολουθοῦντες τὴν πομπήν. Δεξιά: Ὁ παλαιὸς ναὸς μὲ τὸν σταυρὸν «Χ» ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας.

τέρου Τμήματός της διδάσκοντας καὶ ἔφθασε τέλος εἰς τὰς Πάτρας τὴν ἀνθοῦσαν τότε πόλιν, ἵνα ὑποστῇ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου Ἄρχοντος τῶν Πατρῶν Αἰγεάτου, σταυρωθεὶς τὸ 57 μ. Χ. καὶ εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν ἐπὶ σταυροῦ σχήματος «Χ». Μὲ τὸν σταυρικόν του θάνατον ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ἐπεράτωσε τὸ Θεῖον ἐπὶ τῆς γῆς ἔργον του καὶ ἀνεκηρύχθη Ἅγιος καὶ προστάτης τῶν Πατρῶν.

Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν τιμῶσα τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἑορτάζει τοῦτον, λιτανεύουσα καθ' ἕκαστον ἔτος τὸ τμῆμα τοῦ δακτύλου του τὸ φυλαττόμενον εἰς τὸν περικαλλῆ Ναόν του καὶ τὴν Πάνσεπτον εἰκόνα του. Πλήθη λαοῦ προερχόμενα ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς χώρας ἀκολουθοῦν ἐν πλήρει θρησκευτικῇ κατανύξει τὴν πομπήν. Τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας, τὸ ὁποῖον συνδέουν ἰδιαίτεροι δεσμοὶ μὲ τὰς Πάτρας ἐκπροσωπεῖται καθ' ἕκαστον ἔτος ὑπὸ Τμήματος μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς του. Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν ἑορτὴν ἐξεπροσωπήθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ν. Κόκκινου.

...Ἱερὲς μορφὲς...

Κατὰ τὸ ἔτος ποὺ πέρασε ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος ἔχασε ἕνα ἐμπνευσμένο καὶ στοργικὸ πνευματικὸ ἡγέτη : Τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ, ποὺ ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριον τόν περεσμένο Ἰούλιο, ἀφίνοντας πίσω του ἕνα μεγάλο κενό.

Ὁ μεταστὰς σεπτὸς Ἱεράρχης ἦτο τρίτος κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς καὶ διεκρίνετο γιὰ τὶς ἀρετὲς καὶ τὴν θερμὴν του εὐλάβειαν.

Γεννήθηκε στὶς 27 Μαΐου τοῦ 1892 στὴ Μαρώνεια τῆς Δυτικῆς Θράκης, μὲ τὸ κοσμικὸν ὄνομα Θουκυδίδης Κωνσταντινίδης, καὶ πῆρε ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς του μίαν ἀρτίαν χριστιανικὴν ἀνατροφήν.

Ἀφοῦ διήκουσε τὰ μαθήματα τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, ἐφοίτησεν εἰς τὸ ἡμιγυμνάσιον τῆς Ξάνθης, κατὰ δὲ τὲ ἔτος 1906 εἰσήχθη

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς ἐντοιχίσεως τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας, Οὐασιγκτῶνος, D. C. Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος ἐν μέσῳ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Κας Ἀϊζενχάουερ, εἰς τοὺς ὁποίους μόλις εἶχεν ἀπονείμει τὸν Πατριαρχικὸν Σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεφοίτησεν ἀριστοῦχος τῷ 1914, χειροτονηθεὶς μάλιστα κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν του εἰς Διάκονον καὶ μετονομασθεὶς εἰς Μιχαήλ.

Τέλος στὶς 11 Ὀκτωβρίου τοῦ 1949 προεκρίθη καὶ παμψηφεὶ ἐξελέγη, ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκομενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ἡ σορὸς τοῦ Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας ἐξετέθη στὸν καθεδρικὸ Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος Νέας Ὑόρκης σὲ παλλαϊκὸ προσκύνημα. Χιλιάδες ἄνθρωποι Ἕλληνες καὶ διαπρεπεῖς Ἀμερικανοὶ προσῆλθαν καὶ ἐγονάτισαν μπροστὰ στὸ ἱερό του λείψανο, καὶ τὸ Χριστιανικὸ πλήρωμα ἔσπευσεν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἀμερικῆς γιὰ νὰ ἀσπασθῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν δεξιὰν τοῦ Ποιμενάρχου του, ὁ Ὁποῖος ἐπὶ ἐννηὰ ὁλόκληρα χρόνια, διεποίμανε αὐτὸ μὲ παραδειγματικὴ ἀγάπη, πατρικότητα καὶ σύνεση.

Τὸν ἀπελθόντα Μεγάλον Νεκρὸν δὲν ἐτίμησαν μόνον οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Δὲν τὸν ἐτίμησαν μόνον οἱ πλησίον του. Δὲν τὸν ἐτίμησαν μόνον οἱ Ἕλληνες. Τὸν ἐτίμησαν οἱ Χριστιανοὶ ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ μὲ ξεχωριστὴ εὐλάβεια οἱ διαπρεπέστεροι Ἀμερικανοί. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔγραψεν ὅτι «ὁ θάνατός του ἦτο ἀπώλεια δι' ὅλους τοὺς Ἀμερικανούς».

Καὶ δίκαια τὸν ἐτίμησε ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς κόσμος. Γιατὶ ἡ ζωή του ἦταν ἕνα συνεχὲς μάθημα ἁπλότητος, θυσίας, ἀγάπης καὶ καταφρονήσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Διέθεσεν ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ κάθε καλὸ σκοπό, γιὰ Σχολεῖα, ὀρφανοτροφεῖα, γιὰ πονεμένους καὶ δυστυχισμένους ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς συμπατριῶτες του τῆς Ἑλλάδος, πολλοὺς ἀπ' τοὺς ὁποίους ἀπεκατέστησε φιλοστόργως. Ἀπόδειξις δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ μετὰ θάνατον εὑρεθεῖσα μικρὴ περιουσία του, τὴν ὁποίαν ἄφισε εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Μπρουκλάϊν, στὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, ἀπ' ὅπου εἶχεν ἀποφοιτήσει.

Ναί! Ὁ ἄξιος ἡγέτης δὲν ὑπάρχει πιά. Μετέστη εἰς τοὺς οὐρανούς, κοντὰ εἰς τοὺς ἁγίους καὶ τὸν Θεόν του. Μὰ ἡ ἱστορία τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν σταμάτησε. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ σταματήσῃ. Ἔτσι μετὰ τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα, ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας, ἐν τῇ πατρικῇ Του μερίμνῃ, ὅπως τὸ ἀπορφανισθὲν ποίμνιον μὴ στερηθῇ ποιμαντορικῆς ἐπιστασίας, διώρισε Συνοδικῶς ὡς Πατριαρχικὸν Ἐπίτροπον Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς τὸν Θεοφιλέστατον καὶ ἐπίσης ἄξιον καὶ ἱκανὸν Ἱεράρχην Νύσσης κ.κ. Γερμανόν, ὁ ὁποῖος ἀναμφισβητήτως ἀποτελεῖ σήμερα μιὰ ζωντανὴ καὶ ἐλπιδοφόρο ἐγγύηση ὅτι τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Μιχαὴλ θὰ συνεχισθῇ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἱεράρχης κ.κ. Γερμανὸς κοσμεῖται μὲ ὅλας ἐκείνας τὰς Χριστιανικὰς καὶ δημιουργικὰς ἀρετὰς ποὺ ἀναδεικνύουν τὶς Μεγάλες μορφὲς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γεννήθηκε στὴν Χαλκηδόνα τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ 1897, μὲ τὸ κοσμικὸ ὄνομα Ἱπποκράτης Πολυζωΐδης, καὶ τὶς πρῶτες ἐγκύκλιες σπουδές του ἔκαμε στὴν Ἀθήνα, ἐνῷ τὶς θεολογικὲς στὴ Χάλκη ἀπ' ὅπου ἀπεφοίτησε τῷ 1919, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον.

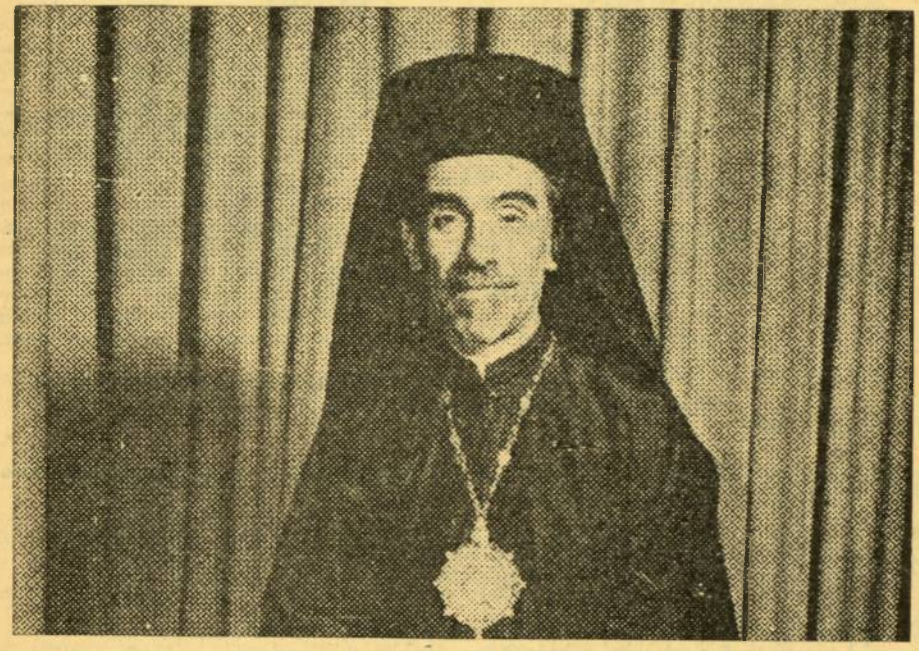
Κατὰ τὸ ἔτος 1920 ὑπηρέτησεν ἐπὶ πενταετίαν ὡς γραμματεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐγγραφεὶς εἰς τὸ New York University, παρηκολούθησε κοινωνιολογικὲς ἐπιστῆμες εἰδικευθεὶς στὴν Ἀνθρωπολογίαν καὶ τὴν Κοινωνιολογίαν. Τῷ 1927 χειροτονήθηκε σὲ πρεσβύτερο, ἐργασθεὶς ἐπὶ 16 συνεχῆ ἔτη ὡς Ἱερατικὸς Προϊστάμενος καὶ Διδάσκαλος τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας, καὶ διευθύνων συγχρόνως τὸν «Ὀρθόδοξον Παρατηρητὴν» ἐπὶ 13 χρόνια. Τῷ 1941, ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ἐπίσκοπος Νύσσης ἐκτελῶν συγχρόνως καὶ τὰ καθήκοντα Πρωτοσυγκελλεύοντος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Ἀπὸ τὸ 1950 διαποιμαίνει τὴν Ε' Περιφέρειαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ποὺ περιλαμβάνει 11 Νότιες Πολιτεῖες καὶ 54 κοινότητες.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Γερμανὸς, ποὺ διετέλεσε καὶ τοποτηρητὴς τῆς Ἱε-

ρᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ἔχει συγγράψει καὶ ἐκδώσει 36 βιβλία καὶ πλείστας μελέτας ἐπὶ θεμάτων θεολογικῶν, φιλολογικῶν, ἐκπαιδευτικῶν, κ.λ.π.

Μὲ τὴν εὐρύτατην αὐτὴν μόρφωσίν του καὶ τὰς σπανίας ἀρετὰς καὶ ἱκανότητάς

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Νύσσης
κ.κ. Γερμανὸς Πολυζωΐδης.

του ὁ ἄξιος Αὐτὸς πνευματικὸς Ἡγέτης ἔχει κερδίσει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς Ἀμερικῆς.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» ποὺ συνδέονται μὲ ἰδιαίτερους δεσμοὺς ἀγάπης μὲ τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν ἕδραν τῆς Ἀμερικῆς, σπεύδουν νὰ ὑποβάλουν εἰς τὸν σεβαστὸν Ἱεράρχην τὶς πλέον εἰλικρινεῖς καὶ εὐλαβεῖς εὐχές των, χαίροντα διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκλογήν του.

Εὔχονται μακροημέρευσιν, καὶ πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἐνδυνάμωσιν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝΤΑΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου φιλοσόφου R. Kipling,
κατὰ μετάφρασιν Δοκίμου Ἀστυφύλακος
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΑΛΑΙΟΥ**

«Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι...ἐλάχιστα μόρια εἰς τὸ ἄπειρον διάστημα τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, κλεισμένοι εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ δυσπόρθητα φρούρια τῶν μυστικῶν τῆς φύσεως καὶ τῆς ψυχῆς, παλαίομεν ἄπελπιν ἴσως, πλὴν μεγαλοπρεπῆ ἀγῶνα ἀπελευθερώσεως.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα ταξίδι τόσο σύντομο καὶ μοναδικὸ γιὰ κάθε ἄνθρωπον, τὸ τραῖνο φεύγει καὶ δὲν σταματᾷ. Τὴν πρώτην θέσιν κατέχουν ἡ Ἰδέα καὶ ἡ ὕλη δύο ἄσπονδοι ἐχθροί, κι' ὅμως συνταξιδεύουν. Ὑπάρχουν καὶ διδάσκαλοι ταξιδιῶται, διδάσκαλοι τῆς Ἰδέας καὶ τῆς ὕλης καὶ οἱ μαθηταί, τὰ μόρια, ὅλοι σ' αὐτὸ τὸ παράξενο ταξίδι. Οἱ ταξιδιῶται ἔχουν περίεργα ὀνόματα, ἄλλοι ὀνομάζονται Ἕλληνες, ἄλλοι Αἰγύπτιοι, ἄλλοι ἀρκετὰ νέοι, ὀνομάζονται Γάλλοι, Ρῶσοι, Ἄγγλοι καὶ τόσα ἄλλα παράξενα ὀνόματα στὸ ἰδιόρυθμο αὐτὸ ταξίδι ποὺ λαμβάνει χώρα στὸν μικρὸ αὐτὸ πλανήτη ποὺ τὸν ὠνόμασαν Γῆ. Πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τρέχει ἡ πέννα καὶ γράφει, γράφει τὴν ἀλήθεια γιὰ κάθε τι, ἀφίνει κι' αὐτὴ πίσω αὐτὸ ποὺ λέγουν ἱστορία, τέχνη, πολιτισμό, γιὰ νὰ βλέπουν οἱ ἑπόμενοι ταξιδιῶται κι' ἔτσι, οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουν ἀλλήλους.

Σὲ κάποια φύλλα ἔγραψε ἡ πέννα μερικὰ ποὺ εἶπε κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὀνομάζονται Ἄγγλοι, στὸ ταξίδι του.

Εἶπε λοιπόν :

Ἂν μπορῇς νὰ κρατᾷς καλὰ τὴν ψυχραιμία σου ὅταν τριγύρω σου ὅλοι τἄχουν χαμένα καὶ κατηγοροῦν ἐσένα γι' αὐτό,

Ἂν μπορῇς νὰ ἐμπιστεύεσαι στὸν ἑαυτόν σου ὅταν ὅλοι ἀμφιβάλλουν γιὰ σένα καὶ τοὺς συγχωρεῖς γι' αὐτὴ τὴν δυσπιστία,

Ἂν μπορῇς νὰ περιμένῃς χωρὶς νὰ σὲ κουράζῃ ἡ ἀναμονὴ κι' ὅταν ὅλοι γύρω σου ψεύδονται νὰ μὴν ἀναμιγνύεσαι καὶ σὺ στὸ ψέμμα,

Ἂν μπορῇς νὰ μὴν ἀνταποδίδῃς τὸ μῖσος σ' αὐτοὺς ποὺ σὲ μισοῦν καὶ νὰ μὴν παριστάνῃς τὸν πολὺ καλὸν οὔτε τὸν πολὺ σοφό, στὰ λόγια,

Ἂν μπορῇς νὰ ὀνειρεύεσαι ἀλλὰ νὰ μὴν γίνεσαι δοῦλος τῶν ὀνείρων σου,

Ἂν μπορῇς νὰ σκέπτεσαι χωρὶς νὰ κάνῃς σκέψεις τοὺς σκοποὺς σου,

Ἂν μπορῇς ἀνταμώνοντας τὸν θρίαμβο καὶ τὴν συμφορὰ νὰ συμπεριφέρεσαι καὶ στοὺς δύο αὐτοὺς ἀγύρτες ἀκριβῶς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο,

Ἂν μπορῇς ν' ἀκοῦς τὴν ἀλήθεια ποὺ εἶπες, παραλλαγμένη ἀπὸ τοὺς κακοὺς γιὰ νἄναι γιὰ τοὺς ἄμυαλους παγίδα ἢ νὰ βλέπῃς σὲ συντρίμμια τὰ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχεις δώσει τὴν ζωή σου, κι' ὅμως ν' ἀρχίζῃς πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ ἐφθαρμένα ἐργαλεῖα,

Ἂν μπορῇς ὅσα ἀπέκτησες σ' ἕνα σωρὸ νὰ τὰ μαζέψῃς καὶ δίχως φόβο μονομιᾶς ὅλα νὰ τὰ παίξῃς νὰ τὰ χάσῃς καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πάλι ν' ἀρχίσῃς καὶ νὰ μὴν βγάλῃς μιλιὰ γιὰ τὸ μεγάλο χάσιμό σου,

Ἂν μπορῇς ν' ἀναγκάσῃς τὰ νεῦρα, τοὺς μῦς καὶ τὴν καρδιὰ νὰ δουλεύουν γιὰ σένα κι' ἔτσι νὰ μπορῇς ν' ἀντέχῃς ἀκόμη κι' ὅταν δὲν σοῦ μένει τίποτα παρὰ ἡ θέλησή σου ποὺ τοὺς προστάζει «Κρατᾶτε»,

Ἂν μπορῇς μιλῶντας μὲ τὸν ὄχλο νὰ κρατᾷς τὴν ἀρετή σου καὶ πηγαίνοντας μὲ βασιληάδες νὰ μὴν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τοὺς μικρούς,

Ἂν μπορῇς νὰ ὑπολογίζῃς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ πάρα πολὺ κανένα,

Ἂν μπορῇς νὰ διατρέχῃς στὸ κάθε λεπτό, ποὺ ποτὲ δὲν περιμένει, ὅλο τὸ δρόμο ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ στὰ ἑξῆντα του δευτερόλεπτα:

Τότε δική σου θὰ εἶναι ὅλη ἡ γῆ καὶ θὰ εἶσαι ἕνας ἀληθινὸς ἄνδρας πιά.

Γ. ΓΑΛΑΙΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ

Ἀβραντινοῦ.

Ἀγαμέμνονος.

Πολλοὶ δρόμοι, τόσο στὴν Ἀθήνα ὅσο στὸ Πειραιᾶ καὶ στὰ περίχωρα, φέρουν αὐτὴ τὴν ὀνομασία.

Ὁ Ἀγαμέμνων ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων στὴν ἐκστρατεία κατὰ τῆς Τροίας. Τ' ὄνομα εἶναι σύνθετο ἀπὸ τὸ «Ἄγαν» καὶ «μένω ἢ μίμνω» καὶ σημαίνει πολὺ ἐπίμονον, καρτερικὸν ἀλλὰ καὶ πεισματάρην.

Γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀγαμέμνονος, οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ δὲν συμφωνοῦν στὶς ἀπόψεις των. Ὁ Θουκυδίδης ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ὕπαρξί του, λέγοντας τὸ περίφημο «Ἀγαμέμνων τὲ μοὶ δοκεῖ...» (Α. 19). Μὲ τὴν ἀμφιβολία αὐτὴ τοῦ Θουκιδίδη, ἀνατρέπεται καὶ ἡ θρυλικὴ ἀφετηρία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Καὶ προβάλλει τὸ ἐρώτημα: Ἔγινε ποτὲ ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος; Φθάνοντας στὴ ἐποχὴ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Ἐρρίκου Σλήμαν, ὁ ὁποῖος διεκήρυξε τὴν ἀνεύρεσι τῶν τάφων τοῦ Ἀγαμέμνονος, Κασσάνδρας κλπ., γεννᾶται ἕνα νέο ἐρώτημα: ἦταν στ' ἀλήθεια ὁ πραγματικὸς τάφος τοῦ Ἀγαμέμνονος; Ποίου Κράτους ὅμως ἦτο βασιλεύς; Τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν, τῆς Σπάρτης ἢ τῶν Θηβῶν; γιατὶ ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς παρουσιάζεται σὰν πρωτεύουσα τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἀλλὰ ἂν περιορισθοῦμε στὸ Ἄργος, ποιὸ ἄρα γε ἀπὸ τὰ τέσσερα ὁμώνυμα πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψει μας; τὸ Πελασγικό, τὸ Ἀχαϊκό, τὸ Ἴασον Ἄργος ἢ τὸ σημερινὸ «Ἄργος», ὅπως ἐλέγετο τότε ὁλόκληρη ἡ ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα μαζὶ μὲ τὰ νησιά. «Ἄργος» σήμαινε πολλὰ καὶ ὡραῖα πράγματα μαζί: λευκός, λαμπρός, εὐκίνητος, ἀρχοντομαθημένος (ἐξ οὗ καὶ ἀργὸς-κεῖνος ποὺ δὲ μοχθεῖ).

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ φανταστοῦμε μιὰ χώρα «ἀρχοντομαθημένων» δίνοντας σ' αὐτὴ τ' ὄνομα «Ἄργος». Οἱ τοπικοὶ ἡγεμόνες του εἶχαν σὰν βασιλιᾶ τους ἕνα κοινὸ ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος μετέφερε τὴν πρωτεύουσα ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιθυμία του ἢ τὶς συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν.

Κατὰ τὸν Ὅμηρο, ὁ Ἀγαμέμνων γυιὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μενελάου ἔχει τρία κορίτσια. Τὴν Χρυσόθεμι, τὴν Λαοδίκη, τὴν Ἰφιάνασσα καὶ τὸν Ὀ-

ρέστη. Γυναίκα του εἶναι ἡ Κλυταιμνήστρα. Σκοτώνεται ἀπὸ τὸν ἐραστὴ τῆς γυναίκας του καὶ ἐξάδελφό του Αἴγισθο, χωρὶς νὰ βοηθήσῃ καθόλου ἡ Κλυταιμνήστρα. Τὸ θάνατό του ἐκδικεῖται ὁ Ὀρέστης.

Κατὰ τὸν Στησίχορο, ὁ Ἀγαμέμνων εἶναι γυιὸς τοῦ Πλεισθένη καὶ εἶχε δυὸ κόρες: τὴν Ἰφιγένεια καὶ τὴν Ἠλέκτρα. Ἤδη ἀναφέρεται ἡ θυσία τῆς Ἰφιγενείας καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα σὰν αὐτουργὸς τοῦ φόνου τοῦ συζύγου της, ἡ ὁποία ὕστερα σκοτώνεται ἀπὸ τὸν Ὀρέστη.

Κατὰ τὸν Αἰσχύλο ὁ Ἀγαμέμνων εἶναι τὸ ἀνθρώπινο θῦμα τῆς μοίρας. Ὁ Σοφοκλῆς χρησιμοποιεῖ τὰ ὀνόματα Ἰφιάνασσα καὶ Χρυσόθεμη καὶ φέρει σὰν τόπο τοῦ ἐγκλήματος τὶς Μυκῆνες.

Κατὰ τὸν Εὐριπίδη ἡ Κασσάνδρα λέγει: «ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Τὴν εὐτυχίαν, μία ἀσθενὴς σκιὰ ἀρκεῖ διὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ. Κι' ὅταν ἐπέρχεται ἡ δυστυχία, ἕνα σφουγγάρι ὑγρὸ σβύνει κάθε ἴχνος τῆς περασμένης εὐδαιμονίας. Πικρὴ λησμοσύνη! Εἶσαι πιὸ πικρὴ καὶ ἀπὸ αὐτὴ ἀκόμη τὴν δυστυχία».

Ἀγανίππης.

Βρίσκεται στὸ Γκύζη ἀπὸ τὴν ὁδὸ Λυκαίου 14. Κατὰ τὴ μυθολογία ἡ Ἀγανίππη ἦτο κόρη τοῦ ποταμοῦ Τερμησσοῦ. Στοὺς πρόποδες τοῦ Ἑλικῶνος, ὑπῆρχε πηγὴ ἀφιερωμένη σ' αὐτή. Τὸ νερό της εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ ἐμπνέῃ αὐτοὺς ποὺ τὸ ἔπιναν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ τὴν προστάτευαν οἱ Μοῦσες, οἱ ὁποῖες ὠνομάζοντο καὶ Ἀγανιππίδες.

Ἀγαπήνορος.

Βρίσκεται στὸ Γκύζη, ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἁγίου Στυλιανοῦ 25. Ὁ Ἀγαπήνωρ, βασιλεὺς τῆς Τεγέας, ἦτο γυιὸς τοῦ Ἀγκαίου ποὺ πῆρε μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς Τροίας. Ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς μνηστῆρες τῆς ὡραίας Ἑλένης. Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Τροία, παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ κύματα καὶ ἔφθασε στὴ Κύπρο, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθηκε. Ἐκεῖ, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ἔκτισε τὴ Πάφο.

Ἀγαπηνοῦ.

Καὶ πάλι στὸ Γκύζη ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἀμφείας 16. Ὁ Τέλλος Ἀγαπηνός, ὁπλαρχηγὸς τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος, εἶναι γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα «Καπετὰν Ἄγρας». Ἀρκετὰ νεαρός, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ Σχολὴ Εὐελπίδων, πῆγε στὴ Μακεδονία, ὅπου καὶ πῆρε ἐνεργὸ μέρος στοὺς ἀγῶνες κατὰ τῶν Βουλγάρων. Φόβος καὶ τρόμος τῶν Βουλγάρων, ἔπεσε σὲ παγίδα στὶς 7 Ἰουνίου 1907 καὶ σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους, ὕστερα ἀπὸ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια. Ὁ φονιᾶς του, Χασάπσκυ, λίγες μέρες ἀργότερα σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ Δουμπιώτου.

Ἀγαπίου.

Πάροδος Λεωφ. Συγγροῦ, κοντὰ στοῦ «ΦΙΞ». Μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα εἶναι γνωστὰ πολλὰ ἱστορικὰ πρόσωπα. Δύο ὅμως ἀπὸ αὐτά, προσέφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν Πατρίδα. 1) Ὁ ἱερομόναχος Ἀγάπιος ὁ Λεονάρδος ἢ ὁ πρεσβύτερος, ποὺ γεννήθηκε τὸ 1741 στὴ Δημητσάνα καὶ πέθανε στὸ Ἄργος στὶς 14 Φεβρουαρίου 1815. Μαζὺ μὲ τὸν Γεράσιμο Γούναν καὶ τὸν Ἀγάπιο τὸν νεώτερο, ἵδρυσαν τὴ «Σχολὴ Δημητσάνης» στὴν ὁποία φοίτησαν ἐξέχοντες λόγιοι καὶ κληρικοὶ (Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε', Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς κ.ἄ.). 2) Ὁ Ἀγάπιος ὁ νεώτερος (Ἀντωνόπουλος Ἀντώνιος, 1752–1812). Σπούδασε θεολογικὰ καὶ γραμματικὰ καὶ ὑπῆρξε συνεργάτης τοῦ προηγουμένου.

Ἀγαρίστης.

Ἀπὸ Ἀβλίχου 14, στὴ Γούβα. Κόρη τοῦ Κλεισθένους, τυράννου τῆς Σικυῶνος, παντρεύτηκε τὸν Ἀθηναῖο Μεγακλέα, μὲ τὸν ὁποῖο ἔκανε δύο παιδιά. Τὸν Κλεισθένη, τὸν γνωστότατο νομοθέτη τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν Ἱπποκράτη.

(Συνεχίζεται)

«...1959...»

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

Μέσα στὴν ἁπλῆ σκηνοθεσία τῆς χειμωνιάτικης φύσεως ἐστήθηκε χτὲς τὰ μεσάνυχτα ἕνας καινούργιος ὁλόλαμπρος θρόνος... ἐστέφθηκε ἕνας νέος μικρὸς βασιλεύς... Κι' ἐπλημμύρισαν οἱ Αἰθέρες παιάνες καὶ γιορταστικοὺς ὕμνους....

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ ἀγέρας τοῦ Χρόνου ποὺ κυλᾷ γοργὰ ξεφύλισε τὴν τελευταία σελίδα τοῦ παληοῦ Ἡμεροδείκτη, κι' ἄνοιξε, πάνω στὴν Αὐλαία τῆς Ζωῆς, τὴν πρώτη πεντακάθαρη σελίδα μιᾶς νέας Λευκῆς Βίβλου πεπραγμένων... ἕνα καινούργιο καλλαντάρι... **1959**...

Καμπουριασμένος ἀπ' τὰ δεινὰ τῆς ρουτίνας, ρυτιδωμένος ἀπ' τὶς ἔγνοιες, μισούμενος ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων, κυκλωμένος ἀπ' τὴν παγωνιὰ τῆς μοναξιᾶς του, φεύγει μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ὁ Χρόνος ὁ παληός, σέρνοντας μὲ κόπο τὰ γέρικα βήματά του πάνω στὴ στράτα τοῦ παρελθόντος, γιὰ νὰ αὐτοκτονήσῃ ὕστερα μέσα στὴν Ἄβυσσο τῆς Φθορᾶς καὶ τῆς Λήθης...

«Οὔφ!»... ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγαίνει ἀπ' τὰ στήθη τῶν Ἀνθρώπων. Κι' ὕστερα... ὕστερα ἀκούγονται ἀλλαλαγμοί, σειρῆνες, τραγούδια, φωνές, ξεφαντώματα... Εἶναι τὰ καλωσωρίσματα καὶ οἱ ζητωκραυγὲς γιὰ τὸν Καινούργιο βασιληᾶ, ποὺ, γεμᾶτος μεγαλοπρέπεια, περήφανος καὶ αἰνιγματικός, κάνει τὴν ἐμφάνισή του στὸ κατώφλι τῆς βιοπάλης...

«...Ὁ Χρόνος ἀπέθανε... Ζήτω ὁ Χρόνος!...» Κι' ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται πανηγυρική. Φῶτα πλημμυρίζει ἡ γῆ... Οἱ φωνὲς μοιάζουν μὲ βουητὸ ἀγέρα... Ὅλα τριγύρω γίνονται ἀσημένια... Κι' οἱ κτύποι τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς γίνονται χάντρες, χάντρες ἀπὸ πολύτιμα πετράδια, καὶ φτειάχνουν τὸ περιδέραιο τοῦ παραμυθιοῦ...

Ἕνας πανέμορφος βασιληᾶς καλπάζει πάνω στὸ περήφανο ἄτι του, γιὰ νὰ κλέψῃ τὴν καρδιά μας...

Ἔτσι γεννιέται τὸ ὄνειρο τῆς πρωτοχρονιᾶς... Γεννήθηκε χτὲς τὰ Μεσάνυχτα, καθὼς ὁ μακρυνὸς ταξιδιώτης τοῦ χρόνου, φορτωμένος ὑποσχέσεις, ἐλπίδες καὶ ὄνειρα, κτύπησε τὴν πόρτα τῆς Γῆς...

Ἄ!.. Μὲ πόση ἀγωνία τὸν περιμέναμε!!! Μὲ πόση λαχτάρα τρέξαμε νὰ τὸν ὑποδεχτοῦμε!!!

Ἦταν ὁ Ἄη Βασίλης τῶν παιδιῶν ποὺ γιὰ μᾶς τοὺς μεγάλους φύλαγε τὰ καλλίτερα δῶρα... Ἔφερνε μαζί του μιὰ καινούργια ἄγνωστη ζωή, μέσα στὴν ὁποίαν, ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια, ἔχουμε ἀποθέσει ὅλες μας τὶς ἐλπίδες, ὅλα μας τὰ ὄνειρα, ὅλους μας τοὺς πόθους γιὰ ἕνα ὁλόχρυσο Μέλλον...

1959...

Ἀνατέλλει ὁλόλαμπρο πίσω ἀπ' τὰ βαρειὰ σύννεφα τοῦ Χρόνου ποὺ πέρασε... Χίλιες χιλιάδες ἐλπίδες γεννηοῦνται μαζί του, ἕνα ἑκατομμύριο ὄνειρα σιγοπλημμυρίζουν τὶς ἀνθρώπινες ψυχές, καθὼς πάνω στὴ γῆ ἀνάβει ἡ τρελλή, ἡ ἀφρόντιστη, ἡ γαλάζια φιέστα τῆς Πρωτοχρονιᾶς....

Τοῦρτες, γλυκίσματα, δῶρα, κάρτες πολύχρωμες, παιχνίδια, σειρῆνες βαποριῶν, καμπάνες, βεγγαλικά, πανζουρλισμός... φτειάχνουν μιὰν ἀκριβὴ εἰκόνα ἀνυπόκριτης χαρᾶς, δίπλα στὴν βασιλόπιττα μὲ τὸ χρυσὸ νόμισμα, τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν, τὰ γκύ, τὰ φῶτα, τὴν εὐτυχία...

Κάθε Πρωτοχρονιὰ τὰ ἴδια... Τὸ ἴδιο ξεφάντωμα...

Κι' ὅμως, μέσα στὸ πανηγύρι μας ἐτοῦτο λησμονοῦμε μιὰν ἁπλῆ ἀλήθεια... Ὅτι κάθε χρόνο αὐτὴ τὴ μέρα ἡ ζωή μας λιγοστεύει, προχωροῦμε κατὰ ἕνα βῆμα πρὸς τὸ τέρμα τῆς διαδρομῆς μας... Μά, ξεχνᾶμε τὸ σήμερα καὶ πιστεύουμε στὸ αὔριο... Πόσο ὅμως ἄγνωστο εἶναι!!! Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ προσδιορίσῃ!!! Τὰ χρόνια κυλοῦν γρήγορα... Κι' ἐμεῖς στεκόμαστε στὸ σταυροδρόμι τῆς Πρωτοχρονιᾶς νὰ καρτεροῦμε τὴ Δικαίωση...

Μά, τί ἄλλο μποροῦμε νὰ κάνουμε; Καὶ γιατὶ νὰ χαλᾶμε τὴν ὁμορφιὰ αὐτῶν τῶν στιγμῶν μὲ ἀπαισιόδοξες σκέψεις; Ἂς μείνῃ λοιπόν, ἔστω καὶ σὰν ἔθιμο ἐτοῦτο τὸ ξεφάντωμα... Σὰν μιὰ συνήθεια ποὺ ἐπαναλαμβάνεται μηχανικὰ μόλις κλείσῃ ὁ κύκλος κάθε χρόνου... Σὰν ξέσπασμα... Σὰν αἴτημα ἀλλαγῆς... Σὰν ἱκεσία εὐτυχίας.

Νὰ μείνῃ... Καὶ βέβαια νὰ μείνῃ... Μὰ κάπως πιὸ προσαρμοσμένο στὶς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς μας....

1959 λοιπόν... Καινούργιος χρόνος δηλαδή...

...Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά,
κι' ἀρχὴ τοῦ Γενναρίου...

Τὰ παιδάκια, τ' ἀθῷα ἐτοῦτα καὶ ρωμαντικὰ ὑπολείμματα τῆς χαμένης ἀνθρώπινης εὐτυχίας, γυρνοῦν στοὺς δρόμους μὲ τὰ τρίγωνά τους, καὶ διαλαλοῦν μὲ τὶς δροσερὲς φωνοῦλες τους τὸ μεγάλο μήνυμα... Εἶναι ἐτοῦτες οἱ χαρούμενες φωνὲς τῆς Ἀνοίξεως, ποὺ τραγουδοῦν τὴν εὐτυχία...

Ὅμως ἐμεῖς;... Ἀλήθεια ἐμεῖς οἱ μεγάλοι καὶ σοβαροί, τί κάνουμε;... Τί κάνουμε; Μά, εἶναι γνωστό... Κυκλώνουμε τὸ πράσινο τραπέζι καὶ κλείνουμε μέσα στὴν τράπουλα τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς μας, ἔτσι, γιὰ... γιὰ τὸ... καλὸ τοῦ χρόνου.

Τί ἄσχημη ἀντίθεση ἡ χαρτοπαιξία μέσα στὸ γιορτινὸ φόντο τῆς χαρᾶς!!! Ποῦ ἔλκει τὴν καταγωγὴ ἐτοῦτο τὸ τυραννικὸ ἔθιμο δὲν ἔχει σημασία... Ἀξία ἔχει ἡ Πρωτοχρονιὰ ποὺ προβέλνει σὰν ἕνα ὁλόχρυσο ἀστέρι γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴ ζωή μας... Πῶς τὸ ὑποδεχόμαστε λοιπόν;

Δυστυχῶς, μὲ τὴ ντάμα κούπα καὶ τὸν ἄσσο μπαστούνι... Μήπως γιὰ νὰ τὰ βροῦμε μπαστούνια ὅλα στὸν καινούργιο τὸ χρόνο;

Ἀλλά, ἂς σοβαρευτοῦμε... Τὰ παιδία μπορεῖ νὰ παίζῃ μὲ τοὺς μπονταμάδες τοῦ χιονισμένου Ἅη Βασίλη... Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ ὁ χρόνος ποὺ πέρασε πῆρε μαζί του ἕνα ἀκόμα κομμάτι τῆς γήϊνης ζωῆς μας...

Λοιπόν; Νὰ πενθήσουμε; Μπά, πρὸς Θεοῦ... Ὄχι τέτοιο πρᾶγμα... Νὰ χαροῦμε ἀσφαλῶς... Νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ πανηγυρίσουμε...

Μὰ δὲν θἄβλαπτε νὰ κάναμε μαζὶ κι' ἕναν ἀπολογισμό, ἀντικρύζοντας τὸν Καινούργιο Χρόνο... Νὰ βροῦμε τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος, τὶς ἀτέλειές μας, τὶς ἀδράνειές μας, τὶς αὐταπάτες μας... Καὶ νὰ τὰ καταγράψουμε ὅλα σ' ἕνα πρωτοχρονιάτικο κατάστιχο... Αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ μπορέσουμε νὰ τὰ διαγράψουμε σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ παθητικὸ τῶν λογαριασμῶν μας, καὶ νὰ κάνουμε πραγματικὰ αἴσιο καὶ εὐτυχὲς τὸ Νέο Ἔτος, ποὺ μᾶς καρτερεῖ...

Ὕστερα νὰ κλείσουμε τὸ δευτέρι τῶν λογαριασμῶν μας, καὶ ν' ἀναζητήσουμε τὴν ψυχή μας... Νὰ τὴ βροῦμε, σ' ὅποια στράτα τὴν ἔχουμε λησμονήσει, νὰ τὴν ἀνακαλύψουμε σ' ὅποιο χάλασμα τοῦ παρελθόντος τὴν ἔχουμε θάψει...

Καὶ τότες... Ἂς σαλπίσῃ ἡ σάλπιγγα τοῦ Νέου Χρόνου προσοχή... Κι' ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων ἂς ἀκουστῇ τοῦ ταπεινοῦ Ἰωάννη τὸ γλυκόλαλο κήρυγμα, ὄχι σὰν φωνὴ βοόντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, μὰ σὰν αἴτημα τῶν καιρῶν : «Περνοῦν τὰ χρόνια, ἄνθρωποι, ἄνθρωποι!!! Μετανοεῖτε. Ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Ἐτοῦτος θὰ ἦταν ὁ πιὸ ὡραῖος, ὁ πιὸ ρεαλιστικός, ὁ πιὸ σεμνὸς κι' ὁ πιὸ ταιριασμένος χαιρετισμὸς τοῦ Καινούργιου Χρόνου...

Τὰ ἄλλα, οἱ εὐχὲς, οἱ τοῦρτες, τὰ ξεφαντώματα, τὰ χαρτοπαίγνια, οἱ λυρισμοί, τὰ πανηγύρια, εἶναι μὲν ἕνα λογικὸ ξέσπασμα φυγῆς ἀπ' τὴν καταιγίδα τῆς ρουτίνας, μὰ δὲν κλείνουν μέσα τους καμμιὰ ἀπολύτως θετικὴ προσφορὰ πρὸς τὸν κουρασμένο ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας.

1959.

Ἄνοιξαν σήμερα οἱ χρυσὲς Πύλες τοῦ Μέλλοντος... Τὶ νὰ δοῦμε ὅμως πίσω ἀπ' αὐτές;.. Χάνεται τὸ βλέμμα μέσα στὴν σκοτεινὴ ἀπεραντωσύνη τοῦ Ἄγνωστου... Μαζὶ μ' αὐτὲς, καλὰ θὰ ἦταν ν' ἀνοίξουν κι' οἱ ἄνθρωπινες καρδιές... Ἐκεῖ μέσα μονάχα μπορεῖς νὰ ἰδῇς, φίλε ἀναγνώστη, τὰ σημάδια τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Δημιουρ-

γίας ποὺ ἄφισεν ὁ Πλάστης σου, κι' ἀπ' αὐτὰ μονάχα μπορεῖς νὰ κάνῃς πιθανοὺς ὑπολογισμοὺς γιὰ τὸ μέλλον σου. Ἂν σὲ φλογίζῃ ἡ πίστη καὶ σὲ δυναμώνῃ ἡ ἐλπίδα, δὲν μπορεῖ παρὰ ὅλα νὰ πᾶνε καλά...

1959.

Ὁ Καινούργιος Χρόνος βρίσκει τὴν ἀνθρωπότητα σὲ τάξη μάχης. Πάνω 'κεῖ στὶς στέππες τοῦ βορηᾶ, ἐκεῖ ποὺ χρόνια ἔχει νὰ φτάσῃ τὸ μήνυμα τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεανθρώπου, κάποιοι ἀπίθανοι τυχοδιῶκτες ἀπεργάζονται τὴν καταστροφὴ τοῦ κόσμου... Σφυριὰ καὶ δρεπάνια ἀκονίζονται γιὰ νὰ ὁπλιστοῦν χέρια ματωβαμένα καὶ νὰ σκορπίσουν τὸν ὄλεθρο... Ἐκεῖ δὲν ἀκούγονται ἀγγελικοὶ ὕμνοι, οὔτε τ' ἀστέρι τῆς Βηθλεὲμ κατάφερε ν' αὐλακώσῃ ἐκεῖνον τὸν σκοτεινὸ Οὐρανό... Κι' ἡ ἁμαρτωλὴ Ἡρωδιὰς μαίνεται. Ζητᾷ τὴν κεφαλὴ τῶν λαῶν ἐπὶ πίνακι. Ἕνας καινούργιος Ἡρώδης ἀναζητᾷ τὸ θεῖο βρέφος, γιὰ νὰ τὸ κομματιάσῃ πάνω στὸ βωμὸ τοῦ μίσους του....

Καιροὶ χαλεποί...

Νὰ μᾶς καταλάβῃ τρόμος; Ὄχι δά, χρονιάρα μέρα... Ἡ πίστη ἂς μᾶς κυριεύσῃ. Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Εἴθε αὐτὸν τὸν χρόνον οἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ νὰ συντριβοῦν κι' ἡ εἰρήνη, ἡ χριστιανικὴ Εἰρήνη τῆς Ἀγάπης, νὰ βασιλεύσῃ πάνω στὴ γῆ... Εἴθε τὸ Νέον Ἔτος νὰ σπάσῃ τὶς ἁλυσσίδες τῶν σκλάβων καὶ νὰ συντρίψῃ στὰ Τάρταρα τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἀγάπης...

1959.

Ἕνα ἀκόμα ἔτος, ἕνα καινούργιο ἔτος ἀγώνων εἰρηνικῶν προσμένει τὴν Ἀστυνομία Πόλεων. Μὲ ἕνα παρελθὸν δοξασμένο καὶ μὲ τίτλους θυσίας καὶ ἀφοσιώσεως στὸν Ἑλληνικὸ λαό, θὰ προχωρήσουν οἱ ἄνδρες της τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τους, ἀποφασισμένοι νὰ προστατεύσουν τὸν λαὸ ἀπὸ κάθε ἐπιβουλή, μέχρις τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός των. Τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεὲμ ἂς τοὺς φωτίζῃ κι' ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης ἂς τοὺς προστατεύῃ.

Εἴθε τὸ Νέον Ἔτος νὰ εἶναι γι' αὐτοὺς καὶ τὶς οἰκογένειές τους, ἔτος χαρᾶς, ὑγείας καὶ προκοπῆς.

1959.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, συσπειρωμένο γύρω ἀπ' τὸν ἔνδοξο Ἑλληνικὸ Θρόνο του καὶ μ' ἐμπιστοσύνη στοὺς ἄξιους Κυβερνῆτες του, ἀντικρύζει τὸ Νέον Ἔτος μὲ πίστη, ψυχραιμία καὶ μ' ἐπίγνωση τῆς Ἱστορικῆς Ἀποστολῆς του... Κι' ἂν στὸν διεθνῆ ὁρίζοντα ἔχουν συγκεντρωθῆ νέφη συμφορᾶς, ξέρει καλὰ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὅτι ὁ λαμπρὸς ἥλιος τῆς πατρίδος του ἔχει τὴν δύναμη νὰ διαλύσῃ τὰ σύννεφα καὶ νὰ φέρῃ τὴν Ἄνοιξη, τὸ φῶς, τὴ χαρά....

Εἴθε ὁ Καινούργιος Χρόνος νὰ φέρῃ στὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ εὐημερία, δικαίωση, χαρὰ καὶ Εὐτυχία.

1959.

Τὸ περιοδικὸ ἐτοῦτο μπαίνει σήμερα στὸ ἕβδομο ἔτος τῆς ζωῆς του... Ὦ! Αὐτὸ τὸ περιοδικὸ ποὺ κρατᾶς τώρα στὰ χέρια σου, φίλε ἀναγνώστη!!! Ἀντιπροσωπεύει μιὰν ὁλάκαιρη ἱστορία ἀγώνων... Καὶ τὴν παραδίνει στὸν καινούργιο χρόνο ἀμόλυντη, πανέμορφη, ξεχειλισμένη πίστη γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο... Βαρειὰ κληρονομία γιὰ κείνους ποὺ θἄρθουν.... τίτλοι τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης ὅλων μας γιὰ 'κείνους ποὺ μόχθησαν γι' αὐτό, γιὰ κείνους ποὺ τὸ δημιούργησαν, γιὰ -κείνους ποὺ τὄφτασαν σὲ τέτοιο ζηλευτὸ σημεῖο...

Πνοὴ δημιουργίας ἐσκόρπισεν ὁλόγυρα αὐτὸ τὸ περιοδικό... Καὶ φῶς... Φῶς πολύ... Οἰκοδόμησεν ἕνα κόσμο, ἐγκαινίασε μίαν ἐποχή, ἄνοιξεν ἕνα καινούργιο δρόμο... φωτεινὸ ὁρόσημο στὴν ἱστορία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Ἂς στρέψουμε ὅλοι, καλοί μου φίλοι μ' εὐγνωμοσύνη τὴν σκέψη μας στὸν ἱδρυτή του, σ' αὐτὸν τὸν σεμνὸ ἀγωνιστὴ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ Ἑλληνοχριστιανικῶν

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

.....

Ἦταν ἔρημο—ὅπως κάθε Κυριακὴ—κι' ὁ γιατρὸς ἀναγκάσθηκε νὰ σπρώξῃ τὴν μισάνοιχτη πόρτα του μὲ τὸ πόδι... Ἀπέθεσε ὕστερα τὸν Ἀλὲν Ρομπὲρ πάνω σ' ἕνα κρεβάτι, κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὰ ἄσπρα συρτάρια, ἀναζητῶντας ψαλίδια, φάρμακα, σωλῆνες κι' ἄλλα ἐργαλεῖα.

Ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ μπῆκε στὸ μεταξὺ βιαστικὴ σὰν τὸν ἄνεμο, ἔρριξε τὰ μαλλιά της πρὸς τὰ πίσω, κι' ἄφισε ἔτσι νὰ φανῇ ὁλόκαιρο τὸ ὄμορφο πρόσωπό της, πάνω στὸ ὁποῖο εἶχε ζωγραφιστῆ μιὰ ἔντονη ἀνησυχία...

—«Ποιὸς εἶναι; Τί συνέβη;» ρώτησε τὸν γιατρό.

—«Εἶναι ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ» ἀπάντησεν αὐτὸς κυττάζοντας πάντα τὸ παιδί, «Λιποθύμησε ξαφνικά. Μιὰ ἀπότομη συγκίνηση τὸν ἀναστάτωσε. Μὰ τί; Τί τοῦ συνέβη ἆρά γε;..».

Ἡ Ἀρχηγὸς βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ :

—«Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει κάποια σχέση αὐτὸ ποὺ εἶδα, καὶ πρέπει νὰ σᾶς ἐνημερώσω. Εἶδα λοιπὸν πρὶν λίγο τοὺς θετοὺς του γονεῖς ποὺ ἔφευγαν μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι... Κι' ὅμως δὲν εἶχαν παρὰ ἐλάχιστη ὥρα ποὺ εἶχαν φτάσει ἐδῶ... Τί τοὺς ἀνάγκασε νὰ φύγουν; Ποιὸς τοὺς ἔδιωξε; Τί μεσολάβησε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ στὸν Ἀλὲν Ρομπέρ;..».

—«Οἱ θετοί του γονεῖς εἴπατε;» ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ γιατρός. Ἔκλεισε ὕστερα τὰ μάτια του γιὰ νὰ θυμηθῇ καλλίτερα τὸν φάκελλο τοῦ παιδιοῦ... Καὶ στὴν προσπάθειά του ἐτούτη, ἔτσι ὅπως σήκωνε τὰ φρύδια πάνω ἀπ' τὰ κλειστὰ μάτια, ἔμοιαζε σὰν ἕνας περήφανος τυφλός... «Ὥστε οἱ θετοί του γονεῖς; Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ μικρὸς περίμενε κάποιαν ἄλλην ἐπίσκεψη καὶ ἀπογοητεύτηκε. Ἔτσι δὲν πρέπει νὰ εἶναι;...».

Μὰ ἡ Ἀρχηγὸς χαμογέλασε, κουνῶντας τὸ κεφάλι σὲ μιὰ ζωηρὴ κίνηση διαφωνίας.

ἰδανικῶν, ποὺ μόνος, μὲ ὁδηγὸ τὴν πίστη του καὶ τὶς ἀνεξάντλητες ψυχικὲς δυνάμεις του, ἐδημιούργησε μὲ μόχθο καὶ μὲ ἱδρῶτα μιὰ γαλάζια παράδοση Δημιουργίας, Ἀρετῆς, καὶ Ἐργασίας. Ἂς τὸν σκεφθοῦμε πιότερο, τοὐλάχιστον αὐτὴν τὴν ἡμέρα... Κι' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας, ἂς τοῦ στείλουμε τὶς εὐχές μας γιὰ κάθε χαρά, ὑγεία, καὶ εὐτυχία... Μέσα ἀπ' τὶς σελίδες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ θὰ ξεπηδᾶ πάντοτε ἡ γνώριμη ἀγωνιστικὴ μορφή του, γιὰ νὰ μᾶς δείχνῃ τὸ δρόμο τοῦ Καθήκοντος.

1959....

Τὰ «**Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ**» εὔχονται σὲ ὅλους τοὺς ἀναγνῶστες τους καὶ σὲ κάθε Ἕλληνα τὸ Καινούργιο Ἔτος νὰ εἶναι γεμᾶτο εὐτυχία, εὐημερία καὶ προκοπή....

Εἴθε νὰ σβήσουν οἱ πίκρες, τὰ δάκρυα, οἱ ἀναστεναγμοὶ καὶ μιὰ ζωὴ ὄμορφη χαρούμενη καὶ ξένοιαστη, ν' ἀνατείλῃ γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Σ. ΠΗΛΟΣ

«Δὲν νομίζω... Δὲν μπορεῖ νὰ περίμενε κανένα, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν γνωρίζει κανένα. Οὔτε ταχυδρομεῖο παίρνει ἐκτὸς ἀπὸ κάτι περιοδικά...».

—«Καλὰ αὐτά. Ἐγὼ κι' ὁ βοηθός μου τοῦ τὰ ταχυδρομοῦμε» ἔκανε ὁ γιατρὸς μισοαναστενάζοντας.

Ἔγινε ὕστερα ἡσυχία, ποὺ ξαφνικὰ τὴν διέκοψεν ἡ Ἀρχηγὸς ρωτῶντας :

—«Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ τὸν περιποιηθῆτε γιατρέ μου;».

—«Ἡ ἀνάπαυσις αὐτή, ἡ ἀναγκαστικὴ ἐτούτη λησμοσύνη εἶναι τὸ καλλίτερο φάρμακο...» ἀπάντησε ἥσυχα ὁ γιατρός... Καὶ πρὶν ἡ Ἀρχηγὸς προλάβῃ νὰ μιλήσῃ, ἐστήλωσε ἐπάνω της ἀπαιτητικὰ κι' ὀρθάνοιχτα τὰ στρογγυλά του μάτια, ποὺ φαίνονταν ὅτι εἶχαν σταθῆ ἀκίνητα χωρὶς ν' ἀνοιγοκλείνουν, καὶ τὴν ρώτησε σοβαρὰ καὶ σιγαλά:

—«Πέστε μου. Σᾶς ἀγαπᾷ πολύ;..».

Ἐκείνη δὲν βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ... Γύρισε τὸ βλέμμα της κατὰ τὸ ξαπλωμένο παιδὶ καὶ εἶπε, σὰν νὰ μονολογοῦσε :

—«Μοῦ φαίνεται πὼς μ' ἀγαπᾷ κάπως πολύ... Θυμᾶμαι πρὶν δέκα πέντε μέρες ποὺ εἶχα πέσει ἄρρωστη!!! Ἔπεισε λοιπὸν τέσσαρες συντρόφους του νὰ κάνουν μαζὶ ἀπεργία πείνης!!!».

—«Γιὰ νὰ γίνετε καλά;».

—«Γιὰ ν' «ἀναγκάσουν» τὸν Θεὸ νὰ μὲ θεραπεύσῃ!!!».

—«Λοιπόν; Κι' ὁ Θεὸς ἔλαβε μέρος στὸ «κόλπο»; ρώτησεν ὁ γιατρός, ποὺ δὲν πίστευε σὲ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του.

—«Ὁ Θεὸς πάντοτε βοηθεῖ τ' ἀθῶα «κόλπα» τῶν παιδιῶν» ἀπάντησεν ἡ Ἀρχηγὸς χαμογελῶντας. «Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις : ἔγινα καλὰ μέσα σὲ δύο μέρες!!!

Ὁ γιατρὸς σώπασε... Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶπε ξερά:

«Ἔστω! Ἀλλὰ ἐσεῖς μὴν τὸν ἀγαπᾶτε πολύ. Ἢ τουλάχιστον μὴν τὸν προτιμᾶτε. Καὶ μὴν τὸν ἀφίνετε ν' ἀφοσιώνεται σὲ σᾶς...».

—«Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο καλὸ ποὺ μπορῶ νὰ τοῦ κάνω» εἶπε ζωηρὰ ἡ Ἀρχηγός.

—«Ἴσα-ἴσα. Ἐγὼ βρίσκω ὅτι εἶναι τὸ χειρότερο» ξανάπεν ὁ γιατρὸς κάπως αὐστηρά. «Γιὰ σκεφθῆτε τὴν ἡμέρα ποὺ δὲν θὰ σᾶς ἔχῃ πιὰ κοντά του... Εἴσθε ἀρραβωνιασμένη, Ἀρχηγέ;».

Αὐτὴ χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ τὰ ξανθά της μαλλιὰ ξανάπεσαν μπροστὰ στὸ πρόσωπό της σὰν τὴν Αὐλαία τοῦ Θεάτρου...

«Σχεδόν!» ἀπάντησε μὲ σιγανὴ φωνή.

«Ἔξω ἀπὸ τὸ Κέντρο;» συνέχισε νὰ ἐρωτᾷ ὁ γιατρός, χωρὶς θερμότητα καὶ χωρὶς περιέργεια—ὅμως συνήθιζε πάντοτε νὰ ρωτᾷ... Ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἥρεμου καὶ δυνατοῦ ἄνδρα, ποὺ ξέρει, ποῦ θέλει νὰ καταλήξῃ κι' ἔχει τὴ δύναμη νὰ ὁδηγήσῃ καὶ τὸν συνομιλητή του ἐκεῖ...

—«Μάλιστα, γιατρέ, ἔξω ἀπὸ τὸ Κέντρο... Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ σᾶς εἶπα προηγουμένως «σχεδόν»...

—«Τότε ὁ μικρὸς δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀγαπᾷ πολύ, Ἀρχηγὲ Φρανσουζὰ» ἐπέμεινε ὁ γιατρός...

—«Μά, ὅταν θὰ φύγω ἀπὸ τὸ Τερνεραί, ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ θὰ εἶναι ἐντελῶς, πῶς νὰ τὸ πῶ; ἐντελῶς... ἀποκαταστημένος, ἂς ποῦμε!...» ἐβεβαίωσεν ἡ Ἀρχηγὸς μὲ δυνατὴ φωνή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό της, γιὰ κάτι ποὺ δὲν πίστευε οὔτε κι' ἡ ἴδια κατὰ βάθος...

—«Δὲν τὸ πιστεύω αὐτὸ» εἶπε πολὺ γλυκὰ ὁ γιατρός, ἀφοῦ πρῶτα τὴν παρατήρησε γιὰ λίγο στὸ πρόσωπο. «Λοιπὸν δὲν τὸ πιστεύω αὐτό, Ἀρχηγέ. Ὁ καθαρὸς ἀγέρας, τὸ χαμόγελο, ἡ στοργὴ δὲν ἀντικαθιστοῦν τὸν γιατρό... Γιὰ τὸν Ἀλλὲν Ρομπέρ, δὲν πρόκειται κανεὶς ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν μητέρα του...».

(Συνεχίζεται)

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(ΓΕΝΙΚΟΝ)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΛΕΦΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὰ κλέφτικα τραγούδια χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἁπλότητα καὶ λιτότητα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πάθος καὶ ἀκαταδάμαστη θέληση γιὰ τὴν ἀπόσειση τοῦ ξενικοῦ ζυγοῦ. Χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἀδιάλλακτο μῖσος πρὸς τοὺς ἄπιστους Μουσουλμάνους κι' ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν προσμονὴ τῆς Ἐλευθερίας. Ὁ τραγουδιστὴς ἀφίνει νὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ χείλη του ἀφρισμένοι χείμαρροι, ὅμοιοι στὴν ὁρμὴ καὶ στὴ μουσικότητα μ' ἐκείνους ποὺ ξεπηδᾶνε ἀπ' τοὺς βράχους τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τῆς Οἴτης :

Νἄμουν τὸ Μάη πιστικός, τὸν Αὔγουστο δραγάτης,
καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ χειμωνιοῦ, νἄμουνα κρασοπούλος.
Μὰ πλιὸ καλὰ ταν νἄμουνα ἁρματολὸς καὶ κλέφτης.
Ἁρματολὸς μεσ' στὰ βουνά, καὶ κλέφτης μεσ' στοὺς κάμπους,
νἄχα τὰ βράχια ἀδέρφια μου τὰ δέντρα συγγενάδια,
νὰ μὲ κυττοῦν οἱ πέρδικες, νὰ μὲ ξυπνᾶν τ' ἀηδόνια,
καὶ στὴν κορφὴ τῆς Λιάκουρας νὰ κάνω τὸ σταυρό μου·
νὰ τρώγω τούρκικα κορμιά, σκλάβο νὰ μὴ μὲ λένε...

Σ' ἄλλο τραγούδι, οἱ καιρικὲς συνθῆκες γίνονται ἐμπόδια γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς κλεφτουριᾶς :

Παιδιὰ μ' πῆρε ὁ χινόπωρος, παιδιά, πῆρ' ὁ χειμῶνας,
πέσαν τὰ φύλλα ἀπ' τὰ κλαριά, ξεσκιῶσαν τὰ λημέρια.
Παιδιά μου νὰ σκορπίσουμε, νὰ γίνουμε μπουλούκια,
πιάστε τοὺς φίλους τοὺς πιστοὺς καὶ τοὺς πιστοὺς κουμπάρους.
Παιδιὰ μ' νὰ ξεχειμάσουμε καὶ τοῦτον τὸν χειμῶνα...

Ἀλλοῦ πάλι τραγουδιέται ὁ πόνος τοῦ λαβωμένου καὶ ἡ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγῶνα :

Φάτε καὶ πιέτε, βρὲ παιδιά, χαρῆτε νὰ χαροῦμε,
κι' ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε παρὰ εἶμαι λαβωμένος.
Πικρὴ ποὺ εἶναι ἡ λαβωματιά, φαρμακερὸ εἶν' τὸ βόλι...
Γιὰ πάρτε με καὶ σύρτε με ψηλὰ στὸν Ἄη Θανάση,
ποὖναι τὰ δέντρα τὰ δασιά, μὲ τοὺς παχεῖς τοὺς ἴσκιους.
Κόφτε κλαριὰ καὶ στρῶστε μου, κλαριὰ νὰ μὲ σκεπάστε,

καὶ στὴ δεξιά μου τὴ μεριὰ ν' ἀφίστε παρεθύρι,
νὰ μπαίνοβγαίνῃ τὸ πουλί, νὰ φέρνῃ τὰ χαμπέρια...

Σὲ πολλὰ κλέφτικα τραγούδια παρουσιάζονται οἱ γέροι καπεταναῖοι νὰ δίνουν συμβουλὲς στοὺς νεώτερους γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ περιγράφουν τὰ βάσανα καὶ τὶς ἐλάχιστες χαρὲς τῆς κλεφτουριᾶς:

Παιδιὰ μ' ἂν θέλτε λεβεντιὰ καὶ κλέφτες νὰ γενῆτε,
ἐμένα νὰ ρωτήσετε νὰ σᾶς ὁμολογήσω,
τῆς κλεφτουριᾶς τὰ βάσανα καὶ τῶν κλεφτῶν τὰ ντέρτια.
Μαύρη ζωὴ ποὺ κάνουμε ἐμεῖς οἱ μαῦροι κλέφτες...
Ποτέ μας δὲν ἀλλάζουμε καὶ δὲν ἀσπροφοροῦμε,
ὁλημερὶς στὸν πόλεμο, τὴ νύχτα καραούλι.
Δώδεκα χρόνους ἔκαμα στοὺς κλέφτες καπετάνιος.
Ζεστὸ ψωμὶ δὲν ἔφαγα, δὲν πλάγιασα σὲ στρῶμα,
τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα, τοῦ ὕπνου τὴ λιακάδα,
τὸ χέρι μου προσκέφαλο καὶ τὸ σπαθί μου στρῶμα,
καὶ τὸ καριοφιλάκι μου σὰν κόρη ἀγκαλιασμένο.

Ἄλλη παραλλαγὴ τοῦ τραγουδιοῦ αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀκόλουθη :

Παιδιά, σὰν θέλτε λεβεντιὰ καὶ κλέφτες νὰ γενῆτε,
ἐμένα νὰ ρωτήσετε νὰ σᾶς τὸ 'μολογήσω.
Δώδεκα χρόνους ἔκαμα στοὺς κλέφτες καπετάνιος.
Μαύρη ζωὴ ποὺ κάνουμε ἐμεῖς οἱ μαῦροι κλέφτες...
Κρασὶ ποτὲ δὲν πίνουμε, ὕπνο δὲν ἀγαπᾶμε,
γιατὶ ὁ ὕπνος εἶναι θάνατος καὶ τὸ κρασὶ ὁ πλάνος.
Μὲ φόβο τρῶμε τὸ ψωμί, μὲ τρόμο περπατᾶμε,
ποτέ μας δὲν ἀλλάζουμε καὶ δὲν ἀσπροφορᾶμε.
Κάθε μερούλα πόλεμο, τὸ βράδυ στὸ λιμέρι.
Τὴ νύχτα, στὰ χαράματα, γυρίζω νὰ πλαγιάσω.
Τὸ χέρι μου προσκέφαλο καὶ τὸ σπαθί μου στρῶμα,
καὶ τὸ ντουφέκι μ' ἀγκαλιά, σφιχτὰ ἀγκαλιασμένο.
Ποιὸς ἔλατος κρατεῖ δροσιὰ καὶ ποιὸ βουνὸ τὸ χιόνι,
καὶ ποιὸς κλέφτης περνάει καλά; τὸ αἷμα μου παγώνει.

Κι' ἀφοῦ τὸ αἷμα τοῦ καπετάνιου τῆς παραλλαγῆς αὐτῆς παγώνει, δὲν μᾶς φαίνεται παράξενο, ὅταν σὲ ἄλλη παραλλαγὴ βρίσκουμε νὰ κλείνουν τὸ τραγούδι οἱ στίχοι :

Καθῆστε χάμου βρὲ παιδιά, καὶ κλέφτες μὴ γινόστε,
γιὰ νὰ κοιμᾶστε ἥσυχα τὴ νύχτα καὶ τὴ μέρα...

Σὲ ἄλλα τραγούδια πάλι, ἀκούγονται οἱ ὁδηγίες τῶν καπεταναίων γιὰ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς ποὺ πρέπει νὰ κάνουν οἱ σωστοὶ κλέφτες. Στοὺς παρακάτω στίχους, οἱ ὁδηγίες τοῦ καπετάνιου γίνονται ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς στιγμῆς, ἀπουσιάζει δὲ τὸ παράπονο ἢ ἡ περηφάνεια ἢ ὁ πόθος γιὰ διδασκαλία :

Ἀκοῦστε παλληκάρια μου κι' ἐσεῖς παιδιὰ δικά μου,
δὲν θέλω κλέφτες γιὰ τραγιά, κλέφτες γιὰ τὰ κριάρια,
μὸν θέλω κλέφτες γιὰ σπαθί, κλέφτες γιὰ τὸ τουφέκι.
Τριῶν μερῶν περπατησιὰ νὰ πάρουμε μιὰ νύχτα,
νὰ πᾶμε νὰ πατήσουμε τοῦ Νικολοῦ τὰ σπίτια...

***

Ἂν καὶ ὁ κλέφτης βλέπει μὲ ἀδιαφορία τὸν θάνατο, δὲν μπορεῖ μὲ τοῦτο νὰ μὴ σκεφθῇ πόσο βαρὺ θὰ εἶναι τὸ πλῆγμα στὴ μητέρα του καὶ γενικὰ στοὺς οἰκείους

του. Τοῦτο τὸ συναίσθημα ἐκφράζεται σὲ πολλὰ κλέφτικα τραγούδια, παραλλαγὲς τῶν ὁποίων ἔχουν μορφὴ μοιρολογίου σὲ πολλὰ μέρη τῆς χώρας. Πρέπει οἱ σύντροφοι ποὺ θὰ κομίσουν τὸ ἄγγελμα νὰ προπαρασκευάσουν τοὺς οἰκείους τοῦ σκοτωμένου, γιὰ νὰ μὴ φανῇ δεινότερη ἡ συμφορά. Σταχυολογοῦμε μία ἀπὸ τὶς τόσο ποιητικὲς παραλλαγὲς τοῦ εἴδους αὐτοῦ:

Παιδιὰ Μωραϊτόπουλα κι' ἐσεῖς Ρουμελιωτάκια,
μὰ τὸ ψωμὶ ποὺ φάγαμε, μὰ τὴν ἀδερφωσύνη,
περᾶστε ἀπὸ τὸν τόπο μου κι' ἀπὸ τοὺς ἐδικούς μου.
Καὶ νὰ μὴν μπῆτε στὸ χωριό, μὲ ἥλιο, μὲ φεγγάρι,
ντουφέκια νὰ μὴ ρίξετε, τραγούδια νὰ μὴν πῆτε,
καὶ σᾶς ἀκούσῃ ἡ μάννα μου κι' ἡ δόλια ἡ ἀδερφή μου.
Κι' ἂν ρθοῦν καὶ σᾶς ρωτήσουνε, πρώτη φορὰ μὴν πῆτε.
κι' ἂν σᾶς διπλορωτήσουνε καὶ δεύτερη καὶ τρίτη,
μὴν πῆτε πὼς σκοτώθηκα, νὰ μὴν κακοκαρδίσουν·
μὸν πῆτε πὼς παντρεύτηκα ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη. (1)
Πῆρα τὴν πλάκα πεθερά, τὴ μαύρη γῆς γυναῖκα,
κι' αὐτὰ τὰ λιανολίθαρα ἤρθανε συμπεθέροι...

Συναντᾶμε πολλὰ κλέφτικα τραγούδια ποὺ ἔχουν ὡς θέμα τὴ συνάντηση καὶ εὐωχία κλεφτῶν ἢ τὴν περιποίηση κλεφτῶν ἀπὸ γυναῖκα αἰχμάλωτο, ποὺ κάποιος βρίσκεται πάντα νὰ τὴν ἐρωτευθῇ. Σχετικὴ παραλλαγὴ γιὰ τοῦτο, μᾶς λέει πώς :

Τῆς νύχτας οἱ ἁρματολοὶ καὶ τῆς αὐγῆς οἱ κλέφτες,
ὁλονυχτὶς κουρσεύουνε καὶ τὴν αὐγὴ κοιμοῦνται·
Κοιμοῦνται στὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ στοὺς παχιοὺς τοὺς ἴσκιους.
Ἔχουν ἀρνιὰ καὶ ψένουνε, κριάρια σουβλισμένα,
ἔχουν κι' ἕνα γλυκὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ μοναστήρι,
ἔχουν σκλάβα νέμορφη ποὺ τοὺς κερνάει καὶ πίνουν.
Κέρνα μας, σκλάβα, κέρνα μας γεμᾶτα τὰ ποτήρια,
καὶ κείνονε ὁποῦ ἀγαπᾶς γιὰ διπλοκέρασέ τον
καὶ στὸ δικό μου τὸ γυαλὶ ρίξε σπειρὶ φαρμάκι,
γιὰ νὰν τὸ πίνω βράδυ αὐγή, αὐγὴ καὶ μεσημέρι,
νὰ κατακάτσῃ ὁ σεβντάς, σεβντὰς ποὖχω γιὰ σένα.

Ἕνα μεγάλο μέρος τῶν κλέφτικων τραγουδιῶν εἶναι ἀλληγορικοῦ περιεχομένου. Τὸ παρατιθέμενο ἀλληγορικὸ τραγούδι ὑπονοεῖ κλέφτη, ποὺ καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ παραμένει στὰ βουνά :

Ἕνας ἀητὸς περήφανος, ἕνας ἀητὸς λεβέντης,
ἀπὸ τὴν περηφάνεια του κι' ἀπὸ τὴ λεβεντιά του,
δὲν πάει τὰ κατώμερα νὰ καλοξεχειμάσῃ,
μόν' πάει ἀπάνου στὰ βουνά, ψηλὰ στὰ κορφοβούνια.

*

Κ' ἔρριξε χιόνια στὰ βουνὰ καὶ κρύσταλλα στοὺς κάμπους,
ἐμάργωσαν τὰ νύχια του κι' ἐπέσαν τὰ φτερά του.

(1) Πολλοὶ εἶπαν πὼς θὰ ἦταν καλλίτερο τὸ τραγούδι αὐτὸ ἂν τελείωνε χωρὶς τοὺς δύο τελευταίους στίχους, ἰσχυριζόμενοι πὼς θὰ ἦταν χίλιες φορὲς καλλίτερα ν' ἄκουγε ξαφνικὰ ἡ μάννα τὸν θάνατο τοῦ γιοῦ της παρὰ τὴν κρύα εἰρωνία γιὰ τὸ γάμο του. Ἐδῶ θὰ παρατηρήσουμε ἐμεῖς πὼς οἱ δύο τελευταῖοι στίχοι τοῦ τραγουδιοῦ λέγονται κατ' ἰδίαν ἀπὸ τὸν κλέφτη—ἐκφράζοντας ἔτσι τὸ βαθὺ παράπονο τοῦ ὅτι πεθαίνει χωρὶς νὰ χαρῇ τὸν γάμο, τὴ ζωὴ γενικὰ—καὶ ὅτι δὲν προορίζονται νὰ μεταφερθοῦν στοὺς οἰκείους του. Εἶναι, δηλαδή, σχῆμα λόγου, ποὺ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ τὸ κατανοήσουμε καὶ νὰ μὴ βγάλουμε ἐσφαλμένα συμπεράσματα, ὅπως τὸ «ἡ δόλια θὰ πέταξε βέβαια ἀπὸ χαρὰ στὴν ἀρχὴ μὲ τὸ ἄκουσμα τοῦ γάμου, γιὰ νὰ πέσῃ σὲ λίγο ξερὴ στὸν τόπο μὲ τὴν εἰρωνικὴ περιγραφὴ· δαίμονας κι' ὄχι γιὸς θὰ σοφιζότανε τέτοιο μαρτύριο τῆς μάννας του», τοῦ Γιάννη Ἀποστολάκη.

Κι' ἀγνάντιο βγῆκε κι' ἔκατσε, σ' ἕνα ψηλὸ λιθάρι,
καὶ μὲ τὸν ἥλιο μάλωνε καὶ μὲ τὸν ἥλιο λέει :
«—Ἥλιε, γιὰ δὲ βαρεῖς κι' ἐδῶ, σὲ τούτη τὴν ἀποσκιούρα,
» νὰ λειώσουνε τὰ κρύσταλλα, νὰ λειώσουνε τὰ χιόνια,
» νὰ γίνῃ μιὰ ἄνοιξη καλή, νὰ γίνῃ καλοκαίρι·
» νὰ ζεσταθοῦν τὰ νύχια μου, νὰ γιάνουν τὰ φτερά μου,
» νὰ ρθοῦνε τ' ἄλλα τὰ πουλιὰ καὶ τἄλλα μου ἀδέρφια».

Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰδυλλιακὴ ὁμορφιὰ τῆς φύσεως, ἐν συσχετισμῷ μὲ τὴν κλεφτουριά, δὲν ἄφισε ἀσυγκίνητο τὸ λαό μας. Ἡ δημοτικὴ ποίηση ἔκαμε ἐδῶ περισσότερο τὸ θαῦμα της ἀπὸ κάθε ἄλλη περίσταση. Οἱ παρακάτω στίχοι εἶναι τόσο ἀντιπροσωπευτικοὶ καὶ τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῆς ποιήσεως :

Ἀνάθεμά τα τὰ βουνὰ μὲ τὸ ζακόνι πόχουν,
τὸ καλοκαίρι κίτρινα καὶ τὸ χειμῶνα μαῦρα,
καὶ τὴν πικρὴ τὴν ἄνοιξη πολὺ ροδαμισμένα.
Κανένας δὲν τὰ χάρηκε μεσ' στὸν ἀπάνω κόσμο,
ἡ κλεφτουριὰ τὰ χαίρεται καὶ τὰ μικρὰ κλεφτόπουλα·
Πηδᾶνε, παίζουν καὶ γλεντᾶν καὶ ρίχνουν στὸ σημάδι,
γυρίζουν καὶ στὴ σούβλα τους τὰ παχουλὰ κριάρια·
π' ὀκεῖ οἱ Τοῦρκοι δὲν πατᾶν, φοβοῦνται τὰ κλεφτόπουλα.

Καὶ ἡ περισυλλογή, ἡ ἐπίκληση γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ζωῆς :

Χορεύουν τὰ κλεφτόπουλα, γλεντᾶνε τὰ καϋμένα,
κι' ἕνα μικρὸ κλεφτόπουλο, δὲν παίζει, δὲ χορεύει·
μόν' τ' ἅρματα συγύραγε καὶ τὸ σπαθὶ τροχάει.
«Τουφέκι μου περήφανο, σπαθί μου παινεμένο,
πολλὲς φορὲς μὲ γλύτωσες, βόηθα καὶ τούτ' τὴν ὥρα,
νὰ σ' ἀσημώσω μάλαμα, νὰ σὲ σμαλτώσω ἀσῆμι...».

Τὰ βάσανα, ἡ καρτερία καὶ γενικὰ ἡ στερημένη ζωὴ τοῦ κλέφτη, εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ κυριαρχοῦν στὰ κλέφτικα τραγούδια. Ἀργότερα μὲ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, τὰ στοιχεῖα τοῦτα μεταφέρονται. Συναντᾶμε παραλλαγὲς στὶς ὁποῖες τὴν θέση τοῦ κλέφτη τὴν παίρνει ὁ λῃστὴς τῶν βουνῶν, ὁ φυγόδικος :

Μπεζέριασα, μάννα μ', βαρέθηκα τῆς νύχτας τὸ περπάτημα,
ὁλήμερα στὸν πόλεμο, τὸ βράδυ καραούλι.
Σάπισε τὸ χεράκι μου σερνόντας τὸ μαρτίνι,
σάπισε τὸ στηθάκι μου κοιμοῦντας στὸ λιθάρι.
Τὸν ὕπνο μ' δὲν τὸν χόρτασα, γλυκὸ κρασὶ δὲν ἤπια,
τὸ χέρι μου προσκέφαλο καὶ τὸ σπαθί μου στρῶμα.
Σύρε, μάννα μ', στὸν βασιλιᾶ καὶ στὴν καλὴ τὴν Ὄλγα,
Θαρροῦ μ' νὰ κάνῃς καὶ ριτζιάν, νὰ πάω νὰ προσκυνήσω.
Πάρε τὰ γρόσια στὴν ποδιὰ καὶ τὰ φλουριὰ στὴν τζέπη.
«Γιὰ δὲν τὰ παίρνουν, γιόκα μου, γιατ' εἶν' ναστεναγμένα».

Θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο στὶς μορφὲς τῶν ἁρματολῶν καὶ τῶν κλεφτῶν, ποῦ στάθηκαν ἀφορμὴ γιὰ ὅλα τὰ κλέφτικα τραγούδια. Σὰν τοὺς πιὸ ἀντιπροσωπευτικοὺς τύπους θὰ πάρουμε δύο ἀπὸ τοὺς ἀναρίθμητους ὁπλαρχηγοὺς τῆς Ρούμελης, τὸν Μῆτρο Βλαχοθανάση καὶ τὸν Κατσαντώνη, ποὺ ὁ λαὸς τραγούδησε περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὁ Βλαχοθανάσης ἦταν ἀνομαστὸς ἁρματολὸς στὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος. Κατήγετο ἀπὸ τὴ Βουνιχώρα (1) τῆς Φωκίδος καὶ εἶχε πρωτοπαλλήκαρο τὸν διά-

(1) Εἶναι τόσο γνωστὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ χωριὸ τῆς Φωκίδος κι' ἀπὸ τὸν Ἀστραπόγιαννο καὶ τὸ Λαμπέτη, ποὺ ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης τόσο παραστατικὰ μᾶς ἔδωσε μὲ τὴν ποίησή του. Ἀποσιωποῦμε ὅμως τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀφοῦ τὰ τραγούδια καὶ ἡ ποίηση γενικὰ ποὺ ὀφείλονται σὲ γνωστὰ πρόσωπα δὲν εἶναι δημοτικά, τραγούδια τοῦ ἄγνωστου λαϊκοῦ τραγουδιστῆ καὶ συνθέτη.

σημο 'Ανδροῦτσο, παρέα τοῦ 'Οδυσσέα. Στὰ 1771, ὁ Μῆτρος Βλαχοθανάσης ἦταν γέρος πλέον καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀλλάξῃ τὴ ζωὴ τῆς κλεφτουριᾶς, γιὰ νὰ πεθάνῃ ἥσυχος στὰ ἅγια χώματα τῆς μικρῆς γεννέτειρας.

Τότε τὸν ἐπεσκέφθη ὁ 'Ανδροῦτσος, ὁ ὁποῖος μελετοῦσε ἐπίθεση κατὰ τοῦ Μουχτὰρ Πασᾶ τῆς Ναυπάκτου, καί, ἐπειδὴ γνώριζε πόσο πολύτιμος θὰ τοῦ ἦταν στὴν ἐπίθεση αὐτὴ ὁ γερο-ψυχοπατέρας του, τὸν ἔπεισε νὰ λάβῃ μέρος στὴν ἐπιχείρηση. Μπροστὰ ἀπὸ τὴ Ναύπακτο συνεπλάκησαν οἱ κλέφτες μὲ τὸν Μουχτάρ, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺ μεγαλύτερες δυνάμεις. 'Αλλὰ ἂς ἀφίσουμε τὸ δημοτικὸ τραγούδι νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ μόνο του τὰ μέχρι τώρα γεγονότα :

Τρία πουλάκια κάθονταν ψηλὰ στὴ Βουνιχώρα,
τόνα τηράει τὰ Σάλωνα κι' τ' ἄλλο τὴ Κωστάρτσα,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο ρωτάει τοὺς διαβάτες :
«Διαβάτες ποὺ διαβαίνετε, στρατιῶτες ποὺ περνᾶτε,
»μὴν εἴδατε τσ' ρματολοὺς καὶ τὸ Βλαχοθανάση,
»ποὺ γέρασεν ἀρματολός, στοὺς κλέφτες καπετάνιος;
«'Εμεῖς προψὲς τὸν εἴδαμε στὸν Ἔπαχτον ἀπόξω,
»δυὸ μέρες ἐπολέμαγε μὲ Τούρκους τρεῖς χιλιάδες...».

Διαρκοῦσε ἡ μάχη ἐκείνη πολλὲς ὧρες, ὅταν ὁ γέρο-Βλαχοθανάσης ὥρμησε μὲ τὸ ξίφος πρὸς τὸ κέντρον τῶν ἐχθρῶν. Πληγώθηκε τότε στὰ χέρια καὶ στὸ λαιμό, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ προχωρήσῃ μόνος, ἀκάθεκτος, στὴν ἀντάρα τῆς μάχης. Τὸν ἀκολούθησε ὕστερα ὁ 'Ανδροῦτσος καὶ κατόπιν ἕνα πιστὸ παλληκάρι του, ὁ Γιάννης Ξυλικιώτης, ποὺ πληγώθηκε θανάσιμα ὅμως. Βλέποντας ὁ Βλαχοθανάσης τὸ θανάσιμο κτύπημα τοῦ Ξυλικιώτη, στράφηκε νὰ βοηθήσῃ, μὰ ἕνας Τοῦρκος πλήγωσε κι' αὐτὸν θανάσιμα στὸ κεφάλι. Ἔπεσε τότε ὁ Βλαχοθανάσης, παρακαλῶντας τὸν 'Ανδροῦτσο νὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι, ἀλλὰ πρόφθασε ὁ δερβέναγας τῆς Ναυπάκτου, ὁ Μητσομᾶνος, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ πάρῃ πρῶτος τὸ κεφάλι του. Κανένα πτῶμα δὲν μπόρεσαν οἱ κλέφτες νὰ πάρουν μαζί των ἀπὸ τὴ φονικὴ ἐκείνη μάχη, καὶ τοῦτο γιατὶ οἱ Τοῦρκοι ἦταν ἑκατονταπλάσιοι. Τὰ κεφάλια ἀπ' τοὺς σκοτωμένους Ἕλληνες τὰ ἔκοψαν οἱ Τοῦρκοι καὶ τὰ περιέφεραν στὴν Ναύπακτο ἀρκετὲς ἡμέρες γιὰ ἐπίδειξη. Ὕστερα τὰ παρέδωσαν στὸν Μπέη τῶν Σαλώνων.

Καὶ ἡ λαϊκὴ μοῦσα συνέχισε τὸ τραγούδι της. Τραγούδησε τώρα τὸ τέλος τοῦ ἥρωα, τὸ θάνατο τοῦ Βλαχοθανάση, μ' αὐτὲς τὶς στροφές :

Βλάχο, καλὰ καθόσουνα ψηλὰ στὴ Βουνιχώρα.
Θυμήθηκες τὰ νειάτα σου καὶ πῆρ' ὁ νοῦς σ' ἀγέρα,
καὶ τώρα τὸ κεφάλι σου τὸ πήρανε οἱ Τοῦρκοι.
Τὸ σεργιανάνε στὰ χωριὰ καὶ παίρνουνε μπαξίσι·
στὰ Σάλωνα οἱ μπέηδες χοῦφτες φλωριὰ κερνᾶνε...

'Ο θρυλικὸς Κατσαντώνης, πάλι, ἦταν διάσημος κλέφτης τῆς Αἰτωλοακαρνανίας καὶ τῶν 'Αγράφων. Πολλὲς μάχες ἔκαμε ὁ Κατσαντώνης μὲ τοὺς δερβεναγάδες τοῦ 'Αλῆ Πασᾶ στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ δεκάτου ἑνάτου αἰῶνα. 'Από τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα ἀνεγνωρίσθη ὡς καπετάνιος, τὸ μεγαλύτερο δὲ κατόρθωμά του ὑπῆρξε ὁ φόνος τοῦ 'Αλβανοῦ Βελῆ Γκέκα, κατὰ τὸ 1806, ὅταν αὐτὸς τὸν κατεδίωκε μὲ μεγάλη δύναμη στὰ Ἄγραφα. Τὸ 1807 προσεβλήθη ἀπὸ εὐλογιὰ καί, ἐνῷ ἐνοσηλεύετο στὴ θέση Μοναστηράκι Εὐρυτανίας, κατεδόθη τὸ κρυσφύγετό του καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τὸν Γιουσοὺφ 'Αράπη. Πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψη ἔγινε μεγάλη μάχη, κατὰ τὴν ὁποία ἐτραυματίσθη ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κατσαντώνη, Γεώργιος ὁ ἐπονομαζόμενος Χασιώτης. 'Ο Κατσαντώνης μετεφέρθη στὰ 'Ιωάννινα καὶ κατεδικάσθη ἀπὸ τὸν 'Αλῆ Πασᾶ σὲ σκληρὸ θάνατο διὰ σφύρας, ἀφοῦ προηγουμένως ἔσπασαν οἱ 'Αρβανῖτες τὰ ὀστᾶ του. Κι' ἡ λαϊκὴ μοῦσα τραγούδησε τὸν Κατσαντώνη :

Αὐτοῦ ποὺ πᾶς μαῦρο πουλί, μαῦρο μου χελιδόνι (1)
νὰ χαιρετᾶς τὴν κλεφτουριὰ κι' αὐτὸν τὸν Κατσαντώνη.
Πέ του νὰ κάτσῃ φρόνιμα, κι' ὅλο ταπεινωμένα,
δὲν εἶν' ὁ περσινὸς καιρὸς νὰ κρίνῃ ὅπως θέλει,
φέτος τὸ πῆρε γκέντσιαγας, τὸ πῆρε ὁ Βελῆ Γκέκας,
ζητάει κεφάλια κλέφτικα, κεφάλια ξακουσμένα.
Κι' ὁ Κατσαντώνης τὸ μαθε καὶ τὸ σπαθί του ζώνει
καὶ παίρνει δίπλα τὰ βουνά, δίπλα τὰ κορφοβούνια·
χαμπέρι στέλνει στὴν Τουρκιά, σ' αὐτὸν τὸν Βελῆ Γκέκα :
«Ὅπου θὰ τά'βρῃ τὰ παιδιά· ἂς τά'βρῃ κι' ἂς τὰ πάρῃ».
Κι' ὁ Βελῆ Γκέκας ἔτρωγε σ' ἑνοῦ Πασᾶ τὸ σιτί·
τρία κοράσια τὸν κερνοῦν, κι' οἱ τρεῖς ξανθομαλλοῦσες·
ἡ μιὰ κερνάει μὲ τὸ γυαλί, ἡ ἄλλη μὲ τὸ κρουστάλι,
κι' ἡ τρίτη ἡ καλλίτερη μὲ τ'ἀσημένιο τάσι.
Κι' ἐκεῖ ποὺ τρώγαν κι' ἔπιναν κι' ἐκεῖ ποὺ λακρυντίζαν,
μαῦρα μαντάτα τοὔρθανε ἀπὸ τὸν Κατσαντώνη.
«Νὰ βγῇς Βελῆ μου, στ' Ἄγραφα, νὰ βγῇς ν' ἀνταμωθοῦμε».
Κι' ὁ Βελῆ Γκέκας τ' ἄκουσε, πολὺ τοῦ κακοφάνη,
στὰ γόνατα σηκώθηκε καὶ τὸ σπαθί του ζώνει :
«Ποῦ εἶσαι τσαούση ὀγλήγορε μᾶσε τὰ παλληκάρια,
»νὰ πᾶμε νὰ βαρέσουμε τὸ σκύλο Κατσαντώνη».

***

Κι' ὁ Κατσαντώνης πρόφτασε, κακὸ καρτέρι τοῦ εἶχε.
Κι' ὁ Βελῆ Γκέκας πάει μπροστὰ μὲ ἓξ ἑφτὰ νομάτους.
« Ποῦ πᾶς, Βελῆ—ντερβέναγα ριτσάλη τοῦ Βεζύρη;».
« Σ' ἐσένα 'Αντώνη κερατᾶ, σ' ἐσένα παλιοκλέφτη».
« Δὲν εἶν' ἐδῶ τὰ Γιάννενα, δὲν εἶν' ἐδῶ ραγιάδες,
«γιὰ νὰ τοὺς ψένῃς σὰν τραγιά, σὰν τὰ παχυὰ κριάρια,
«ἐδῶ' ναι λόγκοι καὶ βουνὰ καὶ κλέφτικα ντουφέκια,
«βαρειὰ βροντοῦν, πικρὰ βαροῦν, φαρμακερὰ πληγώνουν».

***

Τρεῖς μπαταριὲς τοῦ ρίξανε, τὴ μιὰ μεριὰ στὴν ἄλλη,
ἡ μιὰ τὸν πῆρε ξώδερμα, ἡ ἄλλη στὸ κεφάλι,
κι' ἡ τρίτη ἡ φαρμακερὴ τὸν πῆρε στὴν καρδιά του.
Τὸ στόμα του αἷμα γιόμησε, τ' ἀχείλη του φαρμάκι,
κι' ἡ γλῶσσα τ' ἀηδονολαλεῖ, τὰ παλληκάρια κράζει :
«Ποῦ εἶσαι, τσαούση ὀγλήγορε, ἔλα πάρ' τ' ἅρματά μου,
«νὰ μὴν τὰ πάρῃ ἡ κλεφτουριὰ κι' ὁ σκύλος Κατσαντώνης».

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΛΑΧΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στὰ ἐ ρ γ α τ ι κ ὰ τραγούδια παρατηροῦμε πὼς ὁ λαὸς ἐπεδίωξε ἀπὸ τὰ πολὺ παληὰ χρόνια νὰ συνδυάσῃ τὴ συμφωνία τοῦ ρυθμοῦ μὲ τὶς εἰδικὲς κινήσεις ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ κάθε ἐργασία. Τραγουδῶντας λοιπὸν παρόμοια τραγούδια ὁ ἐργάτης, κανόνιζε τὶς μυϊκὲς ἐνέργειες μὲ ρυθμὸ καὶ δὲν ὑπεβάλλετο σὲ ἄσκοπες δυνάμεις. Ἂν ἀνατρέξουμε στὰ πολὺ παληὰ χρόνια, θὰ βροῦμε ἄφθονες ἀφηγήσεις σχετικὰ μὲ τὸ μέλος καὶ τὴν κίνηση, ποὺ θὰ μᾶς πείσουν ὅτι τοῦτο δὲν ἦταν ἄσκοπο.

Στὴ βαθειὰ ἀρχαιότητα βρίσκουμε τὸ παρακάτω συμφωνικὸ τραγούδι τῶν μύλων :

(1) Τὸ ἴδιο τραγούδι ἔχει πολλὲς παραλλαγές. Γνωστὴ σὲ ὅλους εἶναι ἡ θρυλικὴ παραλλαγή: «Ἂν πᾷς πουλί μου στὸ Μωρηᾶ, ἂν πᾷς στὴν "Αγια Λαύρα» κλπ. Ἡ παραλλαγὴ αὐτὴ ἀναφέρεται σὲ ἄγνωστο ἱστορικὸ χρονικό, κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ Κατσαντώνης πέρασε ἀπὸ τὴν Ρούμελη στὸ Μωρηᾶ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταδίωξη τῶν Τούρκων.

Ἄλει, μύλα, ἄλει καὶ γὰρ Πίττακος ἀλεῖ,
μεγάλας Μυτινόλας βασιλεύων...

Παρόμοια συμφωνικὰ τραγούδια τῆς ἐργασίας βρίσκουμε καὶ σήμερα σὲ πολλὲς περιοχές. Τραγουδοῦνται σ' ἐκεῖνες τὶς ἐργατικὲς ἀσχολίες, ποὺ ἀπαιτοῦν εἰδικὴ κίνηση, ὅπως λ.χ. στὸ ἄλεσμα μὲ τὸ χειρόμυλο ἢ στὴν ὕφανση μὲ τὸν ἀργαλειό. Τὸ παρακάτω τραγούδι τὸ βρίσκουμε στὴν Μάνη, ἔχει δὲ αὐτοσχεδιασθῆ ἀπὸ Μανιάτισσα, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀλέθῃ ἐπὶ δύο ὥρες μὲ τὸν χειρόμυλο, ρύζι γιὰ νὰ ἑτοιμάσῃ γλυκὰ σ' ὁλόκληρο ἀπόσπασμα χωροφυλάκων ποὺ κυνηγοῦσε τὸ φυγόδικο ἄντρα της :

Ἄλεθε μύλο μου, ἄλεθε,
βγάλε τ' ἀλεύρια σου ψιλά,
τὰ πίτουρά σου τραγανά,
νὰ τρῶσι οἱ χωροφύλατσοι
κι' ὁ νωματάρχης τὸ στσυλὶ
ποὺ κάθεται στὴν ἀγκωνή.....

Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, τὰ ἀμιγῆ ἐργατικὰ τραγούδια λιγοστεύουν. Εἰσβάλλει σ' αὐτὰ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη κατηγορία τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ σημερινὲς παραλλαγὲς νὰ κατακλύζωνται ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Στὰ τραγούδια τοῦ ἀργαλειοῦ λ.χ., τοῦ ὀργώματος, στὰ τραγούδια τοῦ κλαδέματος τῶν ἀμπελιῶν καὶ τοῦ θερισμοῦ, ἔχει τόσο πολὺ ἀναμιχθῆ τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο, ποὺ ἐξέλειπε ἐντελῶς σχεδὸν τὸ γνήσιο ἐργατικό. Ὀφείλεται αὐτὸ στὴν ἔλειψη ἀμιγοῦς ἐργατικοῦ θέματος, ἴσως, ἀφοῦ ἡ ἐργασία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ εἶναι περισσότερο πράξη καὶ λιγώτερο θεωρία καὶ ποίηση....

Δὲν συμβαίνει ὅμως αὐτὸ καὶ μὲ τὰ **Βλάχικα** τραγούδια, ἤτοι τὰ τραγούδια τοῦ ποιμενικοῦ καὶ βουκολικοῦ κυρίως βίου. Ἐδῶ πρυτανεύει ἡ ὁμορφιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ κάμπου, μὰ καὶ τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι ἡ ποιμενικὴ ζωὴ εἶναι περισσότερο ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὴν στεγνὴ πρακτική, συντείνει στὸ νὰ παραμείνουν τὰ βλάχικα τραγούδια μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο. Θέμα ἀπέραντο κι' ἀναλλοίωτο ἡ Ἑλληνικὴ βουνοπλαγιά, μὲ τοὺς καϋμούς καὶ τὶς χαρές της, τραγουδιέται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς γῆς μας. Τὰ βουκολικὰ τραγούδια τοῦ Θεοκρίτου ἔχουν ἀντικατασταθῆ στὴ Νεοελληνικὴ ζωὴ μὲ τὰ βλάχικα, ὅπου οἱ λόγγοι καὶ τὰ καταρράχια οἱ δροσοπηγές, τὰ ξωκκλήσια, οἱ στάνες, τ' ἀγρίμια, οἱ ζωοκλέφτες κτλ. ἀποτελοῦν τὸ καθημερινὸ θέμα.

Δύο ἀντιπροσωπευτικὰ τοῦ εἴδους τραγούδια θὰ παραθέσουμε ἐδῶ. Θὰ μεταφερθοῦμε ἔτσι γιὰ λίγο στὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἑλληνικῆς βουνοπλαγιᾶς, μὲ τὶς εἰδυλλιακὲς καὶ ἐφιαλτικὲς της στιγμές :

α) Εἰδύλλιο

Τώρα εἶν' Ἀπρίλης καὶ χαρά, τώρα εἶν' καλοκαίρι·
τὸ λὲν τ' ἀηδόνια στὰ κλαριά, κι' οἱ πέρδικες στὰ πλάγια,
τὸ λὲν οἱ κοῦκοι στὰ ψηλά, ψηλὰ στὰ καταρράχια.
Πᾶν τὰ κοπάδια στὰ βουνὰ νὰ ξεκαλοκαιριάσουν,
πᾶν καὶ κοντὰ οἱ τσοπάνηδες, βαρῶντας τὴ φλογέρα,
νὰ τὰ τυροκομήσουνε καὶ τὴ νομὴ νὰ βγάλουν·
καὶ νὰ γιορτάσουν τ' Ἅη Γιωργιοῦ, νὰ ρήξουν στὸ σημάδι,
νὰ πιοῦν νερὸ ἀπὸ τὰ βουνά, νὰ πάρουν τὸν ἀέρα...

β) Ἐφιάλτης

Βγῆκαν κλέφτες στὰ βουνά,
γιὰ νὰ κλέψουν ἄλογα·
κι' ἄλογα δὲν ηὗρανε,
προβατάκια πήρανε...

Ἂχ καὶ νὰ τοὺς πλάκωναν,
καὶ νὰ τοὺς ξαμάρτωναν
μέσα στὰ λιμέρια τους,
κείνους καὶ τὰ ταίρια τους.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ 'Υπαστυνόμος Α' κ. Ρεπούλιας Γεώργιος καὶ οἱ ἀστυφύλακες : Χοχλάκης Χαράλαμπος, Παπαδᾶτος Γεράσιμος, Βρεττὸς Κωνσταντῖνος, Καράμπαλης 'Ιωάννης καὶ Καυκαλάκης Γεώργιος.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ ὑπαρχιφύλαξ Καλκανδῆς Σταῦρος.

***

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Εἰς τὰ γραφεῖα μας περιῆλθεν ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Μ. Δ. 'Ανθυπαστυνόμου κ. Καράτζαλη Εὐσταθίου, τὴν ὁποίαν καὶ δημοσιεύομεν ὡς ἔχει :

Κύριε Διευθυντά,

Διαβάζω τὰ«'Αστυνομικὰ Χρονικὰ»ἀπὸ πολὺν καιρό. Εἰς τὸν τόμον τοῦ 1955 καὶ εἰς τὴν σελίδα 2314ἀνέγνωσα τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀειμνήστου 'Υπουργοῦ Δικαιοσύνης Χρήστου Λαδᾶ. 'Ομολογῶ ὅτι τὰ γραφέντα περὶ τῆς δολοφονίας, ἐπρόσεξα περισσότερο διότι κατὰ τὴν δολοφονικὴν ἀπόπειραν τοῦ 'Υπουργοῦ ἤμουν ὑπηρεσία εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δολοφονηθέντος 'Υπουργοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας Καρύτση ἀριθμὸς 6, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος κατὰ τὴν καταδίωξιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου Μουτσογιάννη. Γνωρίζω δὲ περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον πῶς ἐγένετο ἡ δολοφονία. 'Απορῶ πῶς δὲν μοῦ ἐζητήθησαν πληροφορίαι προκειμένου νὰ δημοσιευθῇ μία τοιαύτη ὑπόθεσις. Ἔως τὴν σελίδα 2319 τὰ γεγονότα ἔχουν ὅπως εἶναι γεγραμμένα, ἀπὸ τὴν παράγραφον ὅμως καθ' ἣν ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα Πινακούλιας, Καράντζαλης καὶ Λιακόπουλος καὶ ἐντεῦθεν δὲν συνέβησαν ὅπως εἶναι γραμμένα. Τὰ πράγματα ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Ὅταν ὁ Μουτσογιάννης ἔρριψε τὴν χειροβομβίδα εἰς τὸ ἁμάξι τοῦ 'Υπουργοῦ ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὴν ὁδὸν Καρύτση. 'Εγώ, ὁ Πινακούλιας καὶ ὁ 'Αγγέλου, ἀστυφύλακες ὄντες καὶ οἱ τρεῖς, ὁ Πινακούλιας ὅστις ἦτο ὑπηρεσία ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἰς τὴν ἐκκλησία, ὁ 'Αγγέλου ὅστις ἦτο ἀσφάλεια παρὰ τῷ 'Υπουργῷ καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἤμουν ἀσφάλεια τῆς οἰκίας τοῦ 'Υπουργοῦ, καταδιώξαμεν τὸν δολοφόνον Μουτσογιάννη. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ὁδοῦ Καρύτση καὶ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων, μᾶς ἔρριψε δεύτερη χειροβομβίδα ἡ ὁποία δὲν ἐξερράγη. Ταύτην ἔρριψε καθ' ὃν χρόνον ἔτρεχε καὶ οὐχὶ ἐν στάσει, ἐνῷ ἡμεῖς κατεδιώκαμεν τοῦτον κατὰ πόδας. Ἕως ἐδῶ ὁ Παναγιώτης Λιακόπουλος δὲν εἶχε λάβει μέρος ἀκόμη, διότι ἦτο ὑπηρεσία εἰς τὴν τηλεφωνικὴν ἑταιρείαν, νῦν Ο.Τ.Ε. Οἱ πυροβολισμοὶ συνεχίζονται τόσον κατὰ τοῦ δράστου ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν τηλεφωνικὴν ἑταιρείαν. Εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἐπλησίασα καὶ ἔπιασα τὸν δολοφόνο ἀπὸ τὶς πλάτες, μοῦ εἶπε: «μὲ φάγατε φασίστες», βάζοντας τὰ χέρια του εἰς τὸν ζωστῆρα (κόρφο του). 'Εγὼ ἐνόμισα ὅτι εἶναι κτυπημένος ὅπως καὶ ἦτο, ἀλλὰ αὐτὸς ἐξήγαγε καὶ τρίτην χειροβομβίδα τὴν ὁποίαν δὲν ἔρριψε πίσω, ἀλλὰ ἀφῆκε αὐτὴν χάμω, ἀφοῦ ἔβγαλε τὴν περόνην. 'Η χειρομβομβίδα αὐτὴ ἐξερράγη μέσα στὰ πόδια μου. Πίσω ἀπὸ μένα καὶ εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν μέτρων ἤρχετο ὁ φονευθεὶς ἀστυφύλαξ Πινακούλιας, εἰς τὸ δεξιὸ πεζοδρόμιον καὶ εἰς τὴν ἰδίαν περίπου ἀπόστασιν ἤρχετο ὁ ἀστυφύλαξ 'Αγγέλου. Τὸν ἀστυφύλακα Λιακόπουλον Παναγιώτην δὲν τὸν εἶδα ἕως ἐδῶ, ἴσως νὰ ἤρχετο πιὸ πίσω.

Τὸν Πινακούλιαν εἶδα πίσω μου ὅταν μᾶς κτυπήσανε ἄπνουν μὲ ἕνα τραῦμα στὸ μέτωπο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαινε αἷμα μὲ πίεσι ἀφρισμένο, ὡσεὶ ἀντλία. Οὔτος δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῇ λέξιν. 'Ο 'Αγγέλου στὸ δεξιὸν πεζοδρόμιον οὐδὲν ἔπαθε. 'Ο δολοφόνος κτυπημμένος καὶ αὐτὸς τρικλίζει καὶ πέφτει. 'Εγὼ ἔκανα δύο ἢ τρία βήματα πρὸς τὸ ἀριστερὸν πεζοδρόμιον, κύτταξα γύρω μου τοὺς εἶδα ὅλους κάτω, τὰ πόδια μου δὲν ἀντέχουν νὰ βαδίσω περισσότερο, οἱ ἀρβῦλες μου εἶναι γεμάτες ἀπὸ αἷμα. Τότε εἶπα «ὄχ μαννούλα μου μᾶς σκοτώσανε». Μέχρις ἐδῶ ἐνθυμοῦμαι καὶ ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα. Συνέχεια δὲν ἐνθυμοῦμαι διότι ἤμουν ἐν ἀφασίᾳ καὶ τὰ πάντα ἐνοιωθα σὰν ὄνειρο.

Κύριε Διευθυντά, ἐπειδὴ οὐδὲν ἄλλο μοῦ ἀπέμεινεν ἀπὸ ὅ,τι προσεφέρθη ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος παρὰ μόνον μερικὰ βλήμματα ἀπὸ τὴν χειροβομβίδα εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδιακὴν χώραν καθὼς καὶ εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος παρακαλῶ Ὑμᾶς, ἔστω καὶ ἀργά, ὅπως γραφεῖ εἰς τὰ Ἀστυνομικά μας Χρονικὰ ἡ ὀρθὴ πορεία τῶν πραγμάτων.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν μᾶς βοήθησαν ὅσο ἔπρεπε τόσον οἱ πολῖται, ὅσον ἀστυνομικοί τινες ὑπάλληλοι. Λέγεται δὲ ὅτι ἀστυνομικὸς ἐν ὑπηρεσίᾳ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἐκκρήξεως τῆς χειροβομβίδος εἰσῆλθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν νομίσας ὅτι ἔπεσεν ὁ πολυέλαιός της.

Μετὰ τιμῆς
Εὐστάθιος Καμάτζαλης

ΚΡΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΩΝ

***

Τὸ **«Πέρα ἀπὸ τ' ἀνθρώπινο»** τοῦ κ. Νίκου Ἀθανασιάδη κυκλοφόρησε σὰν μυθιστόρημα. Μὰ ὅταν τὸ διαβάζῃ κανεὶς βλέπει πὼς εἶναι μιὰ ὁλότελα ἀληθινὴ καὶ ζωντανὴ σύγχρονη ἱστορία. Τὸν τρόμο ποὺ κυβερνᾷ τοὺς ἀνθρώπους πίσω ἀπὸ τὰ γαλάζια βουνὰ (πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα) μᾶς δείχνει σὲ εἰκόνες ρεαλιστικὲς ὁ κ. Ἀθανασιάδης. Καὶ σὰν ἐπακόλουθο τοῦ τρόμου, τοῦ ὑπέρτατου αὐτοῦ νόμου τῆς βίας, ἔρχονται, ἡ ἀγωνία γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ πνίγει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μόχθου, τὸ σβύσιμο τῆς τελευταίας σπίθας ποὺ μπορεῖ νὰ καίῃ ἀκόμη στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τῶν ζωντανῶν πτωμάτων, ἡ ἐξαφάνιση κάθε ἀνθρωπισμοῦ, **ἡ κόλαση.**

Ὦ! φίλοι μου. Διαβᾶστε τὸ βιβλίο τοῦ κ. Νίκου Ἀθανασιάδη, διαβᾶστε το ὡς τὸ τέλος καὶ θὰ νοιώσετε φρίκη, θὰ πεισθῆτε ὅτι οἱ ἱεροφάντες τῶν νέων κοινωνικῶν θεωριῶν γυρνάνε τὸν ἄνθρωπο χιλιάδες χρόνια πίσω, στὸ σκοτάδι, στὴν ἄβυσσο, στὴν κτηνωδία.

Οἱ ἱστορίες του, οἱ εἰκόνες του, εἶναι πιστὰ ἀντίγραφα τῆς πραγματικότητος ποὺ ὑπάρχει πέρα ἀπὸ τὰ πανύψηλα Γαλάζια βουνὰ ποὺ χωρίζουν τὸ δικό μας κόσμο ἀπὸ τὸ κόσμο τῆς κόλασης.

13-12-58

***

Ν. Ο. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

1) Εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀγώνων τοῦ C.I.S.M. ἀπὸ 10-20 Ν/βρίου 1958 εἰς τὸ Ἐθνικὸν Σκοπευτήριον Καισαριανῆς ἐτελέσθησαν οἱ Πανελλήνιοι Σκοπευτικοὶ Ἀγῶνες. Ἡ Ἀστυνομικὴ Σκοπευτικὴ Ὁμάς, ἡ ὁποία μετέσχε ὅλων τῶν ἀγωνισμάτων, κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς : α) Ὀλυμπιακὰ καὶ Στρατιωτικὰ περίστροφα : 1) Ἀστυνόμος Β' κ. Κρύος Βασίλειος καὶ 2) Ἀστυφύλακες : Σεργεντάνης Ἰωσήφ, Γκίνης Σπυρίδων, Μπέλπας Κωνσταντῖνος καὶ Φωτόπουλος Γεώργιος καὶ β) Ὀλυμπιακὰ τυφέκια καὶ πολεμικὰ τυφέκια : 1) Ὑπαστυνόμος Β' κ. Κουβέλης Κωνσταντῖνος, 2) Ὑπαρχιφύλαξ Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος καὶ 3) Ἀστυφύλακες : Φωτόπουλος Γεώργιος, Ψύρρας Δημήτριος, Μπέλμπας Κωνσταντῖνος καὶ Καλφακάκος Δημήτριος. Κατωτέρω παραθέτομεν λεπτομερῆ πίνακα ἀποτελεσμάτων.

Α' Πολεμικὸν τυφέκιον (Βολὴ ἀκριβείας)

Ἀτομικὴ κατάταξις

α) Στάσις «Πρηνηδόν». 1) Τρανταφυλλόπουλος Ν. Ἀστυνομίας 176/200 (Νέον Πανελλήνιον Ρεκόρ), 2) Μπέλμπας Κων/νος Ἀστυνομίας 169/200, 3) Ζουμῆς Ἰωάννης Στρατοῦ 168/200.

β) Στάσις «Γονυπετῶς». 1) Φωτόπουλος Γεώργ. Ἀστυνομίας 157/200, 2) Τριανταφυλλόπουλος Ν. Ἀστυνομίας 153/200, 3) Μπέλμπας Κων/νος Ἀστυνομίας 149/200.

γ) Στάσις «Ὀρθίως». 1) Μάνθος Εὐλάμπιος Στρατοῦ 133/200, 2) Φωτόπουλος Γεώργ. Ἀστυνομίας 125/200, 3) Ψύρρας Δημ. Ἀστυνομίας 125/200.

Ὁμαδικὴ κατάταξις

α) Στάσις «Πρηνηδόν». 1) Ὁμάς Ἀστυνομίας 821/1000 (Νέον Πανελ-

λήνιον Ρεκόρ). 2) Ὁμὰς Στρατοῦ 806/1000, 3) Ὁμὰς Χωροφυλακῆς 699/1000.

β) Στάσις «Γ ο ν υ π ε τ ῶ ς». 1) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 718/1000 (Νέον Πανελλήνιον Ρεκόρ), 2) Ὁμὰς Στρατοῦ 680/1000, 3) Ὁμὰς Χωροφυλακῆς 610/1000, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας 534/1000.

γ) Στάσις «Ὀ ρ θ ί ω ς». 1) Ὁμὰς Στρατοῦ 586/1000, 2) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 563/1000, 3) Ὁμὰς Χωροφυλακῆς 458/1000, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας 346/1000.

Σύνολον 3 στάσεων (Ὀρθίως—Γονυπετῶς—Πρηνηδὸν)

Ἀ τ ο μ ι κ ὴ κ α τ ά τ α ξ ι ς

1) Φωτόπουλος Γεώργ. Ἀστυνομίας 444/600, 2) Τριανταφυλλόπουλος Ν. Ἀστυνομίας 335/600, 3) Ψύρρας Δημήτριος Ἀστυνομίας 434/600.

Ὁ μ α δ ι κ ὴ κ α τ ά τ α ξ ι ς

1) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 2102/1200 (Νέον Πανελλήνιον Ρεκόρ), 2) Ὁμὰς Στρατοῦ 2072/1200, 3) Ὁμὰς Χωροφυλακῆς 1767/1200, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας 1519/1200.

Β' Τυφέκιον ἀκριβείας τῶν 0.22''

Ἀ τ ο μ ι κ ὴ κ α τ ά τ α ξ ι ς

α) Στάσις «Ὀ ρ θ ί ω ς». 1) Μάνθος Εὐλάμπιος Στρατοῦ 167/200, 2) Τριανταφυλλόπουλος Ν. Ἀστυνομίας 163/200, 3) Οἰκονόμου Λεων. Στρατοῦ 161/200.

β) Στάσις «Γ ο ν υ π ε τ ῶ ς». 1) Φωτόπουλος Γεώργ. Ἀστυνομίας 170/200, 2) Οἰκονόμου Λεων. Στρατοῦ 166/200, 3) Τριανταφυλλόπουλος Ν. Ἀστυν. 166/200.

γ) Στάσις «Π ρ η ν η δ ὸ ν». 1) Πετριτσόπουλος Ἰωάν. Ναυτικοῦ 191/200, 2) Τριανταφυλλόπουλος Ν. Ἀστυνομίας 188/200, 3) Μάνθος Εὐλάμπιος Στρατοῦ 188/200.

Ὁ μ α δ ι κ ὴ κ α τ ά τ α ξ ι ς

α) Στάσις «Ὀ ρ θ ί ω ς». 1) Ὁμὰς Στρατοῦ 716/1000, 2) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 700/1000, 3) Ὁμὰς Ναυτικοῦ 626/1000, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας 393/1000.

β) Στάσις «Γ ο ν υ π ε τ ῶ ς». 1) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 801/1000, 2) Ὁμὰς Στρατοῦ 783/1000, 3) Ὁμὰς Ναυτικοῦ 702/1000, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας 574/1000.

γ) Στάσις «Π ρ η ν η δ ὸ ν». 1) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 918/1000, 2) Ὁμὰς Στρατοῦ 916/1000, 3) Ὁμὰς Ναυτικοῦ 904/1000, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας 728/1000.

Σύνολον 3 στάσεων (Ὀρθίως—Γονυπετῶς—Πρηνηδὸν)

Ἀ τ ο μ ι κ ὴ κ α τ ά τ α ξ ι ς

1) Τριανταφυλλόπουλος Ν. Ἀστυνομίας 517/600, 2) Μάνθος Εὐλάμπιος Στρατοῦ 514/600, 3) Οἰκονόμου Λεων. Στρατοῦ 507/600.

Ὁ μ α δ ι κ ὴ κ α τ ά τ α ξ ι ς

1) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 2419/3000 (Νέον Πανελλήνιον Ρεκόρ), 2) Ὁμὰς Στρατοῦ 2415/3000, 3) Ὁμὰς Ναυτικοῦ 2232/3000, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας 1695/3000.

Γ' Πιστόλιον κατ' ἀνδρεικέλων (Βολὴ ταχεῖα)

Ἀ τ ο μ ι κ ὴ κ α τ ά τ α ξ ι ς

1) Παπαγεωργόπουλος Α. Στρατοῦ 60/561, 2) Τσεπαπαδάκης Χαρ. Στρατοῦ 60/551, 3) Κασούμης Στρατοῦ 60/548, 4) Κρύος Βασίλειος Ἀστυνομίας 60/548, 5) Σεργεντάνης Ἰωσὴφ Ἀστυνομίας 60/537, 6) Μακρῆς Ναυτικοῦ 59/531.

Ὁ μ α δ ι κ ὴ κ α τ ά τ α ξ ι ς

1) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 236/2095 (Νέον Πανελλήνιον Ρεκόρ), 2) Ὁμὰς Στρατοῦ 234/2158, 3) Ὁμὰς Ναυτικοῦ 232/2060, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας.

Δ' Περίστροφον κατ' ἀνδρεικέλων (Βολὴ ταχεῖα)

Ἀτομικὴ κατάταξις

1) Παπαγεργόπουλος Α. Στρατοῦ 285/300, 2) Κασούμης Στρατοῦ 282/300, 3) Γκίνης Σπυρ. Ἀστυνομίας 278/300, 4) Κουτσαντώνης Στρατοῦ 276/300.

Ὁμαδικὴ κατάταξις

1) Ὁμὰς Ντρατοῦ 1112/1200, 2) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 1089/1200, 3) Ὁμὰς Χωροφυλακῆς 1001/1200, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας 978/1200, 5) Ὁμὰς Ναυτικοῦ 961/1200.

Ε' Πολεμικὸν Τυφέκιον (Βολὴ ταχεῖα)

Ἀτομικὴ κατάταξις

1) Κοτσυφάκης Χωροφυλακῆς 60/60/381, 2) Τριανταφυλλόπουλος Ἀστυνομίας 59/60/393.

Ὁμαδικὴ κατάταξις

1) Ὁμὰς Στρατοῦ 275/300, 2) Ὁμὰς Ἀστυνομίας 268/300, 3) Ὁμὰς Χωροφυλακῆς 266/300, 4) Ὁμὰς Ἀεροπορίας 178/300.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐπιδόσεών της ἡ Ἀστυνομικὴ Σκοπευτικὴ Ὁμὰς ἀνεκηρύχθη Πρωταθλήτρια Ὁμὰς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος διὰ τὸ ἔτος 1958.

Αἱ Πανελλήνιαι σπουδαῖαι αὐταὶ ἐπιτυχίαι τῶν μελῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σκοπευτικῆς Ὁμάδος εἰς τὸ Ἐθνικὸν ἄθλημα τῆς σκοποβολῆς προεκάλεσαν τὸν ἀνεπιφύλακτον θαυμασμὸν καὶ τὰ εὐμενέστατα σχόλια τῶν ἐπισήμων.

2) Ἐξ ἄλλου ἡ Ἀστυνομικὴ Ὁμὰς Πετοσφαίρας (Βόλλεϋ-Μπώλλ) μετέσχε τοῦ Πανελληνίου Πρωταθλήματος Ἐνόπλων Δυνάμεων ἀπὸ 20/10/58 ἕως 20/11/58 καὶ ἀνεκηρύχθη πρωταθλήτρια διὰ τὸ ἔτος 1958 καὶ εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο.

Ἡ Ἀστυνομικὴ Ὁμὰς, ἡ ὁποία ἐνίκησε τὴν τοιαύτην τοῦ Στρατοῦ διὰ σὲτ 3-0, τοῦ Ναυτικοῦ διὰ σὲτ 3-0, τοῦ Λιμενικοῦ διὰ σὲτ 3-1 καὶ ἡττήθη ἀπὸ τὴν τοιαύτην τῆς Ἀεροπορίας διὰ σὲτ 3-2, ἀπετελέσθη ἐκ τῶν ἀστυφυλάκων : Λαζαρίδη Ἰωάννου (Ἀρχηγοῦ), Σταυροπούλου Σπυρίδωνος, Γιαννάκου Στ., Κομανοῦ Βασ., Κουμουνδούρου Δημ., Πολίτη Κωνσταντίνου καὶ τῶν δοκίμων ἀστυφυλάκων Πριονᾶ Διονυσίου καὶ Τριανταφύλλου Νικολάου.

Σημειωτέον ὅτι οἱ δύο τελευταῖοι δόκιμοι ἀστυφύλακες λόγῳ τῶν ἐξαιρετικῶν προσόντων των ἀπέδωσαν θαυμάσια.

3) Τέλος ἡ Ἀστυνομικὴ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμὰς τὴν 17-12-58 συνηντήθη εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Πανιωνίου μὲ τὴν τοιαύτην τῆς Χωροφυλακῆς, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνίκησε μὲ σκὸρ 2-1.

Ὡς καλλίτεροι παῖκται ἀνεδείχθησαν κατὰ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες Γκολφινόπουλος Διονύσιος καὶ Οἰκονομόπουλος Στέφανος τοῦ τελευταίου μάλιστα ἐπιτυχόντος καὶ τὸ νικήτριον τέρμα.

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

Εἰς τὰ γραφεῖα μας περιῆλθεν ἐπιστολὴ τοῦ Ἀξιοτίμου Κυρίου Ἰωάν. Φραγκιδάκη, τ. Γυμνασιάρχου καὶ φίλου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων διὰ τῆς ὁποίας ἀφοῦ μᾶς συγχαίρει διὰ τὴν ὡραίαν ἔμπνευσίν μας περὶ ἀνεγέρσεως Μνημείου ὑπὲρ τῶν 42 ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐσφαγιάσθησαν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν τὸ Πάσχα τοῦ 1944, μᾶς γνωρίζει ὅτι διαθέτει ὑπὲρ τοῦ ὡς ἄνω σκοποῦ 200 δραχμάς. Τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ συγκίνησιν παραθέτομιν κατωτέρω ὡς ἔχει :

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά, Χαίρετε

Σᾶς συγχαίρω θερμῶς διὰ τὴν ἐμπνευσμένην καὶ λίαν ἐπιτυχῆ πρότασίν σας ὅπως εἰς τὸ τόπον ὅπου ἐσφαγιάσθησαν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν

τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 1944, οἱ 42 ἀστυφύλακες, ἀνεγερθῆ δι' ἐράνου Μνημεῖον ἐπάξιον πρὸς ἀπότισιν τῆς ὀφειλομένης τιμῆς καὶ ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν ἱερὰν μνήμην τῶν μαρτύρων τούτων τῆς Πίστεως καὶ Πατρίδος, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων εὐαρμοστεῖ ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς χαρακτηρισμός : **«στέφανον τῆς πατρίδος εἶναι τὰς ἐκείνων ψυχάς..»** Παρακαλῶ δὲ ὅπως μοὶ ἐπιτραπῆ, ἅτε θαυμαστῆ καὶ φίλῳ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, νὰ προσθέσω εἰς τὸν ἐνεργούμενον ἔρανον τὸν ὀβολόν μου δρχ. διακοσίων εἰς ἐκδήλωσιν τῆς εὐλαβείας μου πρὸς τὴν πάνσεπτον αἰωνίαν μνήμην αὐτῶν, ἀνταξίαν ἐκπροσώπων τῆς ἐνδόξου Ἀστυνομίας Πόλεων.

Εὐχαριστῶν διὰ τὰς πρὸς ἐμὲ εὐχὰς ὑμῶν καὶ τῶν ὑφ' ὑμᾶς Δοκίμων Ὑπαστυνόμων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους, ἀντεύχομαι ὁμοίως ὑμῖν σὺν τῇ προσθήκῃ τῆς προϊστορικῆς Ἑλληνικῆς εὐχῆς : **«αἰὲν ἀριστεύειν...»**

Μετὰ πάσης τιμῆς
Ι. ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ

—Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν τὸν Ἀξιότιμον Κύριον Φραγκιδάκην, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῶν ἠθικοεθνικῶν ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας προσφέρει μὲ τὰς γλαφυράς του διαλέξεις εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολάς, δὲν παρέλειψε καὶ ἐμπράκτως νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθήματά του διὰ τοὺς ἀθανάτους ἥρωας τῆς Ἀστυνομίας, διὰ τὴν ἀκατάλυτον καὶ αἰωνίαν μνήμην τῶν ὁποίων προσφέρει τὸ ἀνωτέρω χρηματικὸν ποσόν.

Τοιαῦται πράξεις δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ προξενοῦν συγκίνησιν καὶ νὰ μᾶς δίδουν θάρρος καὶ ψυχικὴν δύναμιν, ἵνα προχωρῶμεν πάντα ἐμπρὸς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δυσκόλου ἔργου μας καὶ κυρίως ἔναντι τῶν ὑπονομευτῶν τοῦ ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀνωτέρων ἐπιδιώξεων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, πάντοτε μὲ διαλεκτὸ λογοτεχνικό, μουσικὸ καὶ διδακτικὸ περιεχόμενο, ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ στὶς χιλιάδες τῶν φίλων της τὴν καλὴ ποιότητα, τὴν συγκίνηση καὶ τὴν διδαχή. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ σχόλια τῶν ἀκροατῶν της εἶναι πάντα ἐνθουσιώδη καὶ κολακευτικά.

*

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 10/12/1958 μετεδόθη ἕνα πλούσιο ἀστυνομικὸ ρεπορτὰζ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο, μὲ διεθνεῖς εἰδήσεις καὶ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ καὶ μὲ τραγούδια κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν.

*

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 17/12/58 ἦταν ἀφιερωμένη στὴν Παληὰ Ἀθήνα, μὲ παληὰ τραγούδια καὶ ὄμορφα λογοτεχνικὰ σκίτσα ἀπ' τὴν προπολεμική, εἰρηνικὴ ζωή. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθη καὶ ἐπίκαιρο ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό.

*

—Ἐπίκαιρο, γιορταστικό, ἀνθρώπινο τὸ πρόγραμμα τῆς 24/12/58 ἦταν ὁλόκληρο ἀφιερωμένο στὴν Ἅγια Νύκτα τῶν Χριστουγέννων, μὲ Χριστουγεννιάτικα τροπάρια, Χριστιανικοὺς ὕμνους καὶ σκίτσα ἀπ' τὴν Χριστουγεννιάτικη ζωή. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, ποὺ ἄρεσε ξεχωριστὰ καὶ ἐνθουσίασε, ἔλαβε μέρος καὶ ἡ ὀνομαστὴ πρότυπη Βυζαντινὴ χορῳδία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμονοίας, ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Μαέστρου κ. Γ. Σύρκα καὶ ἡ χορῳδία τῶν Ἀνωτέρων Κατηχητικῶν Σχολείων.